

A close-up portrait of an elderly man with a white mustache, wearing a blue suit jacket, a light blue shirt, and a patterned tie. The background is a plain, light-colored wall.

IN MEMORIAM

*10
ani
fără
Ion Gh. Roșca*

*Inițiatorul volumului a fost domnul prof. univ. dr. Ioan Talpoș,
Președinte al Asociației Facultăților de Economie din România
în perioada iunie 2012 - iulie 2016.*

IN MEMORIAM
10 ani fără Ion Gh. Roșca

IN MEMORIAM
10 ani fără Ion Gh. Roșca

Colecția
Rectori ai ASE

Editura ASE
București
2023

ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE
DIN BUCUREȘTI

Copyright © 2023, autori

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorilor.

Editura ASE

Piața Romană nr. 6, sector 1, București, România

cod 010374

www.ase.ro

www.editura.ase.ro

editura@ase.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

In memoriam : 10 ani fără Ion Gh. Roșca. - București : Editura ASE,
2023

ISBN 978-606-34-0452-8

378

929

Redactori: Luiza Constantinescu, Livia Radu

Tehnoredactor: Emilia Velcu

***Învățați pentru că, în lume, cu cât știi mai multe,
cu atât ești mai aproape de Dumnezeu.***

Ion Gh. Roșca

Cuprins

Cuvânt înainte / 9

Om și Rector unic

Omagiu / 13

Președinte întemeietor al Asociației Facultăților de Economie din România (AFER)

Omagiu Rectorului, Profesorului universitar și Prietenului meu Ion Gh. Roșca / 29

Lider de echipă

Ion Gh. Roșca / 43

Un rector care a marcat istoria ASE / 48

Profesorul Ion Gh. Roșca, ctitor modern al universității noastre / 52

Despre Omul cu literă mare – Ion Gh. Roșca / 56

Recunoștință și respect / 64

Un om între oameni... / 67

Colaborator de nădejde

Profesorul universitar Ion Gh. Roșca, un model de urmat pentru școala românească / 73

Profesorul universitar Ion Gh. Roșca, un bun prieten al ASEM / 77

Prietenii mei minunați, Ion Gh. Roșca și Sabin Bălașa / 80

Cu profesorul Ion Gh. Roșca de-a lungul a două mandate de rector / 83

Un mare profesor, o viziune europeană / 90

In memoriam prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca / 94

Om de excepție

IGHERE – parola unei generații / 102

O viață dedicată învățământului și cercetării științifice-economice și de cibernetică economică / 106

Dedicație și pasiune! / 110

Cuvânt de comemorare la 10 ani de la trecerea în Veșnicie a profesorului universitar dr. Ion Gh. Roșca / 116

Cuvinte alese pentru cel care a fost, este și va fi în sufletele și în inimile noastre, profesorul univ. dr. Ion Gh. Roșca / 120

In memoriam Ion Gh. Roșca. Gânduri despre un OM / 125

Intelectual prețuit

Cuvânt de amintire a 10 ani de la trecerea în Împărăția Cerurilor... / 140

Un mănunchi de lalele roșii / 143

Cinste și onoare la 10 ani de la înălțarea prea devreme la Ceruri / 150

In memoriam: Despre marile întâlniri ale vieții / 151

Omagiu rectorului Ion Gh. Roșca la 10 ani de la înălțarea sa la Ceruri / 153

Îndrăgostit de Viață! / 154

Consemnări în timp. Selecție din revista Liceului Teoretic „Ion Gh. Roșca” din Osica de Sus, județul Olt (noiembrie 2015) / 166

Galerie foto / 188

Cuvânt înainte

Amintirea unui om deosebit este permanentă, imaginea lui nu dispare din mintea noastră.

Ion Gh. Roșca are ceva în plus, care te invită la mai mult decât o evocare: a făcut lucruri minunate punându-ne la treabă, inspirându-ne să-l urmăm.

A fost nucleul unei generații animate de construcție, a construit cu generația lui un model de a fi universitar.

Prin Ion Gh. Roșca s-a reînfiripat datoria noastră de a nu îngropa trecutul, căci în el sunt rădăcinile noastre. Lucrurile pe care le facem se așază pe temelia pusă de înaintași universității de azi. El ne-a învățat că nu este calea cea fertilă să rescriem istoria învățământului superior economic, ci să o scriem așa cum a fost.

Ion Gh. Roșca a scris la propriu istoria ASE pentru a ne determina să fim cel puțin la înălțimea întemeietorilor.

Iată de ce, cum veți simți în rândurile scrise de colegi, prieteni, colaboratori, îl prețuim pe Ion Gh. Roșca!

Ne-a îndemnat să urmăm calea ghidați mereu de voința performanței.

Și ne-a mai învățat ceva: în tot ceea ce facem să fie pusă și iubirea noastră pentru ca lucrurile să dăinuie.

Compromisurile cu marile valori ce țin de sufletul poporului ne sunt interzise.

*Prof. univ. dr. Nicolae Istudor
Rectorul Academiei de Studii Economice din București*

Om și Rector unic

Dezvelirea de către prof. univ. dr. Nicolae Istudor, rectorul Academiei de Studii Economice din București și asist. univ. dr. Vlad Roșca, a bustului realizat de sculptorul Ion Ladea, amplasat în holul Centrului de Perfecționare Complex Predeal „Ion. Gh. Roșca”

Omagiu

Prof. univ. dr. Nicolae Istudor
Rectorul Academiei de Studii Economice din București

**„Școala este singura biserică din civilizația modernă
care nu poartă cruce, dar ea este o biserică.”**

Ion Gh. Roșca

Zece ani fără Ion Gh. Roșca. Deja! Timpul ne măsoară existența fără milă. Încă mi se întâmplă să îi aud vocea sau pașii prin universitate, să mă întreb, într-o anumită situație, atunci când simt nevoia unui sfat, ce ar fi spus sau decis Rectorul Roșca, cum ar fi procedat. Ne întâlnim, în gând, în fiecare dimineță, ne salutăm de câte ori intru în birou pentru că este acolo, aproape de noi, rectorii de ieri, de azi sau de mâine ai universității, ne zâmbește elegant și încurajator, din păcate numai din portretul maestrului Aurel-Nicolae Alexi din Galeria rectorilor ASE, pe care a gândit-o și lăsat-o Istoriei acolo, în zona Palatului ASE, unde lucrăm noi, echipele care vremelnic conducem această universitate.

Alteori îmi imaginez că încă este undeva în biroul său, atent la universitatea sa, la noi, continuând ceea ce niciun alt rector nu a făcut așa și atât ca dânsul: să scrie despre ea. „Descoperiți-vă, descoperindu-vă înaintașii. Eu am făcut-o și mă simt mai aproape de fericire”, ne spunea. Un profesor de informatică a scris mai mult și mai bine decât oricine altcineva despre istoria oamenilor și a clădirilor celei mai bune școli economice superioare a țării. Nu cred că poate exista mai multă pasiune și meticulozitate, mai multă emoție, dar și rigoare de istoric, în prezentarea Palatului din Piața Romană, decât la Rectorul

Ion Gh. Roșca, un foarte bun specialist în calculatoare, mai fin cunoscător de istorie și cultură decât un profesionist în domeniu.

Atunci când mă gândesc la Domnia Sa, îmi vin în minte Omul Ion Gh. Roșca, Profesorul, pasionat de matematică și calculatoare, Rectorul inovator al universității noastre. Un om care s-a dăruit cu pasiune Școlii.

„Învățați, pentru că în lume cu cât știi mai multe, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu! Vreți să fiți aproape de Dumnezeu? Duceți-vă la Carte!”, le spunea profesorul Ion Gh. Roșca, mângâind părintește umerii unui puști, elevilor și părinților aflați în curtea unei școli din Vâlcea, într-o zi de început de an școlar. Cei care erau numai ochi și urechi la vorbele și prezența sa caldă, în același timp impunătoare, suflarea satului, adunată ca la mare sărbătoare în frunte cu preotul, îl ascultau cu încredere pe acest Profesor, plecat de undeva dintr-o școală obișnuită, ca a lor, ajuns „om mare la oraș”, atât de mare, încât școala a purtat, din acea zi de 19 septembrie 2011, numele său: Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca” din Osica de Sus, localitatea sa de suflet, pe care a iubit-o și care i-a oferit, la rându-i, iubire și prețuire.

Mulțumind emoționat pentru această bucurie și onoare, zâmbind în felul special pe care toți ni-l amintim, fostul absolvent se adresează elevilor și tuturor celor prezenți și concentrează în câteva minute și propoziții simple esența cu care trebuie plecat în viață și pe care ani întregi de studiu nu o cuprind și nici nu o explică atât de direct și profund, cum a făcut-o dumnealui atunci. Este, aș spune, un crez personal și profesional al Omului și Rectorului Ion Gh. Roșca, o lecție magistrală, care mi se pare, totodată, și cea mai cuprinzătoare (auto)prezentare a sa, definindu-l mai bine decât orice și oricum am încerca noi să spunem astăzi despre dânsul.

La zece ani de când este numai în memoria noastră, de când ne urmărește sentimentul neputinței noastre în fața plecării sale, acest moment de la Osica de Sus poate fi privit și ca un testament de idei, lăsat peste timp de Rectorul Ion Gh. Roșca nouă, dascălilor, studenților, Universității sale, a cărei denumire o rostea mereu cu

scipire în priviri: Academia de Studii Economice din București. Să ni-l amintim astăzi pe acest Om și Rector, la zece ani fără dânsul, prin cuvintele sale de atunci:

„Dacă vreți să fiți fericiți, trebuie să faceți câteva lucruri simple:

1. Să iubiți cu patimă pe Dumnezeu!
2. Să vă iubiți cu patimă ȘCOALA! Școala este singura biserică din civilizația modernă care nu poartă cruce, dar ea este o biserică!
3. Când vă duceți la școală, duceți-vă cu încăpățânarea de a o IUBI!
4. Iubiți-vă Profesorii! Profesorii sunt, după părerea mea, mesagerii lui Dumnezeu pe pământ. Profesorii sunt sfinții din viața voastră. Profesorii se detașează de restul lumii prin sufletul lor. Cred că profesorii vă iubesc pe voi, mări! Că, dacă n-ar face-o, nu ar scoate nimic din ceea ce vreți voi să iubiți.
5. Iubiți Cartea! Cea mai grea trudă este învățătura. A trudi la câmp, a da cu sapa oricine poate. Nu trebuie nimic special ca să faci asta. A trudi lângă carte, însă, numai voi puteți să o faceți! Cum? Nelipsind cartea nicio secundă din viața voastră.
6. Iubiți-vă Părinții! Părinții sunt singurii voștri prieteni neinteresați. Ei vă iubesc pur și simplu. Singurii care vă iubesc fără vreun interes sunt părinții.

Nu e suficient să iubiți! Trebuie să și urâți! Dacă vreți să fiți cu adevărat fericiți, trebuie să și urâți. Și vă spun ce: Urâți băutura! Urâți drogurile! Urâți tutunul! Veți fi astfel mai fericiți!

Și, aș încheia, spunându-vă că puteți să iubiți cu modestie două lucruri: calculatorul, care dacă e prea mult, poate deveni dușmanul vostru, și – cu moderație – televizorul!

Dacă vreți să fiți fericiți cu adevărat nu uitați: întoarceți-vă întotdeauna la carte când veți fi nefericiți, la o carte de poezie, de literatură!

Voi să nu învățați pentru note! Notele vin de la sine. Ele sunt până la urmă un predicat în viața voastră. Ele vin pentru că profesorul trebuie să încheie trimestrul cu o medie. Dar nu pentru asta trebuie voi să învățați.”

Profesorul Ion Gh. Roșca a fost pentru mine un model și un reper încă din perioada tinereții mele, din anul 2000, când l-am cunoscut și am început să lucrăm împreună în planurile care ne-au unit mereu, peste Timp până astăzi, și care înseamnă dragostea, respectul și fidelitatea față de Alma Mater, dorința de a fi parte a destinului ei, de a adăuga ceva la ceea ce ea este deja, de a-i oferi tot ce știi tu mai bine, de a-i dărui din Timpul tău, pentru ca ea să dăinuie tot mai semeț în timp.

Am învățat de la dânsul că acest drum nu este ușor, nici drept, nici fără sacrificii, din care timpul răpit familiei este cel mai mare, dar că este cea mai frumoasă provocare și împlinire profesională, în care planurile cele mai curajoase se construiesc și se realizează în echipă, cu privirea îndreptată înainte peste ani, că ea nu este rutină, nici birocratie, ci creație, în primul rând; că pașii mici sunt doar o parte a celor mari, că aceia mari înseamnă progresul unei universități; că trebuie să riști, să fii lucid și ferm, dar să știi și să ai curajul să visezi, altfel rutina devine lege și acționează împotriva dinamicii, a progresului.

Am învățat de la dânsul că trebuie și merită să-ți asumi riscul de a eșua în unele planuri, să accepți și să înțelegi ceea ce nu a funcționat, dar și că fericirea sau împlinirea pe care o ai când vezi că a rămas ceva în urma ta sunt recunoștința cea mai mare și sentimentul că așa se scrie istoria unei mari universități.

Istoria unei mari universități este scrisă și prin cei care o conduc, ea poate avea un ritm influențat de personalitatea lor, de stilul lor de a fi lideri, sau talentul lor de a construi echipe și a le atrage în proiecte curajoase și cu viziune clară. Anvergura obiectivelor acestora, determinarea și puterea de a le înlăptui, disponibilitatea de a găsi soluții la ceea ce pare a fi fără soluție, de a negocia cele mai avantajoase conjuncturi care să genereze progresul său – sunt toate atribute pe care am încercat să le preiau din ceea ce am observat la dânsul în cei

13 ani, cât am lucrat în aceleași echipe. Am simțit mereu că avem multe în comun, pornind de la dragostea necondiționată față de Alma Mater și dorința de a o sluji.

Universitatea a fost autorul destinului nostru profesional, sursa, inspirația și artizanul împlinirii noastre ca Oameni. Am fost amândoi formați de ea și tot ce ni s-a întâmplat mai frumos în viață a fost mereu împletit cu aceste cuvinte sfinte pentru crezul nostru profesional: Academia de Studii Economice. Nu am făcut decât să încercăm onest, cu tot ce am crezut noi că este mai bun și cu oamenii care au fost lângă noi, să fim și noi parte, la rândul nostru, a Destinului ei în timp. Într-o succesiune statistică, pentru că istoria este și despre cifre, suntem rectorii cu numărul 24 și 26 în rândul slujitorilor dăinuirii universității noastre în timp și pentru timp.

Îmi bucură sufletul și am susținut deplin inițiativa rectorului Ioan Talpoș, prieten apropiat de la Timișoara al profesorului Ion Gh. Roșca și al universității noastre, cu care am avut numeroase proiecte de suflet, în primul rând, aș spune, Asociația Facultăților de Economie din România (AFER), oricând oaspetele nostru drag, ca un membru important al familiei noastre universitare, de a aduna într-un volum gândurile noastre acum, la zece ani de la plecarea Rectorului Ion Gh. Roșca dintre noi.

Îi mulțumesc, în calitate de conducător și de membru al comunității universitare, dumnealui și tuturor celor care ați oferit între copertile acestei cărți o parte a amintirilor, dorului și sufletului dumneavoastră, care ați făcut posibilă această omagiere plină de căldură și respect a Omului pe care toți l-am iubit și admirat, în ciuda tristei realități a celor 10 ani de când am rămas fără dânsul.

Îi mulțumesc academicianului Grigore Belostecinic pentru că este aici, cu noi, aș spune în mod firesc, și pentru că a adus în volumul nostru omagiul său și al universității sale, partenerul nostru de suflet, Academia de Studii Economice din Moldova. Îi mulțumesc domnului deputat al Parlamentului Moldovei, doctor Vasile Șoimar, prezent nu o dată în ASE la evenimentele noastre importante în perioada în care

profesorul Ion Gh. Roșca a fost rector, pentru informațiile și fotografiile din arhiva personală pe care ni le-a pus la dispoziție pentru acest volum.

Nu am avut acum și aici suficient de mult timp și spațiu pentru a ne aminti tot ce a însemnat Rectorul Ion Gh. Roșca pentru Academia de Studii Economice din București. Cu siguranță, Universitatea sa îi va dedica curând încă o lucrare, în semn de respect instituțional față de cel care au scris *Istorie*, volum care va apărea în colecția „Personalități ale ASE”, al cărei inițiator a fost, ca omagiu, cu prilejul celor 75 de ani pe care dânsul ar fi urmat să-i împlinească în 12 aprilie 2024.

Acum, aici, avem doar un moment de aducere aminte a unor frânturi din anvergura proiectelor sale și a ceea ce a lăsat Domnia Sa instituției prin personalitatea sa complexă, prin calitățile sale de rector vizionar și bun manager, de om pasionat de istoria universității sale (despre care a scris lucrări esențiale) și de un mare iubitor de artă și de frumos, care a dat o nouă viață și un nou stil Palatului ASE, coordonând un proiect unic de restaurare completă a superbe sale clădiri, timp de trei ani, dar și realizarea celor două cunoscute fresce ale maestrului Sabin Bălașa, *Feerie* și *Geneză*, din sala centrală de lectură a Bibliotecii ASE. Renovarea completă din Aula Magna, amenajarea Galeriei de artă „Cecilia Cuțescu-Storck”, prima într-o universitate din România, și organizarea de expoziții de artă pentru studenți și cadre didactice, dar și îmbogățirea patrimoniului artistic al ASE dovedește preocuparea Domniei Sale pentru ceea ce reprezintă frumosul în universitatea noastră. Putem spune că profesorul Ion Gh. Roșca a fost o personalitate complexă greu de egalat în multitudinea domeniilor în care a excelat.

Profesorul Ion Gh. Roșca, șef de promoție al facultății sale în 1972, era un excepțional specialist în programarea calculatoarelor, analiza și proiectarea sistemelor informatice, în modelarea sistemelor, problematica societății informaționale și a celei bazate pe cunoștințe, cu un doctorat în Calcul economic și cibernetică. Pasionat de matematică, spunea: „De la matematică pleacă totul. Dacă voi veți

înțelege matematica, cu certitudine veți ști să învățați și gramatica, veți ști să interpretați și poezia lui Eminescu, și povestea lui Creangă. Dar, pentru asta, trebuie efort. Matematica este foarte frumoasă. Până la urmă, dacă stați să vă gândiți, matematica are doar zece cifre. Cu aceste zece cifre, voi puteți să răsturnați lumea”. A fost șef al Catedrei de Informatică economică, apoi director al Departamentului de Cercetări Economice al ASE, apoi prorector, coordonând domeniul de cercetare științifică și de informatizare a activităților din universitate. A fost ales rector în 4 mai 2004 și reales în anul 2008. Mandatul său de rector s-a încheiat pe 4 martie 2012. Profesorul universitar Ion Gh. Roșca a îndeplinit și alte funcții, printre care: vicepreședinte al Consiliului Național al Rectorilor din România, președinte și președinte de onoare al Asociației Facultăților de Economie din România, prim-vicepreședinte al Asociației Generale a Economiștilor din România.

Probabil că cea mai mare provocare a activității sale și a Senatului universitar, al cărui președinte era atunci rectorul nostru, a fost reformarea învățământului superior în concordanță cu cerințele procesului de la Bologna, de formare a spațiului comun al învățământului și cercetării științifice, respectiv implementarea obiectivelor acestui proces în universitatea noastră. Am fost parte a acestui proces unic și îmi exprim admirația pentru modul în care Rectorul Ion Gh. Roșca și echipa sa au găsit modalitățile cele mai eficiente de a manageria această transformare dificilă, radicală și atât de complexă. Trecerea de la sistemul clasic al învățământului românesc la un sistem stratificat, bazat pe nivelurile familiare astăzi, respectiv licență, masterat și doctorat, a fost o mare provocare și nu putea fi încheiată cu succes decât printr-un management performant. Rectorul Ion Gh. Roșca este la baza inspiratei inițiative, absolut necesare în acea perioadă, care și-a validat în timp utilitatea și importanța, respectiv de înființare a Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), care a asigurat contextul necesar ca toate facultățile economice din țară să își armonizeze curricula și să-și valorifice reciproc experiența.

Probabil că cel mai important proiect al său în domeniul patrimoniului ASE, unul dintre cele câteva de mare anvergură pe care le-a inițiat așa cum niciun alt rector nu a făcut-o, poate fi considerat cel de consolidare și modernizare a Palatului universității noastre, proiectul Piața Romană nr. 6, realizat la standardele exigente impuse de statutul de monument istoric, prin care a redat eleganța, grandoarea și splendoarea sa inconfundabilă clădirii simbol a Academiei de Studii Economice din București. Lucrările au durat trei ani (începute în anul 2005 și finalizate în anul 2008), timp în care găsirea soluțiilor de desfășurare a activității didactice în universitate a fost o provocare în sine. Proiectul a soluționat și importanta problemă a consolidării și asigurării siguranței în corpul celor trei mari amfiteatre, clădirea fiind încadrată, la momentul demarării renovării, în categoria celor cu grad ridicat de risc seismic.

Din dorința ca frumusețea Palatului ASE să fie pusă mai bine în evidență, Rectorul Roșca s-a preocupat și de iluminatul estetic de calitate a fațadei acestuia, sistem inaugurat în decembrie 2004, iar în martie 2006 a fost instalată sigla luminoasă www.ase.ro, devenit deja celebră în București, fără de care greu își mai imaginează cineva astăzi Piața Romană și clădirea primei universități economice a țării.

Din respect pentru personalitățile ASE, la inițiativa dânsului, în anul 2005 li s-a dat numele acestora unor clădiri de învățământ. Este o ștafetă preluată cu recunoștință de noi de la dumnealui, astfel că, la finalizarea și darea în exploatare a unui alt proiect de suflet, al cărui inițiator a fost, am decis ca acesta să îi poartă numele: este vorba de Centrul de Perfecționare Complex Predeal „Ion Gh. Roșca”, iar bustul său, realizat de maestrul Ladea și amplasat de noi în holul Centrului de conferințe, veghează, în liniște, activitățile desfășurate în acest complex. Imobilul din Predeal, destinat activităților didactice, conferințelor, dezbaterilor științifice naționale și internaționale a început să fie construit în anul 2008 și era, alături de Centrul ASE de la Covasna, împlinirea preocupării Domniei Sale de a oferi salariaților ASE posibilitatea de a petrece timpul împreună, de a asigura condiții de odihnă în spațiile universității, la tarife accesibile. La începutul

anului 2012, când s-a încheiat mandatul Rectorului Ion Gh. Roșca, lucrările de construcție erau executate în proporție de 55%. Tot la angajații ASE s-a gândit Omul și Rectorul Ion Gh. Roșca atunci când, în proiectul de reamenajare și modernizare a Pavilionului administrativ din strada Cihoschi nr. 5, încheiat în 2009, a inclus și amenajarea Cantinei pentru salariați, la îndemână și cu prețuri absolut decente.

De asemenea, atunci când a decis să fie începute lucrările la căminul-hotel din strada Occidentului nr. 7 (a cărui construcție a început în anul 2008) și la care lucrările de construcție erau, la sfârșitul mandatului său, executate în proporție de 60%, rectorul nostru s-a gândit la asigurarea condițiilor optime pentru studenții doctoranzi. De fapt, Rectorul Ion Gh. Roșca și-a iubit întotdeauna studenții, implicându-i în toate procesele de management ale universității. Unul dintre proiectele la care am ținut amândoi foarte mult, a fost cel prin care procesul de cazare a studenților a fost atribuit în totalitate unor structuri administrative compuse numai din studenți. Dragostea față de studenți a profesorului Roșca a fost dovedită și atunci când, după renovarea clădirii din Strada Frumoasei, aceasta a fost atribuită asociațiilor studențești.

A rămas în istoria ASE, ca o lecție de continuat de către cei care vin, efortul Rectorului Ion Gh. Roșca de a aduna și prezenta, spre cunoaștere și prețuire, munca depusă încă de la înființare de slujitorii primei instituții de învățământ superior economic din România. În acest sens, a susținut scrierea mai multor lucrări despre istoria universității (multe dintre acestea fiind coordonate sau semnate de Domnia Sa ca autor sau coautor), precum: *Academia de Studii Economice din București. Un secol de existență, Rectorii Academiei de Studii Economice din București, ASE 100. Aventura programelor de studii, Mari personalități ale ASE – Virgil Madgearu, Istoria Palatului Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale și oamenii săi, Artă și artiști în Academia de Studii Economice din București, Mari personalități ale ASE – Victor Slăvescu*. Numai pasiunea față de universitatea noastră poate explica faptul că a găsit

resurse de energie și timp pentru a se implica, practic până în ultima sa clipă, în descoperirea și lăsarea spre cunoaștere și aducere aminte către cei care vin după noi, în timp, a așezării în Istorie a Academiei de Studii Economice.

La inițiativa sa, Senatul a recunoscut oficial, la 6 aprilie 2011, că Nicolae D. Xenopol este ctitorul Academiei de Studii Economice din București și a hotărât realizarea bustului său, proiectul finalizat în anul 2013, din păcate după plecarea Domniei Sale dintre noi.

În anul 2009 a inițiat două proiecte cu mare impact în comunitatea academică, dar și în rândul bucureștenilor: deschiderea în Palatul ASE a Galeriei „Cecilia Cuțescu-Storck” și ridicarea la rang de componentă obligatorie, de datorie, a universității realizarea deschiderii către frumos și spirit a studenților, a celor care intră în clădire. Fiind, la rândul meu, un om cu smerenie și credință în Dumnezeu, nu am cum să nu mă înclin în fața faptului că Omul și Rectorul Ion Gh. Roșca a înființat Capela „Sfântul Ioan Gură de Aur” chiar în Palatul ASE.

„Cred că lăsăm ASE-ul într-o situație excepțională, având în vedere că în mandatul ultim am atins obiectivul pe care mi-l propusesem: am obținut titlul de universitate de cercetare avansată și de învățământ, deci suntem în prima ligă a învățământului din România. Suntem o universitate cu un grad înalt de încredere, acordat de ARACIS, avem standarde internaționale, am reușit să finalizăm re poziționarea învățământului conform conceptului Bologna, am reușit să stabilizăm numărul de studenți și am creat un mediu de lucru foarte bun”, spunea Rectorul Ion Gh. Roșca la finalul celui de-al doilea mandat al său în fruntea ASE.

Voi încheia această aducere aminte, omagiul meu în fața memoriei Omului și Rectorului unic Ion Gh. Roșca, la mormântul căruia ne reculegem, în fiecare an, cei care am lucrat în echipa Domniei Sale, cei care l-am iubit și nu avem cum să nu îl simțim ca parte a Universității noastre și a destinului nostru în continuare, în fiecare 12 aprilie (ziua în care Domnia Sa s-a născut), cu un citat pe care dânsul îl iubea:

„Și în viață, în simțire, în scris, în gând, când te uiți bine, rămâne mai ales ce ai dat altora, ce ai lăsat de la tine, ce ai jertfit. Prin înstrăinarea de tine însuți capeți și consecvența, și stăruința, și caracterul, și iubirea oamenilor” (Nicolae Iorga).

Bunul Dumnezeu să-l odihnească în liniște și pace!

**Împreună cu prorectorii și cu cei mai apropiați colaboratori
din Biroul Senatului ASE**

**Președinte întemeietor
al Asociației Facultăților
de Economie din România
(AFER)**

Rectorul Ion Gh. Roșca, noul Doctor Honoris Causa Scientiae al Universității de Vest din Timișoara, scrie în Cartea de Onoare a acesteia sub „protecția” rectorului Ioan Talpoș

Omagiu Rectorului, Profesorului universitar și Prietenului meu Ion Gh. Roșca

Prof. univ. dr. Ioan Talpoș
Universitatea de Vest din Timișoara
Președintele de onoare al AFER

Ion Gh. Roșca a fost (și este încă!) unul dintre cei mai cunoscuți universitari economiști din România contemporană.

El s-a făcut cunoscut mai întâi ca student de elită al Facultății de Calcul Economic și Cibernetică Economică din cadrul ASE București, în perioada 1967-1972, fiind, la absolvire, șeful promoției. Apoi, rămas la catedră după absolvirea facultății, a urcat toate treptele ierarhiei didactice, prin concurs – de la asistent la profesor universitar – conducător științific de doctorat, cu importante realizări în domeniile sale de competență: programarea calculatoarelor, analiza și programarea sistemelor informatice, modelarea sistemelor, problematica societății informaționale și a celei bazate pe cunoștințe.

A fost un cadru didactic universitar pasionat și dăruit, cu dragoste pentru studenți și catedra universitară de Informatică Economică a ASE București – pe care a servit-o mai bine de 40 de ani: ca asistent universitar timp de 7 ani, lector universitar 11 ani, conferențiar universitar 4 ani și profesor universitar peste 18 ani, la care adăugăm funcțiile de conducere îndeplinite la nivelul înaltei responsabilități ca șef de catedră (1990-1996), director al Centrului de Calcul al ASE (1994-1998), director al Departamentului de Cercetări Economice al ASE (1996-1999), prorector al ASE (2000-2004) și rector al ASE București (2004-2012).

Am fost congeneri, având cariere profesionale asemănătoare – EL la ASE din București, EU la tânăra Facultate de Științe Economice – înființată în anul 1967 în cadrul Universității din Timișoara.

După mulți ani – poate prea mulți ani – ne-am întâlnit direct doar în anul 2004, la începutul primului său mandat de RECTOR al ASE, când și eu eram la primul mandat de DECAN al Facultății de Științe Economice din Timișoara. În cele două sau trei zile pe care le-am petrecut la întâlnirea de la Căprăreț a decanilor facultăților de economie din România și a rectorilor universităților cu facultăți de economie în componență, am participat la discuții cu privire la viitorul învățământului superior economic românesc. Conlucrarea în cadrul oficial al ședințelor plenare, dar și în afara acestora (ca apropiat al fostului rector al ASE, profesorul universitar doctor Paul Bran, care mă cunoștea foarte bine din perioada doctoranturii mele la ASE, la Catedra de Finanțe) a condus la nașterea „chimiei umane” între noi doi, astfel că Nelu Roșca a devenit prietenul meu, omul de care m-am legat sufletește cum nu mi-am închipuit vreodată până atunci.

De atunci, drumurile mele la București au devenit mult mai frecvente, iar prima destinație bucureșteană era ASE, pentru ca abia apoi să ajung la Minister, la CNCISIS, la CNEAA, unde aveam probleme de rezolvat în calitatea mea de decan, la susținerea publică a unei teze de doctorat sau la conferința științifică la care eram înscris.

Aici trebuie să scriu, pentru prima dată, ceea ce am rostit deseori la unele dintre întâlnirile cu colegii și prietenii din ASE.

La prima ședință a Biroului Consiliului Facultății de Științe Economice din cadrul Universității de Vest din Timișoara, din 20 februarie 2004, ca decan ales, le-am spus colegilor: „Începând de astăzi, vom pune în practică o schimbare de paradigmă vizând relația dintre cadrele didactice din facultatea noastră și colegii de la ASE București. Vom abandona expresia (și atitudinea!) *Miticii de la București* și vom spune *prietenii și colegii de la ASE*, transformând expresia în atitudine, în simțire!

Așa am ajuns să-i duc pe tinerii mei colegi din Timișoara și să-i determin să participe la mai toate manifestările științifice organizate la ASE, să-i integrez în cele mai multe din programele de cercetare științifică ale acestei prestigioase instituții de învățământ superior, pe care eu am numit-o ALMA MATER pentru învățământul superior economic din România.

Iar această importantă schimbare de paradigmă și de atitudine a adus multe beneficii pentru facultatea noastră, care a devenit mult mai activă, mai prezentă și mai vizibilă în domeniul cercetării științifice, al coparticipării la proiecte și la schimburile de informații.

Iar „colegul din București”, devenit pentru mine și „prietenul din București”, era profesorul Ion Gh. Roșca, RECTORUL Academiei de Studii Economice din București. Lui i s-au alăturat, pentru noi, cei din „provincia” bănățeană, iluștri profesori ai ASE, precum: Marin Dinu, Ion Stancu, Viorel Lefter – buni prieteni de-ai mei încă din vremea studenției –, dar și mulți dintre profesorii cunoscuți din ASE, pe care îi enumăr fără o ordine anume: Pavel Năstase, Dumitru Miron, Tatiana Moșteanu, Victor Manole, Valerică Olteanu, Rodica Pamfilie, Nicolae Istudor, Viorel Petrescu, Mihai Roman, Constantin Mitruț, Ion Plumb, Ioan Popa, Silviu Neguț, Mihai Korca, Constantin Popescu, Gabriela Cecilia Stănciulescu, Dan Boboc, Nicolae Alexandru Pop, Dorel Ailenei, Răzvan Zaharia, Ion Smeureanu, Vasile Răileanu și o bună parte din „tânăra gardă” de la ASE, decani, prodecani și șefi de catedră, tineri cercetători științifici și prestigioși doctoranzi, dornici de afirmare.

Prin Rectorul și Profesorul univ. dr. Ion Gh. Roșca am reconstruit puntea dintre ASE din București și Facultatea de Științe Economice (al cărei decan am fost în perioada 2004-2008) din cadrul Universității de Vest din Timișoara, pornind de la convingerea că ASE a fost și este ALMA MATER PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR ECONOMIC DIN ROMÂNIA.

În continuare, în perioada 2008-2012 am consolidat conlucrarea dintre universitățile noastre – prin participări la conferințele și

simpozioanele științifice organizate de ambele universități, la consfăturile pe teme ale specializărilor ciclurilor de licență și de masterat din învățământul superior economic, ale curriculei universitare și competențelor, ale organizării studiilor universitare de doctorat.

Deseori, rectorul Nelu Roșca mă întâmpina la Aeroportul Otopeni și mă invita să luăm micul dejun la ASE, în sufrageria de la parter, de lângă Biroul Rectorului. Ba chiar, într-una din diminețile de primăvară m-a invitat la el acasă, la Otopeni, și am luat micul dejun în foisorul din curtea casei, fiind serviți de minunata doamnă Ana, iubita și prețuita lui soție. O doamnă iubitoare de flori, de pomi și de grădină, iubitoare de soț și de copil, de casă și de oameni, în general. Atunci l-am cunoscut și pe fiul lor Vlad, iubitor de părinți, de carte, de artă și de natură.

Prietenia durabilă, sinceră și caldă dintre noi doi se înfiripase pe nesimțite. Mai mult decât un mare prieten, am ajuns să-l consider pe Nelu Roșca un „frate al meu, mai mare”, înțelept și binevoitor, gata să-mi dea un sfat, să-mi sugereze o cale de urmat, mereu cu zâmbetul pe buze.

Chipul său luminat, al bonomului care a fost, mi-a rămas în memoria vizuală pentru totdeauna și nu uit să scriu că am avut bucuria să-l rog pe cunoscutul Maestru Ștefan Popa Popas din Timișoara (prieten de-al meu din perioada studenției lui la Politehnica din Timișoara) să-l immortalizeze pe pânză, în două tablouri, pe care Nelu Roșca a și apucat să le vadă în rezerva sa de la Spitalul Fundeni.

Iar când Maestrul Popas a început să picteze chipul lui Nelu Roșca, mi-a spus: „Domnule rector, omul acesta are înfățișarea unui BARON, al unui om luminat, inteligent, cu multă știință de carte! O să-l pictez cu mare drag, așa cum îl văd eu!”

Cele două tablouri, pe care i le-am dus la spital, împreună cu profesorul Constantin Roșca de la Craiova, i-au plăcut mult lui Nelu Roșca, iar unul dintre acestea, la rugămintea lui, a și fost redat la

pagina 156 din monumentală monografie a ASE din București, publicată cu ocazia sărbătoririi unui secol de existență, pe care a coordonat-o împreună cu rectorul de atunci, domnul prof. univ. dr. Pavel Năstase.

Acum luăm în considerare titlul textului nostru și abordăm problematica întemeierii Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), care a fost pusă și realizată de rectorul Ion Gh. Roșca, avându-l în preajmă pe vărul său primar de la Craiova, profesorul universitar dr. Constantin Roșca.

Pregătirea înființării acestei asociații profesionale și științifice a început în vara anului 2004, după edictarea Legii nr. 288 din 2004, prin care au fost normalizate în țara noastră principiile Procesului Bologna, vizând trei componente ale învățământului universitar: licență – masterat – doctorat, cu durate specifice profilului economic de 3-2-3 ani.

În toamna anului 2004 au fost organizate două întâlniri ale decanilor facultăților de economie din România și rectorilor universităților cu facultăți de economie în componență. Prima întâlnire a fost organizată de Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, prin prorectorul de atunci, domnul prof. univ. dr. Dan Popescu, la Căprăreț, în zilele de 9 și 10 octombrie. Cea de-a doua întâlnire a avut loc la ASE București, în ziua de 15 noiembrie 2004, fiind organizată chiar de rectorul prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca. A urmat întâlnirea de la Universitatea din Pitești, în zilele de 14 și 15 ianuarie, la care au participat 24 de rectori și decani, care au redactat și semnat rezoluția care a hotărât înființarea Asociației Universităților și Facultăților din domeniul Economic, avându-l „cap de listă” pe rectorul Academiei de Studii Economice din București – prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca. Apoi, la 5 iunie 2005, la sediul Universității din Pitești a avut loc ședința de constituire a Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), cu participarea a 34 de viitori membri fondatori (30 de facultăți de economie din învățământul superior de stat și 4 facultăți de economie din învățământul superior privat).

Potrivit articolului 16, alineatul 1 din Statutul AFER, funcția de președinte al Asociației va fi îndeplinită de rectorul Academiei de Studii Economice din București, pe toată durata mandatului academic al acestuia. În consecință, **profesorul universitar dr. Ion Gh. Roșca a devenit primul președinte al AFER și a îndeplinit cu competență și profesionalism această funcție până la 29 iunie 2012, adică ceva mai bine de șapte ani și jumătate**, avându-l ca director executiv pe prof. univ. dr. Constantin Roșca de la Universitatea din Craiova.

Întâlnirile periodice ale membrilor fondatori ai AFER și adunările generale ale AFER erau precedate de întâlniri ale Consiliului Academic, care se desfășurau sub președinția rectorului Ion Gh. Roșca, cu o organizare temeinică, având o ordine de zi precizată cu mult timp înainte. Caracterul de lucru al acestor ședințe ale Consiliului Academic a fost bine apreciat de către membrii săi, cadrul fiind colegial, atmosfera destinsă, de bună dispoziție, chiar și la un pahar de vin de cea mai bună calitate.

Prin specificul său, încă de la înființare, Asociația Facultăților de Economie din România și-a propus:

- să identifice și să promoveze cele mai bune practici de educație universitară având în vedere: perfecționarea definirii calificărilor universitare, curricula universitară, mobilitatea interuniversitară, conlucrarea cu mediul de afaceri și social;
- să pună în valoare potențialul creativ al cadrelor didactice și al studenților prin derularea în comun a programelor de cercetare științifică având finanțare europeană și națională;
- să promoveze unele practici eficiente de management universitar prin: exercitarea libertăților academice și autonomiei universitare, organizarea unor structuri universitare suplă și eficiente, perfecționarea pregătirii manageriale a cadrelor didactice alese în organele de management din învățământul superior;

- să asigure calitatea învățământului superior și a cercetării științifice prin promovarea consecventă și responsabilă a valorilor și principiilor de etică universitară, diversificarea pârghiilor de motivare a cadrelor didactice care desfășoară activități în cadrul asociației, dezvoltarea colaborării cu asociații similare din țară și din străinătate;
- să promoveze interesele profesionale ale membrilor săi prin: asigurarea consultanței autorizate pentru fundamentarea politicilor naționale în problemele învățământului economic superior, formarea profesională continuă în problemele managementului universitar, creșterea vizibilității naționale a imaginii asociației;
- să dezvolte spiritul de colaborare și conlucrare colegială prin: promovarea forumului de dezbateri a problemelor de interes major pentru învățământul economic superior, asigurarea serviciilor profesionale membrilor săi, mobilitate interuniversitară pentru cadre didactice și studenți, participarea în parteneriat la organizarea evenimentelor științifice, conlucrarea cu mediul științific, de afaceri și social, informatizarea comunicării în problemele circumscrise obiectivelor AFER.

Una dintre reușitele notabile ale Președintelui AFER – Rectorul Ion Gh. Roșca – rămâne curricula universitară, în contextul adoptării principiilor Procesului Bologna pentru învățământul superior din România. În acest sens, preocuparea noastră principală a fost canalizată, mai întâi, pe definirea competențelor profesionale și curricula universitară pentru ciclul studiilor de licență, prin consultări colegiale și dezbateri în ateliere de lucru, care au fost organizate și realizate la universitățile din Pitești, Miercurea Ciuc, Cluj-Napoca, Timișoara și ASE din București în perioada ianuarie-martie 2005. În continuare, pentru ciclul studiilor de masterat s-au organizat reuniuni de lucru la ASE București (martie 2006), la Universitatea „Transilvania” din Brașov (februarie 2007) și la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (aprilie 2008). În fine, studiile universitare de doctorat au fost abordate într-o reuniune organizată de

AFER la Universitatea „Ovidius” din Constanța, în perioada 11-13 octombrie 2007, referindu-se la: modul de organizare a școlilor doctorale, admiterea candidaților, conținutul programelor de studii doctorale, cadrele didactice antrenate în activitățile școlilor doctorale, finalizarea și susținerea publică a tezelor de doctorat.

O a doua realizare notabilă a Președintelui AFER, Rectorul Ion Gh. Roșca, a fost organizarea a șapte ediții ale Olimpiadei Naționale a Studenților Economiști, cu readucerea în memoria tinerei generații și omagierea unor mari personalități ale învățământului economic superior – prin atribuirea numelor acestora „Marelui premiu” și „Premiilor speciale” acordate studenților câștigători ale diferitelor secțiuni ale olimpiadei. Este vorba despre iluștrii noștri înaintași: Nicolae Georgescu-Roegen, Ion Ionescu de la Brad, Virgil Madgearu, Dionisie Pop Marțian, Dumitru Rusu, Paul Negulescu, Victor Slăvescu, Nicolae N. Constantinescu, Costin Murgescu, Mihail Manoilescu, Constantin Florescu, Grigore C. Moisil, Ștefan Odobleja, C. G. Demetrescu, Ion Smedescu, Iulian Văcărel, Adrian Petelean.

Mai departe redăm doar trei dintre acțiunile AFER vizând prețuirea contemporanilor, care au fost realizate în perioada președinției Rectorului Ion Gh. Roșca:

Acordarea în fiecare an a următoarelor distincții ale AFER:

1. Titlurile onorifice de „Profesor emerit AFER” și de „Profesorul anului”;
2. Diploma de excelență cu medalia de aur pentru prețuire;
3. Diploma de excelență pentru întreaga activitate;
4. Diploma pentru debut profesional;
5. Premiul pentru carte publicată în domeniul economic;
6. Premiul pentru cel mai bun articol științific publicat într-o revistă din domeniul economic.

S-a acordat Diploma de excelență pentru întreaga activitate, însoțită de un substanțial premiu în bani, în sumă de 30.000 lei, venerabililor profesori universitari: Alexandru Gheorghiu, Dumitru Mărgulescu,

Gheorghe Bistriceanu de la ASE București, Paraschiv Vagu de la Universitatea „Valahia” din Târgoviște, Rodica Frățilă de la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca și Ion Hălălău de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

S-a acordat calitatea de Membru de onoare al AFER următorilor patru importanți economiști, având funcțiile de Președinte al celor mai importante patru asociații profesionale de profil din România:

1. Prof. univ. dr. Gheorghe Zaman – Membru corespondent al Academiei Române, Președintele AGER;
2. Prof. univ. dr. Marin Toma – Președintele CECCAR;
3. Prof. univ. dr. Ion Mihăilescu – Președintele CAFR;
4. Dr. ec. Constantin Boștină – Președinte fondator și Președintele Consiliului Director al Asociației pentru Studii și Prognoze Economico-Sociale.

Meritele științifice, didactice și manageriale i-au fost răsplătite Profesorului Ion Gh. Roșca prin conferirea a șase titluri de Doctor Honoris Causa de către patru universități din țară: Universitatea de Vest din Timișoara, Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, Universitatea „Eftimie Murgu” din Reșița, Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad și din partea a două importante universități din Rusia și din Republica Moldova: Universitatea de Economie și Finanțe din Sankt Petersburg și Academia de Studii Economice din Republica Moldova.

În Aula Magna „Ioan Curea” a UVT, în timpul prezentării *Laudatio* de către rectorul UVT, prof. univ. dr. Ioan Talpoș

Prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca răspunde cu Dizertația „Lecții ale crizei. 10 șanse pentru modernizarea României”

Noul Doctor Honoris Causa Scientiae al UVT, prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, în fața Aulei Magna „Ioan Curea” a UVT, cu membrii Comisiei de *Laudatio* și unii invitați de seamă

În Aula Magna a ASE din București, la conferirea Diplomei „Virgil Madgearu” cu medalia de aur

În Biroul rectorului Ion Gh. Roșca,
la finele unei reuniuni academice la ASE București

Împreună cu acad. Mugur Isărescu la Clubul BNR

Profesorul Ion Gh. Roșca își arată portretul-caricatură,
pictat de maestrul Ștefan Popa Popas

COMEMORAREA UNUI MARE BĂRBAT

Îl comemorăm în această zi pe Ion Gh. ROȘCA – cetățeanul de onoare al așezării OSICA DE SUS, cel care a dat numele liceului.

A fost cel dintâi printre discipolii Facultății de Cibernetică de la A.S.E. București, care a absolvit în Anul Domnului 1972.

Și a devenit profesor al aceleiași Academii în domeniul Informaticii economice.

Și a fost RECTOR al amintitei academii.

Spirit prea prieten, a întemeiat A.F.E.R., al cărei prim președinte a fost.

Și a fost Făuritorul punții între București și cetatea academică timișoreană.

Și a fost tată de familie.

Prof. univ. dr. Ioan TALPOȘ,

PREȘEDINTELE SENATULUI U.V.T.

PREȘEDINTELE A.F.E.R.

PREȘEDINTELE A.G.E.R. TIMIȘOARA

Timișoara, la 11 mai 2013

Lider de echipă

Ion Gh. Roșca

Prof. univ. dr. Pavel Năstase
Rector al ASE în perioada 2012-2016

L-am cunoscut pe rectorul Ion Gh. Roșca încă din perioada studenției, din anul 1972, când eram student la Academia de Studii Economice din București, în cadrul Facultății de Calcul Economic și Cibernetică Economică, pe atunci facultate nouă a ASE. La vremea aceea, Ion Gh. Roșca era absolvent al primei promoții (ca șef de promoție) al acestei facultăți și proaspăt asistent universitar, fiind deja doctorand la specializarea Calcul economic și cibernetică economică. Era perioada de început a informaticii în țara noastră, iar ASE a fost printre primele universități din România care a beneficiat de un calculator IBM din generația a treia. Profesorii, împreună cu studenții, erau puși în fața unei avalanșe de cunoștințe, pe care trebuiau să le asimileze într-un timp cât mai scurt.

După terminarea facultății, în perioada 1975-1986, am devenit coleg de catedră cu Ion Gh. Roșca, care între timp devenise lector, și am fost câțiva ani asistentul său la disciplina Programarea calculatoarelor. Am avut astfel prilejul să lucrez direct cu Ion Gh. Roșca și pot spune că a fost unul dintre colegii de catedră de la care am învățat foarte mult, care m-a îndrumat și care a contribuit semnificativ la formarea mea profesională. Am participat în echipa sa la examene și am colaborat la pregătirea unor materiale didactice de referință în domeniul informaticii economice. Totdeauna a dat dovadă de un înalt profesionalism, de tact pedagogic și multă dăruire în folosul studenților, de a căror apreciere s-a bucurat nespuse de mult.

Îmi aduc aminte cu deosebită plăcere că am participat la susținerea publică a tezei sale de doctorat, în domeniul Informaticii economice a „Analizei și proiectării sistemelor informaționale”, la care a primit

aprecieri deosebite pentru rezultatele inovative ale cercetării științifice întreprinse cu acest prilej.

După evenimentele din decembrie 1989, l-am cunoscut în calitate de șef al Catedrei de Informatică Economică (1990-1996), director al Departamentului de Cercetări Economice al ASE (1996-1999), prorector (1999-2004) și rector al ASE (2004- 2012).

A fost cel care, împreună cu alți colegi din vechea Catedră de Cibernetică Economică, a pus bazele noului Departament de Informatică Economică și a creat o nouă specializare, numită „Informatică economică”, ulterior preluată și de alte facultăți din țară. A coordonat activitatea de modernizare a planurilor de învățământ, a programelor analitice și a creat un colectiv nou de cadre didactice, pe care le-a format în contextul noii specializării. În perioada 1996-1999, ca director al Centrului de Cercetare Științifică al ASE, a atras foarte multe proiecte cu finanțare națională și internațională, fiind și membru în Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS). Prin aceste proiecte, majoritatea cadrelor didactice din Departamentul de Informatică Economică au beneficiat de mobilități de specializare și de cercetare științifică la universități de prestigiu din străinătate și au fost modernizate laboratoarele de informatică.

Pentru diseminarea rezultatelor cercetării științifice a relansat revista *Cibernetică economică*, care a fost ulterior indexată în renumita bază de date ISI, devenind prima revistă din ASE de acest tip și care astăzi este una dintre cele mai prestigioase reviste la nivel internațional. A creat, de asemenea, Conferința Internațională de Informatică Economică, care este și astăzi foarte bine apreciată la nivel internațional. Fără falsă modestie, putem spune că profesorul Ion Gh. Roșca a adus o **contribuție remarcabilă la crearea școlii românești de informatică economică**.

În perioada 2000-2004, ca prorector al ASE, responsabil cu TIC, a reușit să modernizeze infrastructura informatică a universității noastre prin foarte multe proiecte de cercetare științifică și finanțări

externe. Perioada cea mai importantă din activitatea managerială a profesorului universitar Ion Gh. Roșca a fost 2004-2012, când a îndeplinit funcția de rector al ASE pentru două mandate. În primul mandat am colaborat foarte bine cu rectorul Roșca, în calitatea mea de decan al Facultății de Contabilitate și Informatică de Gestiune (CIG). A fost perioada în care, în România, s-a implementat noul sistem de învățământ superior Bologna. A fost o mare provocare pentru întreaga comunitate universitară din ASE restructurarea planurilor de învățământ cu durata de 4 ani și trecerea la noul sistem cu durata de 3 ani pentru ciclul de licență. Finalizarea acestui proces de transformare profundă a sistemului de învățământ superior economic din ASE a scos în evidență capacitatea și competențele de bun manager ale rectorului Ion Gh. Roșca. În plus, rectorul Roșca s-a implicat foarte mult prin Asociația Facultăților de Economie din România (AFER), al cărei prim președinte a fost, până în 12 iunie 2012, la armonizarea acestor programe la nivel național.

Tot în aceasta perioadă, rectorul Ion Gh. Roșca a reușit să introducă la nivel național doctoratul în Informatică economică, ceea ce a creat în ASE și la nivel național noi oportunități de cercetare științifică și de afirmare pentru tinerele cadre didactice.

În afara modernizării procesului de învățământ și cercetare, rectorul Roșca a avut o preocupare permanentă în modernizarea bazei materiale a ASE. Proiectul cel mai important din acea perioadă a fost consolidarea, restaurarea și renovarea Palatului ASE din Piața Romană nr. 6, care a fost coordonat direct de rectorul Roșca. Îmi amintesc de imaginea acestei clădiri dinainte de renovare, care, după evenimentele din decembrie 1989, fusese „dughenizată” prin diverse construcții auxiliare. Iată că astăzi, după aproape 15 de la această renovare, Palatul ASE – clădirea emblematică a universității noastre – arată foarte bine.

Îmi aduc aminte cu multă plăcere de un episod din acea perioadă, când urma să se renoveze biroul rectorului și trebuia să se mute temporar într-un alt birou. Atunci i-am oferit biroul meu de decan al Facultății

CIG, iar eu m-am mutat în biroul prodecanilor. Cu prilejul acestei renovări a fost inaugurată și Galeria cu portretele rectorilor ASE, care se află la etajul 1. Cu ocazia restaurării Bibliotecii ASE, au fost pictate de către maestrul Sabin Bălașa cele două fresce intitulate *Feerie* și *Geneză* din sala de lectură principală. De asemenea, rectorul Roșca a fost un mare iubitor de artă și istorie, dovadă fiind expozițiile de pictură pe care le-a organizat în holul de la etajul I, care continuă și astăzi, precum și cărțile pe care le-a scris privind istoria ASE.

Am fost deosebit de onorat ca în al doilea mandat de rector (2008-2012) al profesorului Roșca să fac parte din echipa de prorectori ai ASE, fiind responsabil cu TIC. Sub coordonarea și sprijinul rectorului Ion Gh. Roșca, am reușit să încheiem acorduri de parteneriat cu marile companii din domeniul IT: Oracle, Microsoft și IBM, care s-au concretizat în modernizarea infrastructurii de învățământ și de cercetare științifică din universitatea noastră.

În anul 2012, după ce am fost ales rector, am fost deosebit de onorat să preiau mandatul de la rectorul Ion Gh. Roșca. Cu acel prilej, deși făcusem parte din echipa de prorectori și cunoșteam în mare realizările sale, mi-am dat seama de moștenirea enormă pe care o primeam și pe care trebuia să o continui. Cu toate că sărbătorirea Centenarului ASE avea loc în 2013, rectorul Roșca pregătise deja planurile pentru această mare sărbătoare, pe care le-am preluat și, împreună cu el, am organizat acest eveniment.

Din păcate, o boală nemiloasă l-a împiedicat să participe la sărbătoarea centenarului ASE din luna aprilie 2013 și chiar în ziua de 6 aprilie 2013, când se împlineau exact 100 de ani de la înființarea Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, s-a stins din viață.

Din anul 1972, de când l-am întâlnit prima dată și l-am cunoscut ca tânăr asistent universitar și până în aprilie 2013, când ne-a părăsit, pe parcursul a 40 de ani petrecuți împreună în ASE, am beneficiat permanent de competențele profesionale și manageriale ale colegului

universitar și ale rectorului Ion Gh. Roșca, care mi-au influențat într-o mare măsură cariera.

Fiecare rector rămâne în istoria universității prin moștenirea pe care o lasă. Rectorul Ion Gh. Roșca a fost unul dintre cei mai importanți și mai prolifici rectori ai ASE, care, prin moștenirea pe care ne-a lăsat-o, a contribuit semnificativ la modernizarea și progresul universității noastre.

Un rector care a marcat istoria ASE

Prof. univ. dr. Viorel Lefter
Prorector al ASE în perioada 2004-2012

În istoria de 110 ani a Academiei de Studii Economice din București, rectorul prof. dr. Ion Gh. Roșca s-a aflat printre personalitățile care au lăsat în urma lor o serie de lucruri ce trebuie știute atât de cei din prezent, cât și de cei care vor continua să lucreze în universitatea noastră.

Am avut șansa vieții să-l întâlnesc pe Nelu Roșca în anul 1970, când, studenți fiind, eu la Facultate de Economia Producției (actuala Facultate de Management) și el la Facultatea de Cibernetică, amândoi eram liderii organizațiilor studențești din facultățile noastre; în perioada respectivă, organizația de studenți din ASE era condusă de Paul Bran, ulterior rector al ASE, care a marcat, de asemenea, universitatea noastră prin ce a lăsat în urma sa. Am făcut referire la implicarea noastră în conducerea organizațiilor studențești din acea perioadă deoarece a fost o școală de formare managerială pentru munca pe care fiecare dintre noi am desfășurat-o ulterior.

Pe parcursul anilor am colaborat cu Profesorul Ion Gh. Roșca când era prorector, iar eu decan, iar apoi am fost în echipa sa la rectorat, fiind prorector responsabil cu relații internaționale. În cele câteva rânduri voi încerca să prezint, cu recunoștință, unele din aspectele ce au fost specifice mandatelor rectorului Ion Gh. Roșca.

Un rector cu viziune universitară

Universitatea noastră a avut șansa, sub conducerea rectorului Roșca, să-și îmbunătățească substanțial planurile de învățământ atât prin conținutul disciplinelor cuprinse la fiecare specializare, cât mai ales prin adaptarea acestora la experiențele altor instituții de top din țară

și străinătate. A fost rectorul care a promovat discuțiile între titularii diferitelor discipline din planul de învățământ al fiecărei facultăți, pentru a se asigura atât eliminarea paralelismelor dintre cunoștințele predate studenților respectivi, cât, mai ales, să se asigure abordări uniforme pentru concepte economice identice.

Profesorul Roșca a militat consecvent pentru responsabilitatea profesională a cadrelor didactice în activitatea desfășurată și, mai ales, a susținut ca aprecierile studenților să reprezinte un criteriu important în aprecierea anuală a fiecărui profesor.

Un rector cu bocanci de șantier

După anii '90 rectorii s-au implicat în mod deosebit pentru a construi și îmbogăți Academia de Studii Economice. Rectorul Bărbulescu a lăsat după el Sala de Sport din Cihoschi; rectorul Paul Bran sălile din Moxa, precum și „Pasul Bran”.

Rectorul Roșca însă a marcat perioada cât a condus ASE-ul printr-o serie de realizări ce fac, de asemenea, cinste instituției. Fără a considera epuizată lista acestor reușite, evidențiem spre exemplificare: consolidarea clădirii centrale din Piața Romană astfel încât să facă față cutremurelor puternice ce ar putea avea loc (în perioada consolidării clădirii din Piața Romană nr. 6 a fost dată jos Bila de pe clădire). Cu ocazia renovării acestei clădiri, rectorul Roșca s-a implicat direct, având bocanci de șantier, în consolidarea și, mai ales, modernizarea Aulei ASE, a sălilor de lectură de la cele două etaje. Un loc distinct în activitatea de „constructor” l-a ocupat consolidarea și modernizarea clădirii din Calea Griviței care, în prezent, se poate mândri atât cu faptul că este una din cele mai moderne prin dotările sale, competitive pe plan internațional, cât, mai ales, că este una din cele mai rezistente pe plan național la cutremure de pământ, deoarece dispune la subsol de amortizoare orizontale, care preiau șocurile produse în astfel de situații.

O altă realizare de referință a rectorului Roșca, care a contribuit, de asemenea, la îmbogățirea universității noastre este Complexul

universitar din orașul Predeal, început în timpul mandatului său și definitivat, respectiv dotat modern, în mandatul actualului rector, prof. dr. Nicolae Istudor; nu multe universități din țară au astfel de oportunități de a oferi spații moderne, generoase atât pentru activități didactice, cât și pentru concedii la costuri rezonabile personalului din ASE.

Universitatea noastră a avut șansa ca acum, la Aniversarea a 110 ani de existență a sa, sub conducerea rectorului Nicolae Istudor, să marcheze îmbogățirea patrimoniului său prin inaugurarea Casei „Nanu Muscel” din Piața Romană nr. 7.

Un rector iubitor de artă

Academia de Studii Economice a avut șansa ca rectorul Roșca să fie un iubitor de artă, care a făcut ca instituția noastră să se poată mândri cu o serie de opere, unele unicat în lume, cum ar fi cele două fresce efectuate de marele artist Sabin Bălașa. Fiind în echipa managerială cu rectorul Roșca, în calitatea mea de prorector cu relații internaționale, am condus o serie de invitați de seamă, ambasadori, doi prim-miniștri din Franța să vadă aceste fresce; fresca *Geneză* a fost apreciată ca unicat în lume, care, prin tehnica folosită de artist, depășește „Gioconda” deoarece femeia pictată te urmărește în orice loc te-ai afla în Sala de Lectură cu toate părțile corpului și nu doar cu privirea. Patrimoniul artistic al ASE se completează cu fresca din Aula Magna, renovată în timpul mandatului rectorului Roșca, la care s-a folosit, pentru unele ornamente decorative, pulbere de aur industrial; de asemenea, în universitate există o serie de tablouri, opere de artă ale unor artiști de referință, achiziționate în timpul celor două mandate de rector ale prof. dr. Ion Gh. Roșca.

Un profesor cu recunoaștere internațională

Prof. dr. Ion Gh. Roșca este Doctor Honoris Causa al uneia dintre prestigioasele universități din lume și foarte restrictive privind acordarea unor astfel de titluri, respectiv Universitatea de Economie și Finanțe din Sankt Petersburg, figurând pe poziția 38, alături de mari

personalități precum Vasili Leontiev, laureat al Premiului Nobel pentru Economie.

Un manager universitar exemplar

Având șansa să lucrez în echipa rectorului Roșca o perioadă de două mandate ca prorector responsabil cu relații internaționale, am apreciat calitățile sale manageriale; organizarea exemplară a ședințelor, care nu durau mai mult de două ore; delegarea de autoritate pentru fiecare prorector pe domeniul său de responsabilitate; conducerea competentă a ședințelor, în care asculta opinia fiecărui participant, iar în final concluziona, evitând să se pronunțe în avans; capacitatea de a recunoaște atunci când o persoană demonstra că are dreptate etc.

Acestea sunt doar câteva aspecte pentru care mulțumesc lui Dumnezeu că am avut șansa să fiu în echipa rectorului Ion Gh. Roșca.

Profesorul Ion Gh. Roșca, ctitor modern al universității noastre

Prof. univ. dr. Ion Stancu
Prorector al ASE în perioada 2004-2012

Între colegii de la Facultatea de Contabilitate circula cu respect o veste, cum că la Facultatea de Cibernetică și Informatică Economică este un profesor tânăr, recunoscut prin calitățile sale profesionale, cu o poziție de mare verticalitate în relațiile cu studenții, dar și cu colegii săi, exigent cu el și cu cei din jurul lui, promovând oamenii de reală valoare într-o lume nu foarte bine structurată profesional, dar și caracterial.

A trudit cu tenacitate și abnegație în cariera sa, promovându-și colegii înaintea dumnealui în funcțiile didactice, chiar dacă era suficient de îndreptățit să acceadă la mult așteptatele funcții, restricționate din motive politice, dar și de înguste interese ale conducătorilor săi.

Cu toate acestea, colectivul său de cercetători și cadre didactice l-a recunoscut ca fiind cel mai recomandat ca director al Departamentului de Cercetări Economice, ca șef al Catedrei de Informatică Economică, chiar dacă nu era pe atunci decât lector doctor. Alegerea sa în fruntea colectivului a meritat, deoarece a adus modernitatea mult așteptată în specialitatea ce se contura ca fiind de avangardă. Profesorului Ion Gh. Roșca i se datorează revirimentul cercetării științifice și informatizării în ASE.

Priveam cu deosebită încântare organizarea în premieră a Conferinței Internaționale de Informatică Economică, care trezea un interes profesional-științific aparte, atât ca tematică de mare actualitate, cât și ca personalități participante. În calitatea sa de prorector cu activitatea de cercetare științifică și informatizare, de asemenea, pe deplin

meritată, a susținut managerial Conferința de Informatică Economică, dar și propășirea cercetării științifice din ASE, inclusiv revistele de specialitate, între care *Revista de Informatică Economică* s-a poziționat și se poziționează ca portdrapel în această activitate de diseminare a cercetării științifice.

Pentru încurajarea cercetării științifice a instituit Diploma și Medalia „Grigore Moisil”, ce se acordă celor mai deosebite rezultate de cercetare științifică din universitatea noastră. A instituit, de asemenea, alte diplome de excelență pentru activitatea didactică și științifică, pentru cele mai reprezentative personalități din ASE și din țară care s-au remarcat în domeniul științific și profesional. Între acestea, menționăm: Opera Omnia, Georgescu-Roegen, Profesor/ Conferențiar/ Lector universitar emerit, Diploma de Excelență „Virgil Madgearu” etc.

Cu remarcabilă capacitate managerială, profesorul Roșca, în cele două mandate ale sale de rector, a realizat importante proiecte și lucrări de investiții – construcții, consolidări, reamenajări și modernizări –, finanțate din fonduri naționale și europene. Cel mai important proiect a constat în consolidarea și modernizarea Palatului din Piața Romană nr. 6, a Aulei Magna, precum și consolidarea corpului celor trei mari amfiteatre. La acestea se adaugă amplul program de modernizare a Bibliotecii Centrale a ASE, care include și frescele *Feerie* și *Geneză*, realizate de către artistul Sabin Bălașa, ele reprezentând dovada deschiderii spre spiritualitate, artă și cultură. Era o deosebită încântare să te afli în Sala de Birou Consiliu, înconjurat de prețioase tablouri de artă selectate cu bun simț cultural.

Între investițiile de modernizare menționăm și dotarea cu calculatoare a catedrelor, a sălilor de curs, a bibliotecii etc. Pentru a nu fi date la casare, calculatoarele înlocuite erau readuse în bună stare de funcționare și donate liceelor și școlilor elementare de la orașe și sate, inclusiv la Osica (satul drag al bunicii sale), care nu dispuneau de finanțare pentru astfel de dotări.

Centrul de Perfecționare Complex Predeal „Ion Gh. Roșca” este, după cum se menționează chiar în titlul complexului, de asemenea, o ctitorie a rectorului Roșca, cu multiple utilități pentru învățământ și agrement. O bună perioadă de timp a funcționat aici Centrul de Învățământ la Distanță, iar acum este destinat pregătirii profesionale a specialiștilor în industria turismului și ospitalității, în industria vinului etc.

Personal, m-am intersectat cu profesorul Ion Gh. Roșca atunci când am renunțat, din motive colegiale, la candidatura de rector. Am fost înconjurat de respect managerial din partea noului rector ASE, fiind, la rândul meu, ales prorector cu activitatea de cercetare științifică. Facultatea de Cibernetică și Informatică Economică era în topul cercetării științifice din ASE și, în consecință, adjuca cele mai multe premii din cele menționate mai sus. Am devenit conștient că la respectiva facultate exista o *savoir faire* a cercetării și a diseminării acesteia. Misiunea mea a fost să răspândesc această expertiză la celelalte facultăți ale ASE. Am convingerea că, la încheierea mandatelor mele cu această responsabilitate, am echilibrat situația competițională, în prezent cercetarea științifică din toate facultățile ASE este la fel de reductabilă, spre înalta clasificare a universității noastre în comunitatea academică din țară și din lume.

Am apreciat și apreciez și acum contribuția sa decisivă la înființarea Asociației Facultăților de Economie din România (AFER) în anul 2005, al cărei act constitutiv l-am semnat eu la Pitești, întrucât rectorul Ion Gh. Roșca (reprezentantul legal al ASE) era plecat în străinătate. Ca prim președinte al AFER, rectorul Ion Gh. Roșca a avut multe reușite! Dar poate cea mai importantă reușită a fost aceea a unificării învățământului economic superior din România, prin elaborarea unei curricule universitare unitare (pentru toate facultățile cu profil economic din România), în contextul trecerii la aplicarea principiilor așa-numitului Proces Bologna, cu cele trei cicluri de învățământ universitar: licență-masterat-doctorat și duratele de 3-2-3 ani!

Profesorul, rectorul și președintele Ion Gh. Roșca s-a declarat mulțumit de realizările pe care le intenționase cu toată ardoarea. A afirmat cu convingere și legitimitate: „Cred că ASE-ul are acum o situație excepțională, având în vedere că în mandatul ultim am atins obiectivul pe care mi-l propusesem: am dobândit titlul de universitate de cercetare avansată și de învățământ, deci suntem în prima ligă a învățământului din România... avem standarde internaționale, am reușit să finalizăm re poziționarea învățământului conform conceptului Bologna, am reușit să stabilizăm numărul de studenți și am creat un mediu de lucru foarte bun.”

Pentru mine a fost un mare privilegiu să lucrez și să colaborez cu profesorul Ion Gh. Roșca.

Despre Omul cu literă mare – Ion Gh. Roșca

Prof. univ. dr. Dumitru Miron
Președintele Senatului Universitar al ASE

Cu personalitățile, adică acei oameni puternici, hărăziți de soartă să îi inspire, să îi energizeze și să îi pună în valoare pe cei cu care conlucrează, normalul este să conviețuiești, să faci lucruri trainice și să arzi cu pasiune la flacăra vieții. Din păcate, sunt momente când, în loc să faci cele de mai sus, îți revine dureroasa misiune să scrii, să relatezi retrospectiv câte ceva, deși ai vrea cu totul altceva. Acestea sunt sentimentele care mă animă acum când, pentru că au trecut 10 ani de când prietenul, colegul, rectorul, personalitatea greu egalabilă Ion Gh. Roșca a plecat la cele sfinte, nemaivând răbdare să rămână aici cu noi și pentru noi, aștern pe hârtie câteva rânduri în care încerc să sintetizez o lungă și foarte dragă mie conlucrare cu Domnia Sa. Pentru că, așa cum spunea Friedrich Nietzsche, „Nu puterea marilor sentimente îi face pe oameni superiori, ci durata lor”, încerc și eu să aspir la dezideratul superiorității, relevând trăinicia și veridicitatea amintirilor despre perioadele în care l-am cunoscut, am colaborat și l-am prețuit pe Ion Gh. Roșca. Primele secvențe ale unei relații interpersonale trainice și de lungă durată au început încă din perioada studenției mele, când valorosul asistent universitar, născut ca și mine pe meleaguri vâlcene (amănunt care și-a arătat importanța ceva mai târziu, când am parcurs împreună și alte secvențe ale vieții academice), răspundea de problemele sociale ale studenților din întregul centru universitar București (cazare în cămine, masa la cantinele studențești, tabere în perioadele de vacanță, instruirii tematice și multă socializare) în calitatea sa de vicepreședinte al Uniunii Studenților. Am avut la îndemână, încă din perioada studenției mele (1977-1981), un model al

seriozității, responsabilității, dedicării și capacității de a empatiza cu cei cu care lucra. După anul 1985 am fost chemat eu să mă ocup, la început la nivelul Academiei de Studii Economice și apoi, la fel ca Domnia Sa, la nivelul Centrului Universitar București, de aceleași probleme la care îmi fusese un mentor cu har. În acea perioadă, lectorul universitar Ion Gh. Roșca, pe lângă calitățile de dascăl de vocație într-unul dintre cele mai pretențioase domenii de știință, cel al informaticii economice, continua să facă management de cel mai înalt nivel, ocupându-se de probleme organizatorice la structurile asociative ale cadrelor didactice.

Nu puține au fost ocaziile în care, confruntat cu provocări societale de diverse naturi și trebuind să analizez circumstanțe și să iau decizii, nu foarte ușoare, am apelat la ceva mai maturul coleg și prieten care, cu mare generozitate, dar și maximă rigoare și profesionalism, nu a ezitat să asculte descrierea problemelor, le-a înțeles în profunzime și a recomandat mereu soluțiile cele mai bune. Lângă Domnia Sa mă bucuram de tutoratul unui vâlcean valoros, mă simțeam în siguranță, luam notă de modul în care se poate face management modern și acumulam motive să îi rămân îndatorat pentru multă vreme. Este vital ca, atunci când ne confruntăm cu multe întrebări legate de *cine suntem? unde mergem? cum ar trebui să trăim?*, să avem în preajma noastră oameni de mare probitate profesională și verticalitate morală, care să ne ajute să formulăm cele mai potrivite răspunsuri. Am numeroase argumente să susțin că, la fel ca mulți dintre cei care l-au cunoscut și au lucrat cu Ion Gh. Roșca, am găsit și eu în Domnia Sa un astfel de om, dispus să asculte cu atenție, să cumpănească cu înțelepciune, să delibereze cu talent și să ajute cu vorba, dar și cu fapta, fără a aștepta compensații pentru acest gen de comportament. Cu toții am întâlnit în viață mii de oameni, cu care am interferat episodic sau cu care am colaborat o mai lungă perioadă de timp. Unii dintre aceștia au excelat prin ipocrizie, alții prin prietenie și devotament, de unii încercăm să nu ne mai amintim, deși este aproape imposibil să o facem, la alții ne gândim cu drag, cu respect și, din păcate, cu condescendență. Profesorul Ion Gh. Roșca poate fi înscris, fără nicio

rezervă la cea din urmă categorie, a colegilor și colaboratorilor despre care nu poți păstra decât amintiri frumoase, trainice, care stârnesc prețuire, dar și tristețea că o astfel de personalitate a plecat dintre noi de aproape un deceniu. Deși marele poet Lucian Blaga a scris versul heraldic „oprește, Doamne, ornicul cu care ne măsoară destrămarea”, viața este de foarte multe ori nedreaptă pentru că îi extrage dintre noi pe cei care mai aveau multe de înfăptuit, la a căror plecare dintre noi ne-am întristat și am rămas așa pentru totdeauna, de care aveam în continuare nevoie și pe care îi regretăm. În 1990 vremurile păreau că încep să se schimbe, orânduirea lucrurilor se înscria într-o altă matcă, energiile puteau să se cheltuiască mai bine și mai cu folos pentru fiecare dintre noi și pentru societatea în ansamblul său. În acele circumstanțe, se manifesta acut nevoia de oameni puternici, antrenați să conducă colective ambițioase, capabili să joace rolurile de facilitatori și să miște lucrurile către direcția cea bună. Printre cei care nu au trebuit să se ofere pentru a-și manifesta experiența și utilitatea organizațională, ci au fost invitați de comunitatea universitară a Academiei de Studii Economice să își pună energia și talentul organizatoric în slujba unei noi culturi organizaționale, una în care profesionalismul academic și excelența în cercetarea științifică erau esențiale, s-a aflat de la început și Ion Gh. Roșca. Nu pot ca, la acest moment comemorativ, să nu îmi amintesc de rolul foarte important pe care l-a jucat Domnia Sa în reorganizarea din temelii a Departamentului de Cercetări Economice, instituind rapid un stil modern de leadership, coagulând colective de cercetare tot mai performante, aplicând pentru ample proiecte cu finanțare internațională și punând solide baze pentru excelența viitoare în planul inovării și al progresului științific. Cu aceste realizări organizaționale de mare consistență, Domnia Sa s-a alăturat echipei conduse de rectorul Paul Bran, în calitate de prorector responsabil pentru activitățile de cercetare științifică. Am avut privilegiul de a fi și eu membru al acelei echipe pentru mandatul 2000-2004, devenind coleg în ale managementului universitar de înalt nivel cu cel pe care

l-am considerat întotdeauna un valoros mentor al meu în ale conducerii de colective și integrării de activități.

Din acea vreme am un număr mare de amintiri frumoase, legate de o perioadă în care Academia de Studii Economice a atins cea mai mare anvergură ca număr de studenți (aproape 40.000), ca număr de programe de studii și ca număr de extensii universitare, având externalizări de programe de studii, practic, în toate marile regiuni ale țării. Pentru a gestiona problematica complexă a unei universități de talia ASE, cu o diversitate curriculară, dar și extracurriculară impresionantă, a fost nevoie de toată energia tuturor membrilor echipei manageriale, de implicarea tuturor membrilor comunității universitare, de operaționalizarea unui mare număr de proiecte de infrastructură, de redefinirea conținuturilor curriculare și a parteneriatelor funcționale. Pe parcursul întregului mandat menționat anterior, prorectorul Ion Gh. Roșca și-a investit întreaga energie, a făcut uz de toate capabilitățile manageriale experimentate anterior și rafinate cu ocazia pozițiilor de conducere ocupate, ne-a oferit celorlalți exemple de maturitate în gândire, de rigoare în pregătirea activităților și de rafinament în operaționalizarea acestora. În familia pe care o constituia Biroul de Senat din care făceam parte, se detașa profesorul Ion Gh. Roșca prin valoarea adăugată a contribuției sale, prin intervențiile mereu oportune și de un real folos, prin fermitatea cu care își susținea punctele de vedere și prin temeinicia argumentelor aduse în favoarea propunerilor sale. Nu pot să nu îmi amintesc cu respect de faptul că noi doi (axa vâlceană a Biroului de Senat – așa cum a etichetat-o rectorul Paul Bran) ne situam aproape permanent pe poziții similare atunci când se adoptau deciziile, țineam cu strășnicie la punctele noastre de vedere, dacă erau temeinic argumentate, ne asumam responsabilități și contribuiam la mersul înainte al organizației pe care o slujeam cu devotament. La nivelul portofoliului pe care îl coordona Domnia Sa, toți cei care au lucrat cu dumnealui sau sub îndrumarea dumnealui, își aduc aminte cu respect de un stil de conducere „marca Ion Gh. Roșca”, care se baza pe solide acumulări prealabile în planul managementului organizațiilor, pe calitățile sale

native incontestabile, pe vocația de ziditor și pe dorința de a se autodepăși mereu. În acea perioadă a continuat procesul de realizare a multor proiecte, atât în planul infrastructurii educaționale, cât și în cel al cercetării științifice, au fost inițiate unele noi, mai ambițioase, la toate acestea contribuția Profesorului Ion Gh. Roșca fiind considerabilă.

Ca recunoaștere și apreciere a calităților profesionale, științifice și organizaționale deosebite, probate timp de mai multe decenii, în anul 2004 comunitatea universitară a Academiei de Studii Economice, reprezentată de către Senatul său universitar, l-a ales rector și l-a mandatat să îi conducă destinele într-o perioadă complexă, în care era nevoie ca liderul să dea dovadă de înalte competențe manageriale, să arate responsabilitate și dedicare deplină. Am fost onorat să fac parte din prima sa echipă de conducere ca prorector responsabil cu activitatea studentescă. Privilegiul de a lucra sub coordonarea unui foarte iscusit manager universitar a fost sezonat cu acumulările organizaționale capitalizate pe parcursul îndelungatei noastre colaborări anterioare. La experiența comună, necesară pentru a conduce o mare universitate cum era și este Academia de Studii Economice din București, s-a adăugat permanent și împărtășirea de către amândoi a acelorași valori definitorii pentru cultura organizațională, identitatea în planul așteptărilor și modul comun de asumare a oportunităților. În ianuarie 2005, când se configura noua echipă de conducere a Ministerului Educației și Cercetării, rectorul Ion Gh. Roșca a insistat ca subsemnatul să fie una dintre candidaturile pentru funcția de secretar de stat pentru învățământ universitar și integrare europeană, chiar dacă mi-a destăinuit faptul că ar fi preferat să rămân membru al echipei de conducere pe care o conducea. Spiritul său vizionar i-a facilitat înțelegerea utilității societale a prezenței unui reprezentant al ASE în conducerea ministerului de resort atunci când debuta implementarea în România a valorilor Procesului Bologna. De pe pozițiile pe care le-am ocupat amândoi în perioada 2005-2008, ne-am consultat frecvent, am făcut apel la acumulările anterioare de cunoaștere, am găsit soluții și am răspuns împreună la provocări.

Ca manager de cea mai înaltă probitate și înalt profesionalism, ne-a arătat cât de adecvat se poate comporta un rector, chiar în momente dificile, în care toți ceilalți au ceva diferit de susținut și cât de greu este să obții consensul, unanimitatea sau majoritatea necesare proceselor decizionale. L-am urmărit cu atenție și am văzut de câtă răbdare era capabil, cum asculta cu stoicism toate opiniile, chiar dacă distonau cu cele ale sale, cât de mult era capabil să „rabde”, spunându-ne că liderul dedicat trebuie să aibă această calitate și să știe „să se însingureze” atunci când se cere așa ceva. Pe parcursul acestui prim mandat al său (2004-2008), ca urmare a asumării rolului de rector-constructor, a fost inițiatorul mai multor proiecte de modernizare sau de completare a infrastructurii universitare. Stau mărturie în acest sens reabilitarea Palatului monumental al ASE și începerea demersurilor pentru inițierea lucrărilor la două imobile exponențiale ale universității noastre, Centrul internațional de conferințe de la Predeal și clădirea complexă din Strada Occidentului. Capabilitățile de constructor de edificii trainice ale Profesorului Ion Gh. Roșca nu s-au rezumat doar la partea imobiliară, Domnia Sa contribuind din plin și la înființarea și funcționarea unor arhitecturi asociative cu rol vital pentru generosul peisaj academic, reprezentat de domeniul economie și administrarea afacerilor. Trebuie să ne amintim cu deplin respect de contribuția sa la înființarea Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), pe care a condus-o, în calitate de președinte, în perioada 2005-2012, în baza convingerii sale ferme că, pentru a contribui la obținerea unui înalt nivel al calității proceselor de educație, formare profesională de nivel universitar și cercetare științifică, este necesară unirea eforturilor tuturor universităților care oferă programe de studii din domeniul fundamental științe socioumane. Personalitatea sa puternică, abilitățile sale manageriale deosebite, capacitatea de a iniția parteneriate interinstituționale durabile, statutul de integrator de resurse și energii și calitățile de bun comunicator au consacrat un autentic stil de coordonare a organizației care poate fi considerat a fi „marca Ion Gh. Roșca” urmat și dus mai departe și de președinții AFER care s-au succedat în anii următori.

Convinsă de calitățile sale manageriale exemplare, dar și de prestația sa inimitabilă în calitate de rector, comunitatea universitară a Academiei de Studii Economice din București l-a remandat ca rector pentru încă o perioadă de patru ani (2008-2012). Pregătindu-și noua echipă de prorectori pentru acest nou mandat, m-a contactat și mi-a comunicat că ar dori foarte mult să fac parte ca prorector și din această nouă echipă. Mai mult, având în vedere că lucrăm deja împreună de o lungă perioadă de timp, m-a întrebat ce portofoliu aș dori să ocup. Deși credeam că o să îl surprind spunându-i că nu doresc niciunul dintre portofoliile existente, ci unul absolut nou, am constatat că nu a fost deloc surprins, ci doar m-a întrebat cum se va numi și care sunt principalele activități care ar fi cuprinse în acesta. Atunci când i-am spus că propun ca acest portofoliu de prorector să se numească *Colaborare interinstituțională și parteneriat cu mediul economic și social*, rectorul Ion Roșca a fost plăcut impresionat de idee și m-a încurajat să construiesc structura acestui portofoliu și să expun necesitățile logistice, organizaționale și financiare presupuse. Această poveste este expresivă pentru una dintre trăsăturile de caracter ale Domniei Sale, cea conexasă cu deschiderea față de nou, capacitatea de a înțelege și accepta provocări și apetitul pentru asumarea de noi oportunități. Am amintiri dintre cele mai plăcute și despre acest mandat, pe parcursul căruia au fost finalizate cu succes multe dintre obiectivele începute în primul mandat, dar au fost deschise și noi alte șantiere. Pentru că, spre finele acestui mandat, se apropia momentul aniversar legat de împlinirea a 100 de ani de la înființarea Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale, cu o energie de nebănuț, neostoită nici măcar de starea de sănătate care se deteriora, rectorul Ion Gh. Roșca s-a implicat plener în toate proiectele presupuse în perioada aniversară. Ca urmare a eforturilor sale, ASE dispune de mai multe lucrări emblematice și reprezentative pentru tezaurul său istoriografic, cele mai valoroase fiind cea referitoare la Palatul ASE, respectiv la Rectorii ASE.

Acum, când se împlinesc 10 ani de când prietenul, colegul, șeful meu Ion Gh. Roșca s-a mutat dintre noi către un tărâm din care „au pierit

toată durerea, întristarea și suspinarea”, nutresc un sentiment de tristețe că nu se mai află alături de eforturile noastre de a duce mai departe flacăra inițiativelor sale îndrăznețe, pe care le-a iubit cu patimă și cărora li s-a dedicat plinar. Rememorez cu respect personalitatea unui membru de vază al comunității universitare a ASE, păstrez în amintire momentele de triumf care i-au pigmentat viața pământească și mă angajez să fac tot ce pot pentru ca o parte cât mai mare din șantierele vieții sale active, care nu s-au finalizat încă, să fie coordonate așa cum și-ar fi dorit Domnia Sa.

Recunoștință și respect

Prof. univ. dr. Dan-Gabriel Dumitrescu
Prorector al ASE

Domnul profesor universitar Ion Gh. Roșca a fost o personalitate marcantă în lumea academică românească, rector al Academiei de Studii Economice în perioada 2004-2012. În calitate de conducător al acestei prestigioase instituții, și-a pus amprenta asupra dezvoltării și modernizării acesteia.

Succesul său nu s-a datorat numai viziunii sale strălucite și capacității de lider, ci și rigurozității și meticulozității sale.

A fost un om pasionat de munca sa și nu a lăsat niciodată lucrurile la voia întâmplării. Fie că era vorba de organizarea admiterii la ASE sau a diferitelor evenimente academice, fie de conducerea echipelor de cercetare, el se asigura că totul era planificat în cel mai mic detaliu și că toți membrii echipei sale erau perfect informați și pregătiți. În această manieră, a reușit să creeze un mediu de lucru stimulat, bazat pe profesionalism și respect reciproc, care a contribuit semnificativ la dezvoltarea instituției. Aceste calități i-au adus admirația și respectul colegilor, studenților și prietenilor, și vor rămâne o amintire vie a personalității sale deosebite în lumea academică românească.

Domnul Roșca a fost un lider inspirat, care a reușit să mențină Academia de Studii Economice din București în topul instituțiilor de învățământ superior din România și să-i promoveze valorile academice și științifice în cadrul comunității academice. A contribuit semnificativ la crearea unei atmosfere de încredere și colaborare între membrii comunității academice prin promovarea dialogului și a

dezbatărilor constructive. A știut să atragă în echipa sa de conducere oameni de asemenea valoroși, precum domnii profesori universitari Dumitru Miron, Viorel Lefter și Nicolae Istudor.

Domnul Roșca a adus un plus de valoare instituției prin implicarea activă în dezvoltarea proiectelor academice și prin promovarea unei atitudini colegiale și deschise în rândul personalului universitar și al studenților.

Totodată, domnul Roșca s-a remarcat prin calitățile sale umane, fiind apreciat de colegi și studenți pentru corectitudinea și bunătatea sa. A fost mereu disponibil să își ofere ajutorul și să susțină proiectele colegilor săi, fiind astfel un exemplu demn de urmat pentru toți cei care au avut ocazia să lucreze cu el.

Printre proiectele de suflet ale Domniei Sale s-a numărat și Școala Postdoctorală a Academiei de Studii Economice din București, realizată în ultimii 3 ani de viață, în parteneriat cu Universitatea din Reading, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și Universitatea de Vest din Timișoara. În contextul implementării activităților proiectului *Performanță și excelență în cercetarea postdoctorală în domeniul științelor economice din România*, al cărui manager a fost, am avut ocazia să-l cunosc mai bine și să învăț de la Domnia Sa. Nu pot să nu constat că, la 10 ani de la finalizarea proiectului, dintre cei 80 de postdoctoranzi de la ASE, Cluj, Iași și Timișoara, marea majoritate sunt profesori universitari, cercetători activi, iar o parte însemnată dintre ei sunt directori de departament sau de școli doctorale, prodecani, decani, prorectori.

Deși au trecut 10 ani de când nu mai este printre noi, domnul Roșca a rămas și va rămâne mereu în memoria celor care l-au cunoscut ca un om deosebit, dedicat profesiei sale și implicat în dezvoltarea și promovarea educației economice în România. Îi vom purta mereu recunoștință și respect pentru contribuția sa la dezvoltarea Academiei de Studii Economice din București.

Închei prin a da o mărturie despre devotamentul său absolut față de ASE. În aceste zile ne bucurăm de inaugurarea restaurării complete a Casei Nanu-Muscel, situată în Piața Romană nr. 7. Restaurată în perioada 2020-2023, în timpul mandatului domnului rector Nicolae Istudor, această clădire a fost cumpărată de ASE în 2012. Deși achiziția a fost finalizată în timpul mandatului domnului rector Pavel Năstase, proiectul achiziției a fost inițiat de domnul Roșca. Tare mult și-a dorit ca această clădire să ajungă la ASE. Știind că e de vânzare clădirea, îl chinuia gândul că ar fi fost posibil ca alții să o cumpere și să ofere o necuvenită destinație clădirii. Mă invitase în biroul Domniei Sale pentru o discuție legată de proiectul de burse postdoctorale și am văzut cum personalul administrativ din echipa Domniei Sale îi explica faptul că nu putem cumpăra clădirea, cel puțin nu imediat, că trebuie urmați anumiți pași, obținute anumite aprobări... După o tăcere apăsătoare, l-am auzit spunând: „Nu este nicio problemă, semnez doar eu. Clădirea asta trebuie să fie a ASE-ului!” Apoi s-a uitat la mine și m-a întrebat zâmbitor: „O să mă vizitezi? O să-mi aduci portocale?”

Un om între oameni...

Prof. univ. dr. Ion Smeureanu
Prorector al ASE

Ce repede au trecut 10 ani! Sau poate ni se pare pentru că numele lui Ion Gh. Roșca este încă rostit de multe ori pe culoarele ASE, când e vorba de clădirea în sine pe care înfrumusețat-o ca pe o a doua casă, sau despre școală ca instituție, pe care îndrăgit-o, pentru care a gândit și lucrat metodologii și a încercat s-o organizeze într-o perioadă în care gustul libertății câștigate părea să nu aibă limite.

L-am cunoscut pe când eram student în anul întâi, când am participat la un concurs de programare; știu că m-a încântat prin logica programării și ușurința cu care înțelegea soluțiile, foarte variate de altfel, propuse de candidați.

Ne-am reîntâlnit apoi ca profesori într-un laborator, depanând programe pe calculator; acela fost momentul în care s-a creat respectul reciproc pentru ce știa fiecare să facă și modul în care știam să colaborăm.

Relația care s-a cristalizat în timp a fost mai degrabă ca una cu un frate mai mare, purtând ceva din amprenta simplității, dar și durității vieții caracteristice zonei din care amândoi proveneam.

Atitudinea lui față de colegii de catedră nu s-a schimbat nici când a ajuns în funcții înalte, pe la Centrul Universitar, și am considerat că acest lucru spune multe despre un om; ca dovadă, a fost ales șef de catedră în 1990, fără ca lumea să-și pună probleme legate de apartenența sau activitatea sa politică.

Ulterior, ca decan, am colaborat cu el ca rector și l-am simțit totdeauna aproape, fără să se ascundă în spatele unei funcții, ci preocupat de

înțelegerea problemelor reale și de identificarea în comun a unor rezolvări posibile.

Era membru de onoare în clubul „Ionilor” din catedră, și eram vreo șase-șapte, unde era nelipsit la sărbătorirea anuală.

Îmi amintesc când ne convingea că trebuie să desfășurăm o conferință, să avem o revistă de informatică economică, să știe lumea de noi! Și, ușor-ușor le-am făcut pe toate!

Era un bun organizator și de aceea oamenii îl urmau cu încredere. A fost și un bun diplomat, știind să-și apropie oamenii; apropierea de Politehnică, intrarea în Consorțiul Universitaria mărturisesc că mi-au încântat sufletul, ASE fiind astfel recunoscută ca o universitate de prestigiu.

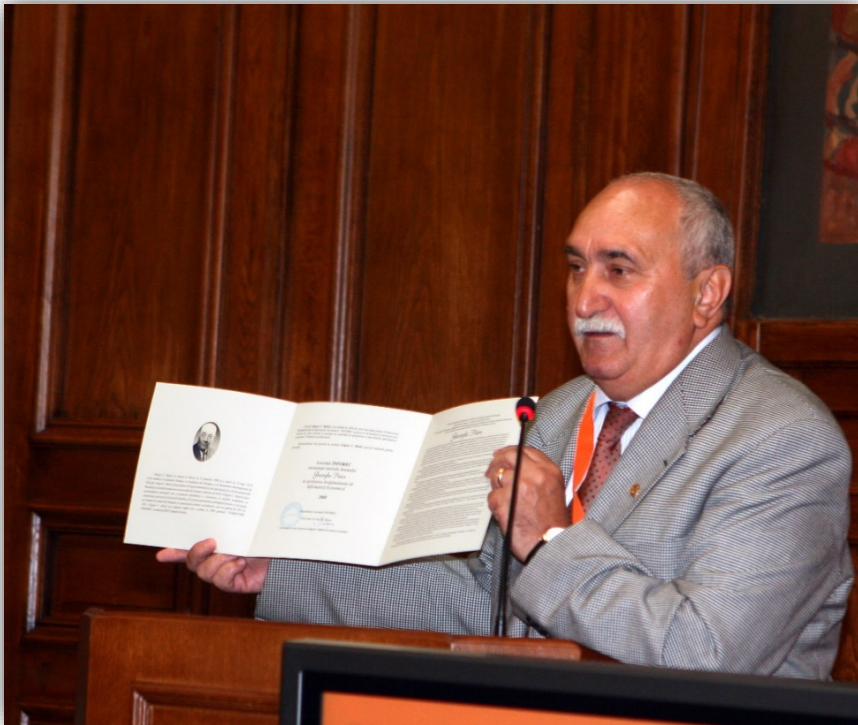
A avut prieteni mulți și adevărați, cum toți ne-am dori să avem!

A fost alături de promoția mea la sărbătorirea a 30 de ani de la absolvire și unde putea să se țină dacă nu tot undeva în zona noastră, la Călimănești. Îi plăcea să fie înconjurat de oameni și, mai ales, să-i ajute ori de câte ori era nevoie.

Colaborator de nădejde

Profesorul universitar Ion Gh. Roșca, un model de urmat pentru școala românească

Prof. univ. dr. Ecaterina Andronescu
Universitatea Politehnica din București

„Răspândește lumina, iar întunericul se va risipi de la sine.”
Erasmus din Rotterdam

Sunt personalități în rândul cărora se înscrie prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, care s-au dedicat slujirii școlii românești cu toată inteligența și determinarea, adevărate modele de constructori ai societății.

Profesorul Ion Gh. Roșca a făcut parte și-i rămâne numele în galeria marilor dascăli care au încercat să înalțe România prin educație.

„Ziua bună se cunoaște de dimineață”, un proverb plin de înțelepciune – se potrivește și evoluției în cariera profesională a profesorului Ion Gh. Roșca.

Pașii l-au orientat spre școli prestigioase – Colegiul Național „Alexandru Lahovari” din Râmnicu Vâlcea și Academia de Studii Economice din București, școli pe care le-a absolvit ca șef de promoție. Rezultatele obținute în perioada studiilor s-au reflectat în întreaga sa carieră universitară, în toate treptele academice pe care le-a urcat pe rând.

A fost șeful Catedrei de Informatică Economică, director al Departamentului de Cercetări Economice, prorector al Academiei de Studii Economice din București, având în responsabilitate două domenii determinante pentru modernizarea și evoluția unei universități – Cercetarea științifică și Informatizarea.

Am devenit rectori – profesorul Ion Gh. Roșca la Academia de Studii Economice și eu la Universitatea Politehnica din București, în același an, 2004, an în care am început colaborarea noastră în Consiliul Național al Rectorilor.

Consider că a fost o șansă pentru mine să colaborez cu rectori precum profesorii Ion Gh. Roșca, Radu Munteanu, Marius Bojiță, Florian Popa, Ioan Mihăilescu, Ioan Pânzaru, Mac Popescu, Dumitru Oprea, Ioan Talpoș, Nicolae Robu, Andrei Marga, Carol Stanciu, Ștefan Drăgulescu, Adrian Graur și, desigur, sunt nedreaptă oprindu-mă doar la menționările de mai sus.

Perioada 2004-2012 nu a fost nici simplă, nici ușoară pentru învățământul superior românesc. Transformările determinate de Procesul Bologna ar fi putut să determine adevărate cutremure în învățământul superior din țara noastră, dar cred că înțelepciunea și profesionalismul conducerilor universităților noastre au fost determinante pentru integrarea României în spațiul european al învățământului superior. Dezbateră acestui subiect, bine pregătit de fiecare universitate, făcea din ședințele Consiliului Național al Rectorilor (CNR) un interesant dialog între universitățile românești, cu diverse culturi instituționale, dar și benefice schimburi de bune practici. Fiecare dezbateră în CNR era atent pregătită, cu obiective clare și cu un respect profund față de caracterul specific fiecărei universități.

În această conjunctură provocatoare, profesorul Ion Gh. Roșca era mereu cel care își asuma rolul permanent de menținere a echilibrului dezbaterii academice.

Ne consultam și pregăteam împreună cu toți rectorii, membri ai conducerii CNR, documentele care erau supuse dezbaterii și aprobării. În echipa de conducere a CNR fiecare aducea propria-i experiență, iar dezbateră a fost mereu de ținută academică.

Profesorul Ion Gh. Roșca a avut o contribuție majoră în implementarea ciclului Bologna, a fost mereu un OM de echipă, un profesionist dedicat.

Perioada în care a fost rector și prim-vicepreședinte al CNR a cuprins, din anul 2010, criza ce a adus diminuarea veniturilor universităților de stat și reducerea salariilor cadrelor didactice cu peste 40%. A fost poate cea mai dificilă perioadă pentru administrarea universităților de stat din România.

Înțelepciunea, experiența și modul profesionist al profesorului Ion Gh. Roșca, profesor de informatică economică, ne-au fost de mare folos în schimbul de bune practici și în încercarea de a nu colapsa sistemul de învățământ superior de stat.

Atât cât am reușit să-l cunosc pe profesorul Ion Gh. Roșca, pot să subliniez empatia, respectul, bunătatea și priceperea cu care aborda și identifica soluții economice pentru problemele din universități și din întregul sistem de învățământ.

Academia de Studii Economice era, pentru profesorul Ion Gh. Roșca, locul în care îl puteai găsi de la prima oră a dimineții până seara târziu. Modernizarea și informatizarea completă a Bibliotecii, cu includerea minunatelor fresce semnate de Sabin Bălașa, *Feerie* și *Geneză*, reprezintă o dovadă a importanței pe care o dădea cunoașterii, dar și a deschiderii spre spiritualitate, artă și cultură.

A realizat reconstrucția universității, modernizarea ei, dar și creșterea importanței și a prestigiului său academic atât la nivel național, cât și la nivel internațional.

Profesorul Ion Gh. Roșca a fost un om integru, un mare slujitor al învățământului superior românesc.

Disparația sa prematură ne-a șocat pe toți cei care l-am cunoscut.

A dat atât de multe școlii românești și Academiei de Studii Economice!

Astăzi un liceu din Osica de Sus, județul Vâlcea, îi poartă numele.

Ne-a dăruit necondiționat nouă celor care l-am cunoscut, colaboratorilor săi, inteligența, priceperea și munca.

A fost un mare profesor, un mare om, un mare rector.

Rămânem triști că timpul nu a mai avut răbdare cu profesorul Ion Gh. Roșca și nici cu noi, că nu am apucat să-i spunem cât de mult l-am prețuit.

Îmi îndrept gândurile de recunoștință și mă înclin cu respect în fața memoriei sale.

Profesorul universitar Ion Gh. Roșca, un bun prieten al ASEM

Grigore Belostecinic

Dr. hab., prof. univ., academician, rector
al Academiei de Studii Economice din Moldova în perioada 2001-2022

O veste tristă ne-a zguduit pe toți la începutul lunii aprilie 2013. Cea de plecare în veșnicie, în lumea celor dreپți, a bunului nostru prieten, profesorul universitar Ion Gh. Roșca. S-a întâmplat imediat după revenirea mea la Chișinău din București, fiind încă sub impresiile deosebite de la sărbătorirea aniversării de 100 de ani de la fondarea Academiei de Studii Economice din București...

L-am cunoscut pe profesorul universitar Ion Gh. Roșca în calitatea mea de proaspăt și tânăr rector al Academiei de Studii Economice din Moldova, în anul 2002. Venea deseori la Chișinău, începând cu anul 1993, având o frumoasă colaborare cu colegii noștri de la Facultatea de Cibernetică și Informatică a instituției noastre, organizând în comun diverse activități specifice unei colaborări universitare: conferințe științifice, discuții tematice, elaborarea de materiale științifico-didactice etc. Neapărat intra și în biroul meu, de regulă, având și o carte pentru mine, semnată de dumnealui sau de colegii din ASE, mai multe – pentru biblioteca noastră... Aveam deseori discuții lungi despre organizarea procesului de studii (în Republica Moldova începuseră dezbateri despre o eventuală aderare la Procesul Bologna, uneori aprinse și contradictorii; de altfel, același lucru s-a întâmplat și în mediul universitar din România), despre colaborarea noastră științifică (era și firesc, în măsura în care exercita funcția de prorector pentru cercetare), despre ce se mai întâmplă la ASE București sau pur și simplu despre viață. De fiecare dată i-am apreciat deschiderea,

inteligența deosebită, modestia, răbdarea, competența în domeniul de activitate, dar și calitatea deosebită de a putea asculta, ceea ce se întâmplă mai rar.

O etapă nouă în bunele noastre relații de colaborare a început odată cu alegerea Domniei Sale în funcția de rector al ASE București... A continuat cu multă dibăcie ceea ce au făcut și predecesorii săi, venind și cu unele inițiative și proiecte noi. Astfel, peste 120 de studenți, masteranzi și doctoranzi din ASEM au participat la Școala de vară de la Băile Tușnad în domeniul Informaticii Economice, costurile fiind suportate integral de ASE București.

Anual, de la 30 până la 50 de profesori din ASEM au beneficiat de stagii de formare profesională pentru o perioadă de o lună la ASE București, în Biblioteca științifică ASEM a intrat un număr foarte mare de titluri de carte editate la ASE (devenise o tradiție această bună inițiativă a rectorului Paul Bran, lansată la începuturile noastre), a susținut întru totul proiectele comune de colaborare la nivel instituțional dintre facultăți și departamente (catedre) în ceea ce ține de participarea la evenimentele științifice în universitățile noastre, consultarea conținutului planurilor de studii, elaborarea de materiale didactice etc.

Iar la 22 septembrie 2006 a avut loc ședința festivă a Senatului ASEM, în cadrul căreia profesorului universitar Ion Gh. Roșca, rector al Academiei de Studii Economice din București, i-a fost conferit titlul onorific de Doctor Honoris Causa pentru contribuția deosebită la dezvoltarea științei și învățământului superior economic și a bunelor relații de colaborare între cele două Academii de Studii Economice din București și Chișinău. În impresionantul său discurs de recepție a titlului de D.H.C. al ASEM, printre altele, Domnia Sa a menționat: „Misiunea universității în Societatea cunoașterii este aceea de a produce, valorifica și transmite cunoștințe. Pentru aceasta, ea desfășoară activități de cercetare științifică, instruire și dezvoltă relații cu mediul extern, național și internațional. Sunt mândru să primesc acest titlu onorific și sper că colaborarea dintre ASEM și ASE București

se va dezvolta în continuare și va deveni și mai fructuoasă”. Și ceea ce a urmat a demonstrat acest lucru. Ne dorim mult să fie la fel și pe viitor.

Să-l păstrăm în memoria noastră pe profesorul universitar, rector al ASE București în perioada 2004-2012, Ion Gh. Roșca. Și nu pot să nu apreciez în această scurtă amintire și decizia conducerii ASE București de a lansa o carte de memorii și amintiri despre Domnia Sa, în contextul evenimentelor dedicate aniversării de 110 ani de la fondarea ASE București. Istoria acestei Academii au creat-o oamenii care au activat în această instituție, iar unul din cei care au adus și o contribuție personală deosebită a fost profesorul universitar doctor Ion Gh. Roșca.

Prietenii mei minunați, Ion Gh. Roșca și Sabin Bălașa

Prof. univ. dr. Dumitru Oprea
Rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași
în perioada 2000-2008

Un șef de promoție este șef de promoție, indiferent de școala absolvită. Un absolvent de orice școală superioară ca șef de promoție este șeful cel mare al promoției respective.

Este și cazul șefului de promoție Ion Gh. Roșca, care s-a orientat spre colectivul de informatică al Catedrei de Cibernetică economică. În anul 1989, la 40 de ani, alături de câțiva colegi din departament, au conceput structura cărții *Limbaje de asamblare – Limbajul ASSIRIS*.

Ca în multe cazuri, când a candidat pentru postul de lector universitar Ion Gh. Roșca deținea deja titlul de doctor și avea multe lucrări publicate. În Academia de Studii Economice din București era o persoană foarte cunoscută.

După Revoluția din 1989 s-a constituit Catedra de Informatică Economică, al cărei șef de catedră a fost ales lectorul universitar doctor Ion Gh. Roșca, la vârsta de 40 de ani.

De-a lungul timpului, Ion Gh. Roșca a deținut funcțiile de director al Departamentului de Cercetare, prorector și rector în perioada mai 2004 - 4 martie 2012. În paralel, a ocupat funcțiile de vicepreședinte al Consiliului Național al Rectoților din România (2004-2011), de președinte (2005-2012) și președinte de onoare (din anul 2012) al Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), de

prim-vicepreședinte al Asociației Generale a Economiștilor din România (din anul 2006).

Ca președinte al Asociației INFOREC, la nominalizarea făcută de către Catedra de Informatică Economică a Academiei de Studii Economice din București în anul 2006, Ion Gh. Roșca a prezidat acordarea Premiului *Grigore C. Moisil*, pe care am avut onoarea să-l primesc ca recunoaștere a meritelor în sprijinirea învățământului superior de informatică economică.

Premiul Grigore C. Moisil a fost stabilit în 1998 de către Asociația pentru Promovarea Învățământului de Informatică Economică – INFOREC – pentru a-i recunoaște și onora pe acei oameni ale căror eforturi și rezultate au contribuit la sprijinirea și dezvoltarea informaticii economice. Premiul se acordă anual.

Recunoașterea este gravată pe medalia Grigore C. Moisil, special realizată pentru asociație.

Asociația INFOREC
recunoaște meritele domnului
profesor universitar doctor Dumitru Oprea
în sprijinirea învățământului de
Informatică Economică

2006

Președintele Asociației INFOREC,

Prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca

J. Roșca

Toți laureații în viață ai premiului *Grigore C. Moisil* sunt membri ai asociației.

În al doilea an al primului său mandat de rector al ASE, în anul 2005, s-a declanșat o acțiune potrivnică realizării unor fresce în Biblioteca ASE. Cu trei ani înainte, la Iași, în Aula Magna „Mihai Eminescu” a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Sabin Bălașa a pictat *Galaxia Iubirii*.

În Biblioteca ASE București, pictorul Sabin Bălașa a oferit admiratorilor două fresce: *Geneză* și *Feerie*. Lor li se alătură lucrările artiștilor care au participat la expozițiile din cadrul proiectului „Pictorii ASE”. Sabin Bălașa își caracterizează opera sa ca aparținând unui romantism cosmic.

Contribuția profesorului, rectorului și președintelui AFER Ion Gh. Roșca la dezvoltarea activității academice din cadrul ASE București (și din facultățile de economie din întreaga țară) poate fi cel mai bine descrisă prin următoarele cuvinte ale sale: „Cred că lăsăm ASE într-o situație excepțională, având în vedere că în mandatul ultim de rector am atins obiectivul pe care mi-l propusesem: am căpătat titlul de universitate de cercetare avansată și de învățământ, deci suntem în prima ligă a învățământului superior din România. Suntem o universitate cu un grad înalt de încredere, acordat de ARACIS, avem standarde internaționale, am reușit să finalizăm re poziționarea învățământului economic superior din ASE, dar și din celelalte universități din România (prin intermediul Asociației Facultăților de Economie din România, al cărei prim președinte am fost) conform conceptului Bologna, am reușit să stabilizăm numărul de studenți și am creat un mediu de lucru foarte bun”.

Cu profesorul Ion Gh. Roșca de-a lungul a două mandate de rector

Prof. univ. dr. Liviu Marian

Rector al Universității „Petru Maior” din Tg. Mureș în perioada 2004-2012
Profesor emerit AFER

Sunt deosebit de onorat că am fost invitat să particip la una din acțiunile de aducere aminte a celui care a fost și va rămâne pentru mulți cei care l-au cunoscut ca un om deosebit, profesorul Ion Gh. Roșca de la Academia de Studii Economice din București.

Chiar dacă pare ciudat acest demers, pentru că ne-am desfășurat activitățile la sute de kilometri, drumurile noastre s-au întretăiat, nu de multe ori, dar semnificativ, întâlniri marcante și deosebite, pline de conținut pentru mine și probabil la fel și pentru Domnia Sa, așa cum îmi spusese la Timișoara cu ocazia unei ședințe a Consiliului Național al Rectorilor (CNR).

Auzisem de prorectorul Ion Gh. Roșca de la ASE înainte de 2004, în primul rând ca un specialist în cibernetică și statistică economică, dar mai ales ca un fin analist și evaluator al pașilor pe care învățământul superior românesc le făcea pentru a intra într-un trend mondial de angajament în cercetare științifică, mutând responsabilitatea creativității de la institutele de profil în derivă probabil și din cauza insuficienței finanțării către universități. Iar, din anul 2003, am avut onoarea să-i cunosc capacitatea și dârzenia de a susține schimbarea care anima atunci Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS), în care eram aleși și numiți membri amândoi. Acolo, pe Schitu Măgureanu, nu mai eram ingineri, economiști, fizicieni, filologi, artiști sau cu alte profesii, ci cadre didactice universitare care căutam căile, uneori dure, dar necesare, de

a impune cercetarea științifică ca o componentă obligatorie a sistemului educațional universitar. Profesorul Ion Gh. Roșca venea cu o experiență bogată în coordonarea cercetării științifice, iar intervențiile Domniei Sale erau pertinente și la obiect, de multe ori aducând discuțiile pe un tărâm palpabil, realist și mai puțin abrupt, în care mulți dintre colegii noștri nu ar fi făcut față. În pauzele dintre ședințele ARACIS am avut ocazia să fiu martor la unele discuții private, informative, în care unui grup restrâns ne relata din experiența sa în gestionarea unor proiecte de internaționalizare a cercetării științifice, și permanenta preocupare de a găsi și susține parteneriate și colaborări cu universități din Europa și nu numai. Era un fervent susținător al colaborărilor cu instituțiile similare din Europa, de la care puteam prelua bune practici, folositoare pentru un mediu universitar confruntat cu multiple și urgente provocări cauzate de competiție și globalizare.

În anul 2004 am devenit amândoi rectori ai unor universități de stat, una cu mari tradiții, cealaltă destul de tânără și care își croia drum inclusiv în educația economică, iar experiența și materia cenușie în domeniu se regăsea la ASE București, așa că întâlnirile noastre s-au multiplicat, cu consecințe favorabile pentru mine și Universitatea „Petru Maior”. Amândoi făceam parte din redusa categorie a noilor rectori care nu s-au plâns de precedenții conducători, de greaua moștenire, din contră, i-am respectat, i-am lăudat și le-am apreciat rezultatele. Am discutat tête-à-tête la o ședință a Consiliului Național al Rectorilor atitudinea colegilor și, pe sub mustață, mi-a spus că aceștia sunt în trendul politic al timpului pe care îl trăim, iar unii probabil sunt temători că nu vor face cât au realizat anteriorii, așa că termenii de comparație trebuiau blamați. Dânsul venea la conducerea ASE după rectorul Paul Bran, o personalitate a domeniului și, înainte ca să preia funcția, mulți din mediul economic se întrebau dacă este cineva în stare să ducă mai departe munca profesorului Paul Bran. Și iată că profesorul Ion Gh. Roșca a reușit acest lucru, în condiții nu foarte ușoare, cu factori incozi care existau atât în interiorul, cât și în exteriorul instituției. În primul rând, trebuia să lucreze cu mulți

colegi, personalități în domeniu, care conduceau agenții naționale, instituții de cercetare, departamente din minister sau reprezentau interesele politice ale unor partide și care, nu de puține ori, aveau viziuni și obiective mai puțin compatibile cu interesele ASE-ului. De exemplu, îmi aduc aminte intensitatea și feroarea cu care susținea cauza finanțării învățământului economic de stat, total defavorabil în comparație cu cel tehnic sau artistic. A pregătit cu multă minuțiozitate documentele necesare schimbării grilei de finanțare pentru diferite specializări, iar noi, rectorii, eram cu toții de acord cu propunerile formulate, mai ales că nu dorea reduceri din alte domenii, ci echilibrări, dar, ironia sorții, acestea nu au avut ecou nici la minister, nici la agențiile de specialitate care erau conduse de profesori de la ASE. Apoi, prin anul 2010, au venit din partea Domniei Sale apelurile și semnalele de alertă, justificate științific, față de reducerea drastică a cohortelor de absolvenți de liceu, constatând imobilismul autorităților, dar și al universităților de a găsi soluții pentru continuarea în condiții corespunzătoare a educației universitare. Antreprenoriatul universitar pe care l-a promovat și susținut cu feroare trebuia, după spusele sale, readaptat noilor condiții demografice, cu contribuții mai substanțiale din zona cercetării științifice și a colaborării cu mediul economic.

Desigur, mulți dintre colegii rectori își aduc aminte alegerile pentru conducerea Consiliului Național al Rectorilor (CNR) în al doilea mandat 2008-2012, derulate la ASE. Cu două zile înainte de ședință am primit un telefon de la rectorul Ion Gh. Roșca care mă întreba când vin la București. I-am răspuns că vin în ziua ședinței, cu avionul, și intenționez seara să mă întorc cu mașina rectorului de la Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca. A făcut o contrapropunere, de a veni cu o zi mai devreme, când s-au anunțat încă vreo 10 rectori din provincie, să stau la Căminul Moxa și să particip la activitățile organizate pentru noi cu ocazia aceasta, dar și la o mică reuniune cu ceilalți colegi în preziua ședinței la sediul ASE. Ne-a primit ca o gazdă ospitalieră, ne-a detaliat preocupările Domniei Sale și ale conducerii ASE pentru generalizarea curriculei universitare, accentuând necesitatea apropierii domeniului

de lumea afacerilor, mai ales prin legătura cu firmele de profil. Am făcut, ghidați de dânsul, un tur de prezentare a noilor spații didactice și aplicative construite în ultimii ani și am constatat că finanțările erau mai mult de la partenerii economici și din veniturile proprii, universitatea fiind fruntașă la implementarea curentului antreprenorial dezvoltat după anii 2004 de unele universități din România. Explicitarea din partea sa a mecanismului de atragere a mediului economic în finanțarea educației universitare a fost benefică, fiecare dintre noi având posibilitatea de a aduce în discuție o experiență creată și datorată nevoii de a dispune de suficiente resurse pentru desfășurarea activităților din instituțiile noastre. Mica reuniune era foarte degajată, cu multe schimburi de păreri, mai ales pe comentarea vechiul mandat al CNR și subliniau o serie de realizări sau neîmpliniri, printre care și cea a tergiversării unor măsuri mai ferme față de universitățile private, care aveau un statut aparte și nu respectau o serie de condiționalități specifice. Cei care am participat la aceste discuții, venind din diferite colțuri ale țării, am comentat și tendințele unor rectori de a propune o nouă conducere a CNR, iar seara, la reuniunea organizată de ASE, se creau candidaturi cu echipe, alianțe și politici de comportament pentru a doua zi. Surpriză, la ședința CNR de a doua zi au venit peste 15 rectori de universități private, până atunci nemembre în consiliu, iar încercarea unora de a le exclude din ședința de alegeri, justificată de regulamente, a fost zadarnică, apoi unii dintre candidații la șefia CNR se regăseau pe o listă completată și alungită de vicepreședinți, propusă și votată în final. Am discutat cu rectorul Ion Gh. Roșca situația ca atare și a specificat că nu are niciun amestec, rolul său a fost doar cel de gazdă ospitalieră și, dacă am fi fost atenți la semnalele sale de ieri, am fi intuit realitatea de a doua zi. Schimbările dorite de unii candidați, spunea Domnia Sa, iar timpul a confirmat că avusese dreptate, erau doar ambiții personale, prea puțin justificate de realizările lor de până atunci sau erau presiuni ale unui curent politic de contestare a realizărilor conducerii CNR.

Ultima ședință CNR la care ne-am întâlnit a fost la Timișoara, unde Nelu Talpoș – rectorul de atunci al Universității de Vest, s-a întrecut

În a organiza o întâlnire pe care să o ținem cu toții minte. Am băut bere în grădina fabricii „Timișoreana”, am degustat vinurile de Recaș, am făcut un bilanț al celor două mandate de rectori pe care le-am avut. Nu uit ultima seară, când am rămas doar trei, Nelu Talpoș, Nelu Roșca și subsemnatul, să mai depănăm amintiri, iar cei doi interlocutori se întreceau în amintiri adunate cu diferite ocazii: colective de lucru, comisii de doctorate sau conferințe de specialitate. Am rezistat insistențelor lui Nelu Talpoș de a merge la ceas foarte târziu la el acasă. Ne-am dus la hotel, unde am mai poposit amândoi în hol la taclale despre familie și planuri de viitor. Am constatat că suntem amândoi Berbeci, doar câteva zile diferență, aveam filiație francofonă și ambii ne-am specializat pe acele meleaguri și cam în același timp în orașe superbe și cu tradiție universitară, că aveam copii de aceleași vârste și cam cu aceleași ambiții profesionale, iar calmul și tactul de a rezolva problemele muncii noastre ne caracterizau pe amândoi. Atunci, la Timișoara, personal și în plen, rectorului Ion Gh. Roșca i s-au adus laude și mulțumiri pentru modul în care o mare universitate de profil economic a înțeles să sprijine eforturile instituțiilor mai mici care au dezvoltat specializări similare, iar titlurile de Doctor Honoris Causa acordate în șase universități românești dovedesc că munca sa a fost apreciată în mod corespunzător. Și colectivul Facultății de Științe Economice și Juridice de la Universitatea „Petru Maior” din Târgu-Mureș, unde după 2012 am preluat decanatul, intenționa să-i propună acceptarea acestui titlu onorant pentru noi, dar vremurile au avut alte planuri cu eminentul profesor universitar și apreciatul rector!...

Nu pot uita întâlnirile și colaborarea cu Domnia Sa în cadrul Asociației Facultăților de Economie din România, unde a deținut mult timp președinția organizației, făcând echipă deosebit de performantă cu directorul executiv, prof. univ. dr. Constantin Roșca de la Craiova, asociație în care ne-am regăsit cu toții, cei care doream să avem un învățământ universitar de calitate, la standarde înalte și relaționat cu frământările mediului economic în transformare. Cred cu tărie că această asociație de profil a fost cea mai performantă dintre cele care

au fost înființate în România, având ca scop nobil compatibilizarea cunoștințelor și experienței universităților de tradiție cu cele noi, în care predominau entuziasmul și motivația de apartenență la un cadru științific elevat. Nu uit când, în 2010, la Alba Iulia, am primit din mâna președintelui AFER documentul care certifica acordarea titlului de Profesor Emerit din partea AFER. Apoi, la Târgu Mureș, cu ocazia unei alte sesiuni AFER, am avut iarăși discuții prelungite când, datorită dorinței Domniei Sale de a cunoaște mai bine universitatea noastră, a rămas încă o zi ca oaspete și prieten. Am depănat pe îndelete multe dintre subiectele zilei, bineînțeles și despre universitățile particulare și i-am spus că la Universitatea „Petru Maior” nu prea acceptăm la masterate absolvenți din aceste instituții, dar am constatat că la ASE situația este diferită, iar pentru unele instituții private chiar organizează examenul de licență, pentru cele care sunt autorizate provizoriu. Mi-a explicat că universitățile private din București au în cumul numeroase cadre didactice de la ASE, deci calitatea cadrelor nu poate fi contestată, instituția responsabilă cu examenul de licență este numită de minister, iar comisiile sunt comune inclusiv pentru studenții de la ASE și au în componență personalități ale universității. Da, spunea dânsul, o parte din absolvenții de la învățământul superior privat vin la ASE pentru a-și masca originea educației profesionale inițiale, dar ei sunt tratați în mod egal la ASE, așa că cine se înscrie și face față cerințelor specifice merită diploma de master. Apoi, nu trebuie să uităm că unii dintre ei sunt buni profesioniști, au experiență practică, abilități și competențe pe care studenții noștri de la zi, din păcate, nu au avut ocazia să o dobândească. De multe ori ne îndreptăm sancțiunile către individ, fără să ne gândim că sistemul este vinovat de starea ca atare, a menționat Domnia Sa cu înțelepciune. Sugestia a fost recepționată, iar în anii următori candidații proveniți de la universitățile private au avut cale deschisă de a urma nivelul de masterat la UPM.

Sigur, cele prezentate mai sus sunt doar câteva crâmpie de viață în care am avut onoarea să fiu lângă rectorul Ion Gh. Roșca.

Mulțumesc pentru povețele primite și pentru faptul că am fost primit alături de Domnia Sa!

Păcat că timpul nemilos pentru dânsul l-a luat de lângă noi, dar cei care l-am cunoscut vom păstra mereu amintirea unui specialist și a unui manager dedicat, un om altruist, generos, bun.

Un mare profesor, o viziune europeană

Prof. univ. dr. Dan Popescu
Profesor emerit AFER
Membru de onoare al AFER

Era prin septembrie 2004. Ne pregăteam cu toții, profesori ai învățământului superior economic românesc, pentru deschiderea anului universitar 2004-2005. Erau ani în care, precum acum, meseria de economist era foarte căutată. Și, din acest motiv, dinspre partea învățământului tehnic, mai ales cel clasic, dar și umanist – este drept, mai puțin –, nu chiar *à la une* în acel timp, se făceau anumite presiuni pentru a prelua dâșii mai multe atribute, competențe stricte ale învățământului economic. „Bătălia pentru candidați”. De pildă, doctorat în „management”, același și pentru ingineri, și pentru economiști. Sau să ocupe oficial absolvenții dâșilor o serie de posturi din piața muncii, posturi care solicitau, tot oficial, competențe directe de „economist”. Se discuta, se dezbătea. Sigur că și acestea, cum spuneam, dar și altele puteau eroda din atractivitatea ca atare a învățământului superior economic. Având deja catedră de mai mulți ani în Vest – la Universitatea din Rennes 1, dar și la Universitatea „Gabriele d’Annunzio”, din Pescara, Italia, inițial mai multe conferințe la Praga, dar și cursuri în Irlanda, participări importante la mari congrese economice mondiale – Praga și Milano, 1994, Madrid, 1998, Buenos Aires, 2002 etc. – și făcând parte dintr-o universitate cu profile multiple și nu doar Științe economice, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, am apreciat că trebuie făcut ceva. Oricum, consideram, și nu doar eu, că se vedește necesară o instituție cu misiuni de solidaritate și de bună desfășurare, de respectare și apreciere a învățământului

economic românesc. O instituție de bună gestionare a sa, în contextul european și al pieței muncii europene și mondiale. În speță, constituirea unei asociații a facultăților de științe economice din România. Ministerul era minister, dar consideram că aceasta putea să completeze admirabil, utilizând și alte pârghii. În Franța, în Italia funcționau astfel de organisme.

Am luat dar legătura, în primul rând, cu profesorii Paul Bran, rector al ASE București, și Viorel Lefter, prorector al aceleiași prestigioase instituții, Alma Mater de la care ne trăgeam mulți din generația mea, le-am supus ideea amintită, iar ei au îmbrățișat-o neîntârziat. Am adresat apoi invitații, semnate de noi trei, domnilor decani de la facultățile de profil economic din țară și unor profesori importanți, spre a ne reuni la Căprăreț, o proprietate cu o frumoasă cabană spre munții Parângului a universității mele sibiene, și a dezbate problema. La ASE București, fiind ales un nou rector, în persoana domnului profesor univ. dr. Ion Gh. Roșca, personalitate a informaticii și ciberneticii economice, l-am informat corespunzător, Domnia Sa alăturându-se cu multă rațiune, dar și cu entuziasm acestui proiect în etapă, atunci, practic incipientă. Și astfel ne-am reunit la Căprăreț, peste 50 de dascăli cu importante responsabilități universitare, dezbaterile, discuțiile, propunerile și sugestiile eminentilor colegi din întreaga țară, dar și din Republica Moldova, (profesorii Anatol Caraganciu și Viorica Cărare), fiind foarte active, precum și de mare utilitate. În fapt, atunci l-am cunoscut mai bine pe profesorul Ion Gh. Roșca, vâlcean de obârșie, despre care auzisem lucruri deosebite, dar pe care-l știam, în mod direct, mai puțin. Un mare profesor al învățământului economic și nu doar, cu o largă viziune asupra cerințelor de dezvoltare și progres ale României bătând la ușa Uniunii Europene. Știa bine ce eram chemați să facem, dar și ce puteam face. Ion Gh. Roșca a fost foarte realist, din capul locului intuind cu perspicacitate însemnătatea multiplă a unei Asociații a Facultăților de Economie cu România (AFER-ul de acum). S-a implicat esențial și concret în creionarea, atunci, a unor obiective, specializări, profile, în dezbaterile unor importante curricule universitare, în stabilirea

duratei studiilor de economie după principiul care deja se vădea în Vest, de 3 ani (licență), 2 ani (masterat) 3 ani doctorat etc. Totul atât în scopul creșterii calității profesiei de economist, cât și al unei mai bune integrări a economiștilor pe o piață a muncii mult mai amplă, în mai mare măsură acum confruntată cu competiția europeană și mondială. Dar și în scopul unei mai bune integrări a învățământului românesc în cadrul celui european: programe comune, diplome comune, o mai bună capacitate și autoritate a economiștilor români de a lucra în Europa și în lume, dar și a celor de acolo de a lucra la noi etc.

Au fost astfel făcuți, la Căprăreț, primii pași în crearea și constituirea AFER, instituție acum, după două decenii, și de succes, și de mare valoare, dusă mai departe de colegi deosebiți. Finalmente, s-a manifestat o frumoasă armonie, puncte de vedere comune între mai toți colegii. Animatorii dezbaterii au fost chiar inițiatorii ei: profesorii Paul Bran, Ion Gh. Roșca, Dan Popescu. Dar, în fapt, până la urmă, animatori au fost mai toți colegii, cu cele mai bune intenții și remarcabile experiențe, sosiți de la universități și facultăți economice importante din mai toate colțurile României. Așa l-am cunoscut mai bine pe profesorul Ion Gh. Roșca. Avea un limbaj clar, expresiv, elevat, elocvent, trădând lecturi multe în spate, insuflăte de familia din care provenea, o familie cu apreciere și dragoste de carte și cultură...

După Căprăreț, la reuniunile de la Universitatea din Pitești și de la ASE București s-au pus, oficial, la notar, bazele AFER. Președinte a fost ales, prin calitățile și poziția lui, profesorul Ion Gh. Roșca, rector al ASE București. Iar AFER-ul s-a dezvoltat într-o manieră atât de frumoasă, devenind o instituție de anvergură și mare importanță pentru viitorii economiști și pentru economiștii profesori. Încă un fapt: eu, luat de treburile mele de prorector la o universitate ce își constituia, prin eforturi laudabile, un loc de frunte în pleiada universităților românești și nu doar, dar ales și funcționând și în boardul marilor congrese internaționale de economie și istorie economică, au urmat cele de la Helsinki (2006), Utrecht (2009) și Stellenbosch, Africa de Sud (2012) etc., nu prea m-am mai ocupat de AFER. Responsabilitățile directe le aveau astfel decanii, conducerea Facultății de Științe

Economice de la ULBS. Peste nu mult timp, decanul de atunci al facultății, după o reuniune în plen a AFER, parcă la Craiova, mi-a transmis ceea ce profesorul Roșca a spus în plină adunare: „Să-l recuperăm pentru noi pe profesorul Dan Popescu”. Drămuindu-mi mai bine timpul, n-am putut decât să răspund afirmativ invitației, aflându-mi vremea necesară pentru a face parte din Consiliul Academic AFER și a realiza și alte misiuni. Iată, dar, un coleg deosebit, apropiat și altruist, preocupat din toate unghiurile de bunul mers al instituției pe care o conducea.

Sunt, iată, 10 ani de când, din păcate, nu mai este printre noi. A rămas însă amprenta sa inconfundabilă de mare profesor, excelent manager, de specialist cu viziune europeană. Alături de predecesorul său la Rectoratul ASE București, profesorul Paul Bran, o mare personalitate a vieții noastre economice, din nefericire, regretat și el, consider că Ion Gh. Roșca a dovedit calitățile deosebite pentru a se înscrie, pentru eternitate, în galeria de onoare a unor profesori și cercetători importanți ce i-a dat România.

In memoriam prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca

Prof. univ. dr. Gheorghe Barbu
Rectorul Universității din Pitești
în perioada 1996-2004 și 2008-2012

L-am cunoscut pe prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca la începutul primului său mandat de rector al Academiei de Studii Economice din București, în anul 2004.

La acea vreme, Universitatea din Pitești înființase, cu câțiva ani în urmă, o facultate de științe economice, iar pentru a face performanță avea nevoie de cadre didactice de prestigiu la anumite cursuri de specialitate. Mai mult, la această nouă facultate a universității aveam personal didactic tânăr, care trebuia să urmeze studii doctorale, coordonate de specialiști în domeniu.

În aceste condiții, am apelat la sprijinul celei mai prestigioase instituții de învățământ economic superior din România: Academia de Studii Economice din București. Rectorul Ion Gh. Roșca a fost deschis la solicitarea noastră și, astfel, am reușit să aducem la Pitești profesori, specialiști recunoscuți în domeniul respectiv, care să predea anumite cursuri. Mai mult, o parte din tinerele noastre cadre didactice au obținut titlul de doctor sub îndrumarea și coordonarea unor conducători de doctorat din Academia de Studii Economice din București.

Colaborarea și sprijinul pe care Universitatea din Pitești l-a primit din partea Academiei de Studii Economice din București au fost facilitate și de prof. univ. dr. Constantin Roșca. După ce și-a încheiat activitatea la Universitatea din Craiova, profesorul Constantin Roșca și-a

continuat cariera didactică și științifică la Universitatea din Pitești, oferind profesionalismul și vasta sa experiență.

În perioada respectivă, decanul Facultății de Științe Economice, Juridice și Administrative a Universității din Pitești era prof. univ. dr. Nicolae Barbu, fratele meu, care a făcut echipă bună cu profesorul Constantin Roșca, contribuind decisiv la dezvoltarea învățământului economic la Pitești.

Relația dintre cei trei: Ion Gh. Roșca, Nicolae Barbu și Constantin Roșca a mers mult mai departe decât o simplă colaborare, devenind o frumoasă prietenie.

La Pitești s-a născut ideea Asociației Facultăților de Științe Economice din România (AFER), sub patronajul rectorului Ion Gh. Roșca și al Academiei de Studii Economice din București.

Fire dinamică și hotărâtă, rectorul Ion Gh. Roșca, cu prestața și prestigiul conferit de cea mai importantă instituție de învățământ economic superior din România, împreună și cu alți reprezentanți de seamă ai mediului universitar economic, au pus bazele și au dezvoltat AFER.

Adeseori, drumurile profesorului și rectorului Ion Gh. Roșca treceau prin Pitești și nu ezita să se oprească la universitatea noastră. Ne-a vizitat de multe ori, am schimbat impresii, am discutat probleme profesionale, am luat masa împreună etc.

Rectorul Ion Gh. Roșca și decanul Nicolae Barbu erau amândoi absolvenți ai prestigiosului liceu „Nicolae Bălcescu” (în prezent Colegiul „Lahovari”) din Râmnicu Vâlcea și au evoluat spre cariera profesională sub îndrumarea unor profesori de excepție. Prietenia lor s-a consolidat și în lumina amintirilor din liceu.

Adeseori mă întâlneam cu rectorul Ion Gh. Roșca la Conferințele Naționale ale Rectorilor și îl admiram pentru modul în care gândea și propunea rezolvarea diferitelor probleme cu care se confrunta învățământul superior românesc.

Rectorul Ion Gh. Roșca era unul dintre profesorii cei mai admirați și respectați din acea perioadă.

Realizările sale în cele două mandate de rector al Academiei de Studii Economice din București erau bine cunoscute și apreciate în mediul universitar.

Am fost onorat să fiu printre colaboratorii privilegiați ai rectorului Ion Gh. Roșca, care va rămâne pentru mine imaginea unei personalități marcante a învățământului universitar românesc.

Prima întâlnire în vederea constituirii AFER

Căprăreț, octombrie 2004

Clipe dragi la ASEM, Chișinău, septembrie 2006

**Alegerea președintelui de onoare al AFER,
prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, iunie 2012**

Om de exceptie

IGHERE – parola unei generații

Prof. univ. dr. Marin Dinu
Academia de Studii Economice din București

IGHERE nu e poreclă, nici alint, este parola prietenilor că o situație se limpezește musai cu sfatul unui om anume. Așa se face că în jurul acestuia se punea de o consultare, de un proiect, chiar de o inițiativă pentru o deplasare într-un loc unde se simțeau bine și ideile, nu doar purtătorii lor. Prietenul nostru era întotdeauna disponibil cu gândul și cu fapta, și oricum cu buna dispoziție, pentru a se face ceva util, plăcut, trainic, prețuit... Fără îndoială că felul lui de a fi, cu sufletul întotdeauna deschis, i-a dat inspirația să fie primul rector la biroul căruia ușa era veșnic deschisă.

IGHERE era bunul nostru prieten Ion Gh. Roșca, plecat dintre noi, fără să fi vrut să se grăbească, iată, de un deceniu. Timpul nu ne va acoperi vreodată golul din inimă. Nelu rămâne o prezență vie în sufletele noastre, prea triste că nu ne mai ceartă când ne fofilam de la obligații și prea dornice să-i audă laudele când reușeam să îmbogățim ASE cu zestrea minților noastre. IGHERE era prea îndrăgostit de ASE ca să absolve prietenii și să nedreptățească dușmanii când în joc era notorietatea instituției pe care o conducea.

El este rectorul postdecembrist care a creat modelul de atașament cel mai cinstit pentru Alma Mater: să vibrezi pentru ea zi și noapte! A realizat multe lucruri de excepție pentru că a vrut mult, foarte mult, din ce în ce mai mult. Era într-un fel nobil iubitor de ordine și tipic cu excelența activității. Îți reteza franc fantezia și te gratula când veneai cu idei de calitate. Nu înțelegea și nu avea răbdare cu cei care nu se implicau în bunul mers al treburilor în universitate. Nu îi uita vreodată de la premiere pe cei dedicați profesiei de dascăl.

Era stăpânit de nesațul de a face din ASE universul împlinirii viselor noastre de a trăi în lumea cărților. În rectoratul lui, biblioteca a devenit la propriu un loc de cultură. Marele pictor Sabin Bălașa a adus aici propria lui măiestrie în tehnica frescei pentru a ne stimula inteligența. Sălile de ședință și-au înviorat zidurile în stil de pinacotecă, holurile au moderat pașii trecătorilor cu privirea înaintașilor. Deceniile clădirilor și-au găsit amprenta unică prin creația umană.

Fără multe vorbe, se angaja fericit să scrie o carte și era sincer emoționat să lanseze cartea unui coleg. Informatician cu pasiune de istoric, a răscolit arhivele pentru a repune în pagină memoria universității noastre seculare. Din prea plinul de iubire pentru școală a urmat linia rectorului Bran și a sporit confortul Palatelor ASE din perimetrul Romană-Dacia-Dorobanți, ca și din str. Moxa. A inițiat proiecte de modernizare a spațiilor destinate activităților universitare și a pus piatra de temelie a unui centru academic la Predeal.

Deși era mereu în mișcare, avea darul de a nu te obosi. Ca lider, se făcea ușor de suportat. Ca expert, avea harul de a te face să-l asculți. Ca profesor, acționa într-un câmp energetic care trezea nevoia de a învăța. Ca rector, nu insista pentru a armoniza extremele, ci le dizolva. Întotdeauna a avut interese raționale și nu a dijmuit rezultatul așteptat de comunitate. Nu a lăsat de la el dacă era să piardă universitatea. Ca om de echipă, se îngrijea de cei care dădeau semne de toropeală. Ca partener de proiect, impunea cu ironie ritmul.

Avea un talent aparte de a-i obliga pe cât mai mulți să-și asume părți din rostul universității. Nimeni dintre cei care aveau ceva de spus nu era ocolit. Cei cu motivații puternice se trezeau în echipe de lucru pentru limpezirea mersului ASE. Orice document de direcție era opera celor mai implicați în viața școlii. Când era de realizat ceva nou, grupul cel mai divers de oameni recunoscuți că au viziune era invitat să lucreze câteva zile departe de tumultul birourilor. Pentru IGHHERE nimic din ceea ce însemna să faci mai mult bine pentru ASE nu îi rămânea străin.

Avea o experiență de viață dincolo de mediul profesional, pe care o valorifica pentru a menține un climat uman în relațiile de muncă. I se recunoștea dintotdeauna atitudinea empatică, fie și în contexte unde, de regulă, se întâmplă scurtecircuite comportamentale. În pofida faptului că era oltean, avea calmul unui ardelean din pas și frunte. Colaboratorii l-au iubit, iar adversarii au sfârșit prin a-l respecta. Dacă, după vârtejurile instituționale postdecembriste, a renăscut în ASE mai repede modelul universitarului i se datorează și lui, urmând pilda dată de cel de la care a preluat funcția de rector.

Oricum, erau rare momentele în care își ieșea din țâțâni. Calmul exersat în contexte de viață adeseori frizând limita abținerii a forjat un caracter rezistent la șocuri. Deprinsese arta de a utiliza magia vorbirii. Și când intervenea în oprirea conflictelor o făcea pe o voce cu puțini decibeli. Uneori plasa o glumă care scădea brusc tensiunea care sta să explodeze. Când era între bărbați, nu ezita să recurgă la un limbaj calmant, verificat de tradiție. În momentele când în conclavuri decizionale se năștea gălceava găștelor, ridica degetul și clama profilactic: „*Atenție, comanda la mine!*” Era un lider cu genă selectată prin voința de a avea bună-creștere și un om cu înclinația de ființă socială.

Recunoașterea extrauniversitară a profilului profesional și uman a fost bogată. Multe universități din țară și străinătate i-au acordat titlul științific de Doctor Honoris Causa. Ceea ce a fost excepțional cu acestea, oricum mai puțin cunoscut, a fost prestația publică la ceremonia de decernare. De fiecare dată era ascultat cu evlavie pentru că vorbea din suflet despre specializarea lui și despre managementul universitar. Spusele lui erau cu adevărat trăite, veneau din cea mai subtilă vibrație a minții de intelectual iubitor de oameni. Disertația avea valoarea de mărturie a clipelor dedicate celor mai înalte idei științifice în întreaga lui carieră didactică și de cercetare. Fără a fi maestru în retorică, se făcea deplin ascultat prin ton, sinceritate și emoție.

Vocația și dăruirea pentru mediul academic l-au inspirat să pună bazele unui model de armonizare a viziunilor și atitudinilor în învățământul superior economic, aflat într-o perioadă de resetare a lui pe principiile Bologna. Mai degrabă a simțit nevoia să se facă un transfer de experiență, pe care ASE o funcționalizase sub bagheta lui. Înființarea Asociației Facultăților de Economie din România, devenită membru colectiv al Asociației Generale a Economiștilor din România, al cărei prim-vicepreședinte era, și-a dovedit din plin utilitatea. Într-un fel rarism, și cu această realizare a fost vorba de dăruirea pentru cauze nobile și generozitatea pentru performanța lumii academice, care l-au caracterizat pe un mare Om.

Era coordonatorul ideal de cărți pentru că-și preda primul textul. Avea puterea de a deconspira impostorii și de a liniști mediocrii. Nu-i plăceau inventații și alunga închipuiții. Iubea teoria care era clară și analiza abstractă, dacă venea cu soluții. Era interesat de complexitatea cercetării când aceasta nu sabota înțelegerea. Era uman, tolerant cu ideile îndrăznețe, fără să frizeze naivitatea. Nu impunea scheme, dar pretindea metodă de gândire. Nu te lăsa să riști emiterea unor idei sub fascinația modei și nici nu credea că are rost să se mimeze...

Iubea rădăcinile neamului său și lua continuitatea ca pe o datorie sfântă. Prețuia familia și se îngrijea discret de evoluția copiilor. Mergea des în locurile copilăriei, încercându-și bateriile. Locurile pe unde destinul l-a dus erau pentru el temple sacre. Faptul că, încă din timpul vieții, consătenii lui din Osica de Sus au botezat Liceul Teoretic „Ion Gh. Roșca”, spune atâtea lucruri. Toate venite din prețuirea sinceră pe care localnicii i-au purtat-o. Ba, în anul decesului, i-au inaugurat, în prezenta prietenilor, și un impresionant monument, cu un bust de bronz, creație a sculptorului Marcel Voinea.

IGHERE a fost cu adevărat parola unei generații, prin care omul Ion Gh. Roșca a reușit să o invite să fie unită, pentru a descifra codul valorii care să o reprezinte în istorie.

O viață dedicată învățământului și cercetării științifice-economice și de cibernetică economică

Prof. univ. dr. Victor Manole
Academia de Studii Economice din București

Am onoarea de a-mi exprima cu pioșenie admirația și recunoștința față de personalitatea marelui om și prieten care a fost profesorul universitar dr. Ion Gh. Roșca. Acest eminent profesor era un om proactiv, dinamic, cu o gândire flexibilă, deschis spre comunicarea cu cei din jur și mai ales cu problemele lor, fiind în permanență animat de convingeri și sentimente statornice și implicat profund în dezvoltarea și perfecționarea învățământului economic și cibernetic din țara noastră. Am avut prilejul să îl cunosc pe distinsul profesor Ion Gh. Roșca în urmă cu cinci decenii, pe vremea când eram tineri asistenți și ne întâlneam frecvent cu ocazia unor acțiuni profesionale, științifice sau sociale desfășurate la nivelul Academiei de Studii Economice (ASE) sau al Centrului Universitar din București. Încercând cu emoție, după atâta vreme, să-i schițez un portret, aș putea spune și sublinia că profesorul Ion Gh. Roșca se distingea printr-o deosebită inteligență, spirit liber, curios și metodic și prin carismă, fiind un bun cunoscător al firii oamenilor și al timpurilor.

De-a lungul a peste patru decenii de activitate, profesorul Ion Gh. Roșca a desfășurat, cu rezultate deosebit de remarcabile, o bogată activitate didactică, științifică și managerială în cadrul Academiei de Studii Economice din București și în alte entități științifice sau profesionale din domeniu. În cadrul îndatoririlor manageriale pe care și le-a asumat la nivel de facultate (ca șef de catedră și șef al Centrului de calcul al ASE), universitate (ca prorector și rector) sau la nivel național în calitate de președinte al Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), ca vicepreședinte al Consiliului

Național al Rectorilor, precum și în alte multe organisme în calitate de președinte sau vicepreședinte, a imprimat colaboratorilor săi stilul muncii în echipă, dublat de responsabilitatea individuală față de îndatoririle ce reveneau fiecăruia și insuflându-le curajul opiniilor personale originale și orientarea către excelență și performanță. Spiritul analitic în abordarea problemelor de rezolvat nu l-a împiedicat să impună un mod de gândire și acțiune sistemică echipelor pe care le-a coordonat, acțiunile sale fiind centrate pe atingerea obiectivelor propuse.

A fost un constructor cu vocație modelatoare în procesul reformei pe care a traversat-o școală economică superioară din România, în drumul său spre compatibilizare cu structurile universitare europene din domeniu.

A fost un puternic promotor al învățământului economic superior bazat pe cunoaștere și nu a ezitat nici un moment să lupte pentru prestigiul școlii economice superioare românești, pentru plasarea acesteia în rândul instituțiilor majore din România, în procesul de formare și educare a tinerei generații din domeniu. Fiind unul dintre prestigioșii deschizători de drumuri ai marilor schimbări în restructurarea și dezvoltarea învățământului economic superior românesc, în general, și cel de informatică și cibernetică economică, în special, putem considera, fără nici un dubiu, că profesorul Ion Gh. Roșca se numără printre ctitorii autentici ai școlii economice actuale din România. Desigur, toate acestea au însemnat sacrificii, renunțări, altruism și o muncă neobosită și continuă, dar de fiecare dată, profesorul Ion Gh. Roșca a avut forța și tăria de a merge mai departe și de a învinge.

Elementele de reformă inițiate și implementate de profesorul Ion Gh. Roșca în calitate de rector, pe parcursul celor două mandate pe care le-a avut în ASE, au fost concretizate în strategii și programe de restructurare și dezvoltare comparabile, sub aspectul conținutului și al eficienței, cu cele promovate în cele mai performante universități de profil europene.

Ca o remarcă specială, de care îmi aduc aminte cu plăcere, era și deschiderea pe care o avea profesorul Ion Gh. Roșca spre acțiuni de tip teambuilding. La câteva din astfel de acțiuni, pe care le-am organizat în calitate de decan al Facultății de Economia Agroalimentară și a Mediului, în entități economice cu profil agroturistic, a participat și Domnia Sa. Cu aceste prilejuri, în cadrul discuțiilor și activităților desfășurate, am remarcat deschiderea sa pentru apropierea și cunoașterea oamenilor, a problemelor lor și a sugerării unor posibile soluții și modalități de rezolvare a acestora, fiind animat și bucuros de dialogurile constructive la care participam împreună.

Tot o abilitate remarcabilă pe care doresc să o evoc este și cea de implicare în găsirea unor soluții tehnice de proiectare, construcție și modernizare a spațiilor de învățământ și cazare din ASE. Îmi amintesc în acest sens, ca realizări remarcabile reabilitarea Palatului ASE, făcută pe baza unui proiect deosebit de apreciat, elaborat și implementat sub directa conducere a Domniei Sale, precum și realizarea Casei Studentului Economist și a unor cămine studențești.

Aptitudinile sale organizatorice, dublate de extraordinara sa putere de muncă, de cunoaștere a realității în profunzime și de spiritul gospodăresc au fost elementele ce i-au permis, în calitate de rector al ASE, să obțină rezultate care, fără îndoială, l-au poziționat printre cei mai merituoși rectori ce s-au succedat la conducerea instituției noastre.

Din tot ce a întreprins profesorul Ion Gh. Roșca s-au detașat seriozitatea profundă, perseverența, eficiența, calitățile de manager performant și o strălucită vocație de lider. Fără teama de a greși, pot spune că pentru mulți dintre noi profesorul Ion Gh. Roșca a fost un model de comportament, profesionalism, om de știință și, mai ales, de manager.

Ca membru fondator al AFER, îmi amintesc că, încă de la înființarea sa – al cărei inițiator a fost profesorul Ion Gh. Roșca – în calitate de președinte, s-a remarcat prin poziții ferme și la obiect, consistente și deosebit de utile, față de spinoasele probleme ale reformei

învățământului superior economic, argumentate printr-o logică incontestabilă, dezbătute în numeroasele adunări și ședințe ale Consiliului director al acestei organizații profesionale.

A onorat literatura de specialitate, de-a lungul timpului, cu numeroase studii, cărți, comunicări și articole de referință, cunoscute, dezbătute și apreciate de specialiști și în cercuri academice tot mai largi din arealul științific al informaticii și ciberneticii economice.

Mă consider un privilegiat că l-am cunoscut și am colaborat cu omul, dascălul, cercetătorul și managerul Ion Gh. Roșca, personalitate de vârf a școlii economice românești, înzestrat cu frumoase și alese calități spirituale, morale și umane.

Dedicație și pasiune!

Prof. univ. dr. Rodica Pamfilie
Academia de Studii Economice din București

Ion Gh. Roșca a reprezentat o personalitate remarcabilă, cu un impact semnificativ în lumea academică și a educației din România, în special în calitate de rector al celei mai prestigioase universități economice din țară, Academia de Studii Economice din București.

În timpul mandatelor sale, mai ales în calitate de prorector însărcinat cu activitatea de cercetare științifică, apoi în calitate de rector, profesorul Ion Gh. Roșca a fost promotorul unor reforme importante vizând îmbunătățirea calității educației academice, la nivelul acestei instituții și la nivel național, dar și a unor reforme privind modernizarea infrastructurii universitare, continuând demersurile definite în echipă cu regretatul rector, profesorul Paul Bran. Astfel, a investit în renovarea și construirea de noi clădiri universitare, în modernizarea tehnologiei și a echipamentelor de învățământ și în îmbunătățirea condițiilor de viață ale studenților și ale cadrelor didactice. Deosebit de interesat de istoria instituției, a pus mult suflet în renovarea vechii clădirii a Academiei, numită astăzi „Ion N. Angelescu”, care și-a recăpătat strălucirea de altădată când, pe bună dreptate, se numea Palatul Academiei Comerciale, inaugurat fiind în anul 1926. Aula Magna păstrează intactă pictura murală aparținându-i Ceciliei Cuțescu-Storck, reprezentând scene din istoria comerțului românesc. Iubitor de artă, Ion Gh. Roșca a promovat și susținut evenimente culturale ce s-au bucurat de prezența cadrelor didactice și a studenților, în aceeași măsură. Holurile clădirii au găzduit expoziții de pictură, sculptură, lansări de carte, omagierea unor personalități reprezentative pentru învățământul economic și nu numai.

Minunatele picturi murale semnate de pictorul Sabin Bălașa, aflate în sala de lectură „Victor Slăvescu”, deși contestate, se dovedesc a fi o parte importantă a patrimoniului ASE. Centrul de perfecționare Complex Predeal al ASE a primit, în semn de omagiu, numele Ion Gh. Roșca; acesta găzduiește frecvent, manifestări științifice și cursuri de perfecționare.

În plan profesional a promovat, de la bun început, o colaborare mai strânsă, cu și între universitățile din țară și cele din străinătate, dar și o colaborare extrem de puternică cu mediul de afaceri, organizații guvernamentale și neguvernamentale, prin intermediul unor parteneriate sustenabile, ceea ce a dus la o creștere a oportunităților de pregătire profesională și de angajare pentru absolvenți.

Personal, am avut o colaborare foarte bună în cadrul Consiliului de Administrație al ASE, ne-am susținut eforturile pentru buna funcționare a activităților specifice universității și fiecărei facultăți în parte, precum: stabilirea ofertei educaționale, acreditarea programelor de studii, întocmirea statelor de funcțiuni, realizarea indicatorilor din Planul Operațional, organizarea concursurilor de admitere la licență, masterat, doctorat, studii postuniversitare și multe altele.

Dedicat actului de educație, inducând în rândul studenților, în general al auditoriului, dorința de cunoaștere, de instruire, a fost apreciat pentru maniera de prezentare a cursurilor și de dezbateri a problemelor în cadrul seminariilor și activităților de laborator. Profesor cu vocație, pedagog desăvârșit, a modelat cu pasiune și devotament, dar și exigență, personalitatea multor studenți, din tot atât de multe generații.

În plus, domnul Ion Gh. Roșca a fost un susținător puternic al dezvoltării resurselor umane și al cercetării științifice, sprijinind programele de masterat și doctorat și crearea unui mediu de cercetare mai eficient, benefic îndeplinirii criteriilor de promovare pentru cadrele didactice. A fost un dascăl remarcabil, cu o carieră academică impresionantă și un spirit generos și dedicat. Prin realizările sale în

domeniul educației și cercetării, el a influențat cariera și viața a numeroase cadre didactice și generații de absolvenți.

Pe lângă realizările sale academice, Ion Gh. Roșca a fost un om dedicat și generos, care a investit timp și resurse pentru a susține comunitatea în care a trăit. Prin intermediul fundației pe care a creat-o și a condus-o, a sprijinit dezvoltarea unor proiecte sociale în beneficiul studenților, corpului profesoral și administrativ.

Profesorul Ion Gh. Roșca și-a câștigat poziția de cercetător de renume în domeniul economiei și afacerilor, cu numeroase publicații și contribuții importante la dezvoltarea acestui domeniu. În timpul carierei sale academice, a publicat o serie de lucrări de cercetare în reviste internaționale recunoscute, care au abordat o varietate de subiecte legate de economie, afaceri și dezvoltarea economică. De asemenea, el a coordonat și dezvoltat numeroase proiecte de cercetare științifică, finanțate din programe naționale și internaționale, contribuind astfel la formarea viitoarelor generații de economiști și oameni de afaceri; menționez doar programele CALIST, INFOSOC, RELANSIN. Printre domeniile sale de competență se numără dezvoltarea economică, programarea calculatoarelor, analiza și proiectarea sistemelor informatice, modelarea sistemelor, problematica societății informaționale și a celei bazate pe cunoștințe.

Profesorul Ion Gh. Roșca a fost membru al Consiliului Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS) din România, agenția guvernamentală responsabilă pentru evaluarea și finanțarea cercetării în universități. În această poziție, a fost implicat în dezvoltarea politicilor naționale de cercetare, asigurând finanțarea și sprijinul pentru proiecte de cercetare care au avut impact asupra dezvoltării economice a României și a altor domenii importante, dând dovadă de rigurozitate și, mai ales, exigență. A obținut numeroase premii și distincții, a fost desemnat Doctor Honoris Causa al mai multor universități, a primit recunoașterea Academiei Române și a Președintelui României.

Funcționând o lungă perioadă de timp în cadrul Consiliului Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior, am avut posibilitatea să-i cunosc mai bine personalitatea, să-i percep atitudinea, determinarea și să-i apreciez operativitatea, capacitatea de-a lua deciziile cele mai corecte, în concordanță cu obiectivele în discuție. Mereu disponibil, un bun coechipier, o personalitate științifică distinsă, cu inițiative și abilități manageriale legate de organizarea și monitorizarea proiectelor de cercetare.

A organizat conferințe ale cercetării științifice ce s-au bucurat de o largă participare și cooperare între mediul academic și mediul de afaceri. În acest context a promovat o abordare multidisciplinară a cercetării, încurajând colaborarea între diferite discipline și încurajând cercetătorii să abordeze problemele din mai multe perspective.

Prin eforturile sale, el a contribuit la creșterea vizibilității și recunoașterii cercetării științifice românești în întreaga lume și la promovarea transferului de cunoștințe și tehnologii între universitate și mediul de afaceri. A fost cunoscut pentru abordarea sa interdisciplinară și pentru abordarea sa colaborativă a cercetării, aducând împreună experți din diferite domenii pentru a aborda probleme complexe și pentru a dezvolta soluții inovatoare.

A fost implicat în promovarea antreprenoriatului și a spiritului antreprenorial în România; a sprijinit crearea de incubatoare de afaceri și de programe de mentorat pentru tinerii antreprenori și a promovat dezvoltarea unui ecosistem de afaceri mai puternic și mai inovator în România, fiind mereu disponibil să împărtășească din vasta sa experiență.

Apreciat de colegi, admirat de studenți, și-a câștigat respectul ca autoritate profesională, dar și științifică. Mărturie stau numeroasele proiecte de cercetare pe care le-a condus cu responsabilitate, dar și multele lucrări de dizertație, licență, doctorat, în domeniile informaticii și ciberneticii economice.

În universitate, profesorul Ion Gh. Roșca a promovat o cultură a transparenței și a consultării, implicându-și colegii în procesul decizional și asigurându-se că toți membrii comunității universitare sunt implicați în procesul de dezvoltare instituțională; abilitatea sa de a colabora cu colegii săi și de a promova un mediu academic colaborativ și deschis la ASE a fost apreciată de întreaga comunitate. A fost un lider cu o viziune largă și deschis la sugestii și idei noi. Prin urmare, a fost privit ca un coleg deosebit și respectat de membrii întregii comunități academice.

Ion Gh. Roșca a fost un rector preocupat de bunăstarea și succesul studenților săi și a făcut eforturi considerabile pentru a îmbunătăți experiența acestora la Academia de Studii Economice din București. În acest sens a promovat o serie de inițiative menite să sprijine dezvoltarea academică și profesională a studenților ASE, inclusiv programul de burse ASE-STAR, care oferă finanțare studenților merituoși și talentați.

De asemenea, a făcut eforturi pentru a îmbunătăți calitatea predării și a materialelor didactice utilizate la ASE, precum și a infrastructurii și a serviciilor oferite studenților. El a sprijinit crearea unor laboratoare și centre de cercetare moderne, oferind studenților oportunități de a participa la cercetare și dezvoltare; a făcut ca studenții noștri să se simtă susținuți și încurajați să își atingă potențialul maxim în timpul anilor lor de studiu. În plus, prin programul său de burse și alte proiecte, el a contribuit la crearea unei comunități academice mai diverse și mai incluzive, oferind oportunități pentru studenții din toate mediile să își urmeze visele și să își îndeplinească obiectivele.

Rectorul Ion Gh. Roșca a fost inițiatorul și întemeietorul Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), al cărei prim președinte a fost în perioada 2005-2012, cu numeroase realizări, în contextul aplicării în învățământul universitar din România a principiilor Procesului Bologna, cu reorganizarea pe trei cicluri a învățământului universitar: ciclul de licență-ciclul de masterat-ciclul

de doctorat. Iar pentru învățământul economic superior au fost legiferate duratele de 3-2-3 ani de studiu.

Profesorul și președintele AFER Ion Gh. Roșca a inițiat și a coordonat mai multe ședințe de lucru, la ASE și la sediile mai multor facultăți economice din celelalte universități din țară, pentru a se stabili pachetul comun de discipline pentru anii I și II de studiu de la ciclul de licență, pentru reconfigurarea planurilor de învățământ spre a se ajunge la o nouă curriculă universitară pentru întregul sistem de învățământ economic superior din România. La fel s-a procedat și pentru ciclurile de masterat și de doctorat.

Desigur, sub președinția rectorului nostru Ion Gh. Roșca, AFER a avut multe alte rezultate notabile, dar mă voi opri aici, mulțumindu-i profesorului Ion Gh. Roșca pentru tot ce a făcut în cadrul acestei asociații profesional-științifice care ne-a unit.

Din păcate, multe obiective au rămas nefinalizate, profesorul Ion Gh. Roșca plecând la ceruri prea devreme din mijlocul colectivului ASE și al familiei sale, care l-a susținut necondiționat, dar lăsând în urma sa realizări demne de a rămâne în istorie.

Cuvânt de comemorare la 10 ani de la trecerea în Veșnicie a prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca

Prof. univ. emerit dr. Tatiana Moșteanu
Academia de Studii Economice din București

Am colaborat cu profesorul/rectorul Ion Gh. Roșca o perioadă importantă de 8 ani (2004-2012). În acest context, cu ocazia comemorării a 10 ani de la plecarea acestuia dintre noi într-o lume mai dreaptă, formulez câteva aprecieri.

Cuvinte de prețuire am despre climatul cordial în care s-au desfășurat relațiile de colaborare rector-decan, sprijinul pe care l-a oferit facultăților pentru înscrierea acestora pe direcția îmbunătățirii calității rezultatelor profesional-științifice.

Este meritul principal al Profesorului Ion Gh. Roșca pentru înființarea, în anul 2005, a Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), în cadrul căreia s-au desfășurat lucrările de proiectare a curriculei universitare, conform principiilor Programului Bologna. Astfel, au fost gândite programele de studii în cadrul celor trei cicluri ale învățământului universitar: licență, masterat, doctorat.

Planurile de învățământ s-au elaborat în cadrul întâlnirilor de lucru la nivel național, găzduite de Asociația Facultăților de Economie din România. Astfel, s-au desfășurat participările interactive ale conducătorilor catedrelor, facultăților și universităților de învățământ economic din toată țara. Profesorul/rectorul Ion Gh. Roșca s-a implicat cu propuneri și argumente demne de folosit, pe care le-a supus dezbaterii și aprobării lor în cadrul Senatului ASE.

Cercetarea științifică a fost orientată calitativ spre teme de actualitate și publicare a lucrărilor în reviste cotate la standarde europene și internaționale. Academia de Studii Economice a sprijinit participarea cadrelor didactice la conferințe interne și internaționale. Universitatea noastră a fost încadrată în categoria „cercetare și învățământ”, prima dintre cele cinci niveluri de clasificare.

Vorbim și de grija rectorului Ion Gh. Roșca pentru consolidarea clădirilor universității noastre, în perspectiva modernizării și asigurării condițiilor materiale necesare profesorilor și studenților pentru activitatea cotidiană, în amfiteatre, săli de curs, săli de seminarii și laboratoare.

Climatul de lucru, în colaborarea cu facultățile, a fost unul specific mediului academic, de respect față de autonomia fiecărei facultăți, dar și de încadrarea acestora în strategia unitară la nivelul universității.

Prin exemplul personal, profesorul/rectorul Ion Gh. Roșca a reprezentat un reper important pentru ceilalți conducători ai instituțiilor universitare.

Autor de cărți, îndrumător de doctoranzi și de cadre didactice tinere, memoria existenței profesorului/rectorului Ion Gh. Roșca se păstrează prin tot ce a creat și dezvoltat în folosul urmașilor.

Personal, ca decan al FABBV din aceeași perioadă în care profesorul Ion Gh. Roșca era rector, îi păstrez o vie amintire pentru toate meritele recunoscute în mediul universitar economic din România.

Având drept scop armonizarea învățământului economic superior din România, rectorul Ion Gh. Roșca a inițiat procesul de constituire a unei asociații profesionale și științifice pentru facultățile de profil și a reușit să înființeze, în iunie 2005, Asociația Facultăților de Economie din România (AFER), al cărei prim președinte a fost în perioada 2005-2012. Ca președinte al acesteia, a avut numeroase realizări și împliniri, în cei șapte ani de mandat.

În contextul aplicării în învățământul universitar din România a principiilor Procesului Bologna, cu reorganizarea pe trei cicluri a

învățământului universitar: ciclul licență, cel de masterat și cel de doctorat, cu durate legiferate pentru învățământul economic superior de 3-2-3 ani de studiu, AFER, sub președinția rectorului Ion Gh. Roșca, a reușit în primele 4-5 luni de funcționare elaborarea unei noi curricule universitare pentru toate facultățile cu profil economic din țară.

Pentru aceasta, profesorul, rectorul ASE și președintele AFER Ion Gh. Roșca a inițiat și a coordonat mai multe ateliere (ședințe) de lucru, care s-au desfășurat la ASE și la sediile mai multor facultăți economice din celelalte universități din țară, pentru a se stabili pachetul comun de discipline pentru anii I și II de studiu de la ciclul de licență, precum și pentru reconfigurarea planurilor de învățământ, spre a se ajunge la o nouă curriculă universitară pentru întregul sistem de învățământ economic superior din România

La fel s-a procedat și pentru ciclurile de masterat și de doctorat, astfel că, la începutul noului an universitar 2005-2006, sistemul de învățământ economic superior din România era armonizat cu noi planuri de învățământ, cu noi fișe ale disciplinelor, cu pachet comun de discipline fundamentale și de specialitate.

Rectorul ASE și președintele AFER Ion Gh. Roșca a reușit să ne unească și să creeze cadrul optim pentru conlucrarea dintre toate cadrele didactice din facultățile de profil economic din toate universitățile care s-au înscris în Asociația Facultăților de Economie din România.

Aici mă bucur să scriu că AFER a acordat în fiecare an premii pentru cea mai bună carte economică publicată și pentru cel mai bun articol științific publicat, iar cărțile și articolele științifice propuse pentru premiere au fost evaluate de o comisie compusă din prestigioase cadre didactice, pe care am avut onoarea să o prezidez.

Fără nicio îndoială, sub președinția rectorului Ion Gh. Roșca, AFER a obținut multe alte rezultate apreciabile, dar nu le voi detalia aici. Ca și alți colegi care au activat în cadrul AFER, nu uit să-i mulțumesc

rectorului Ion Gh. Roșca pentru tot ce a făcut în cadrul acestei asociații profesional-științifice care a reușit să ne unească.

Mă rog pentru odihna lui protejată de Dumnezeu în lumea sufletelor stelare!

Dumnezeu să îl ierte și să îl odihnească în pace!

**Cuvinte alese pentru cel care a fost,
este și va rămâne în sufletele și în inimile noastre,
profesorul Ion Gh. Roșca**

Prof. univ. dr. Vasile Răileanu
Academia de Studii Economice din București

În anul universitar 1978-1979, după absolvirea Facultății de Finanțe-Contabilitate am început activitatea didactică în calitate de cadru didactic asociat la Catedra de Contabilitate, Colectivul de Prelucrare a datelor de la Academia de Studii Economice din București, perioadă în care o serie de aplicații practice cu studenții erau bazate pe folosirea cartelelor perforate ca suport pentru introducerea programelor informatice și a datelor în sistemul informatic Felix C256, care se găsea la Centrul de calcul administrat de Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică, unde era cadru didactic viitorul prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, pe care am avut privilegiul de a-l cunoaște.

Nu am avut posibilitatea de a lucra la activitățile didactice în calitate de student cu prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, dar locuind la căminul studentesc am avut prilejul să cunosc studenți de la Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică, care lucrau la activitățile didactice cu prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, vorbeau despre profesor ca despre un profesionist desăvârșit și se laudau că lucrează cu dânsul. De asemenea, am avut posibilitatea să aud referințe frumoase cu privire la domnul prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca din partea colegilor mei de colectiv de catedră, prof. univ. dr. Ilie Tamaș și prof. univ. dr. Pavel Năstase, care au venit în colectivul nostru de catedră de la Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică.

Am colaborat mult după anul 1981, în calitate de cadru didactic titular, prodecan și decan la Facultatea de Contabilitate și Informatică de

Gestiune până la trecerea fulgerătoare la cele veșnice a prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca.

Deși cuvintele se dovedesc a fi sărăcăcioase în a reflecta personalitatea sa, voi încerca să exprim în câteva cuvinte cine a fost pentru mine dascălul, conducătorul și omul, Ion Gh. Roșca.

DASCĂLUL. Prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca și-a valorificat în întreaga sa activitate didactică prețioasele sale aptitudini de dascăl în cel mai cuprinzător mod cu putință. S-a ocupat permanent de formarea profesională și etică a colaboratorilor apropiați, a colegilor din Catedra de Informatică economică și din alte catedre, a desfășurat o prestigioasă activitate didactică, de catedră. Pentru contribuțiile sale științifice, a obținut importante diplome și distincții.

În cariera sa universitară, a excelat prin creativitate și rigoare, ambele potențate – așa cum am mai remarcat – prin modul apropiat, colegial de comportament, inclusiv cu tinerii aspiranți la atingerea unor cote cât mai ridicate de performanță în profesia aleasă. A avut acea inefabilă capacitate de a transmite nu numai cunoștințe, ci și comportamentul care generează nu numai prestigiu, ci și încredere. Desigur, impresionează aria preocupărilor sale didactice, cursurile pe care le-a predat, însă remarcabile au fost și modalitățile prin care a transmis cunoștințele, faptul că acestea nu erau considerate doar un simplu exercițiu intelectual, ci temelia unui mod de viață, de muncă pus în serviciul public.

Este de remarcat că toți studenții săi, ca și tinerii absolvenți pe care i-a format pentru exercitarea profesiei de economist au simțit în prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca o personalitate care și-a iubit, în cel mai înalt grad, „meseria” căreia i s-a dedicat. A militat de la catedră pentru înnobilarea profesiei nu numai cu achizițiile cele mai noi, mai avansate ale științei, ci și cu tot ceea ce dă forță și frumusețe relațiilor interumane, actelor de conștiință care le definesc, în primă și ultimă instanță.

Domnul prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca a publicat numeroase lucrări de specialitate. Pe parcursul activității didactice a condus seminarii și a ținut prelegeri la mai multe discipline. Activitatea de coordonare a cercetării științifice a studenților s-a concretizat în elaborarea de către studenți a numeroase lucrări de cercetare științifică prezentate și premiate în sesiunile de cercetare științifică studentă și în elaborarea lucrărilor de diplomă.

CONDUCĂTORUL. Timp de 8 ani (2004-2012) rector al Academiei de Studii Economice din București, prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca a susținut cercetarea științifică universitară, a încurajat dezvoltarea relațiilor cu mediul de afaceri și a întărit parteneriatul cu liceele de specialitate din țara noastră. A reușit să gestioneze cu profesionalism și măiestrie provocările legate de modernizarea procesului de învățământ și adaptarea acestuia la cerințele europene sau chiar mondiale. A continuat și a reușit împreună cu adevărații profesioniști, misiunea de consolidare a instituției pe toate planurile, mai ales în ceea ce privește îndeplinirea rolului de neînlocuit pe care l-a avut și îl are în promovarea profesiei de economist în țară și în străinătate.

În mandatul său de rector au fost realizate numeroase și importante proiecte și lucrări de investiții – construcții, consolidări, reamenajări și modernizări – susținute din fonduri europene și naționale. Astfel, cel mai important proiect a fost consolidarea și modernizarea Palatului Academiei de Studii Economice din Piața Romană nr. 6, precum și consolidarea corpului celor trei mari amfiteatre. De remarcat este faptul că lucrările de consolidare și modernizare au fost efectuate fără a se întrerupe activitatea didactică în apropierea locurilor unde se desfășurau lucrările. De asemenea, remarc faptul că în fiecare zi de lucru prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca era prezent în universitate de la 06,30 dimineața, fiind interesat să știe fiecare lucrare în ce stadiu se află. La aceste proiecte se adaugă programul de modernizare a Bibliotecii Centrale a Academiei de Studii Economice din București, care include și frescele *Feerie* și *Geneză*, realizate de către artistul Sabin Bălașa, acestea dovedind deschiderea spre spiritualitate, artă și cultură. Prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca a început în anul 2008

amenajarea unei capele ortodoxe cu hramul Sfântului Ioan Gură de Aur care a fost finalizată în anul 2010.

Prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca a fost primul președinte al AFER (Asociația Facultăților de Economie din România) – organizație profesional științifică, neguvernamentală, apolitică, fără scop lucrativ, având 60 de membri din întreaga țară. Organizația este întemeiată pe principiile democrației depline și promovează valori și principii etice, având ca deviză de lucru consensul prin conlucrare și consultare colegială. În calitatea sa de Președinte al Asociației Facultăților de Economie din România, a participat activ la viața comunității facultăților de economie, identificând întotdeauna cele mai eficiente soluții pentru rezolvarea problemelor cu care se confruntau acestea. La finalul celui de-al doilea mandat de rector al Academiei de Studii Economice din București, potrivit ZF.ro, prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca spunea: „Cred că lăsăm ASE-ul într-o situație excepțională, având în vedere că în mandatul ultim am atins obiectivul pe care mi-l propusesem: am câpătat titlul de universitate de cercetare avansată și de învățământ, deci suntem în prima ligă a învățământului din România. Suntem o universitate cu un grad înalt de încredere acordat de ARACIS, avem standarde internaționale, am reușit să finalizăm re poziționarea învățământului conform conceptului Bologna, am reușit să stabilizăm numărul de studenți și am creat un mediu de lucru foarte bun”.

OMUL. Omul Ion Gh. Roșca s-a personalizat ca un spirit dinamic, care te acoperea în permanență prin acțiune și inteligența soluțiilor, în cele mai multe cazuri fără replică. Ca oltean de origine, a căutat tot timpul surâsul, optimismul și sensul adevărat al vieții. A trăit frumos și a plămădit toată viața sa multe și bune. Riguros ca un principiu în căutarea perfecțiunii și drept, s-a impus prin căutare și găsim. Fără a exagera, apreciem că prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca a avut în permanență credința misiunii asumate.

În toate momentele carierei sale nu lăsa niciodată să se vadă, să se simtă povara propriei responsabilități. O responsabilitate imensă

asumată. Se afla mereu cu un pas înainte prin idei, prin acțiuni temerare, prin asumarea riscurilor, dar n-a pierdut niciodată contactul cu toți cei care l-au urmat, mergea cu ei cot la cot. A răsplătit încrederea cu încredere, recunoștința cu recunoștință, loialitatea cu loialitate. N-a acceptat niciodată aventurismul, nici în exercitarea profesiei și nici în manifestările publice. Optimismul reprezenta starea sa naturală de a fi. Aprecia firescul și detesta mimetismul, oportunismul, lingușeala, tot ceea ce era contrafăcut.

S-a bucurat de aprecierea comunității noastre universitare ca membru al acesteia prin următoarele elemente: o personalitate puternică, inovatoare și complexă; înaltul profesionalism; devotamentul și pasiunea puse în tot ceea ce a întreprins; multă putere de muncă, dedicarea pleneră pentru cariera profesională și științifică; o remarcabilă contribuție la formarea a numeroase generații de specialiști, de promovare a valorilor învățământului economic pe parcursul întregii sale activități; aportul esențial la reconfigurarea și modernizarea profesiei de economist din România.

La împlinirea a 10 ani de la trecerea sa la cele veșnice, prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca inspiră, în continuare, și va inspira veșnic acele gânduri și fapte care îl fac pe orice om să-și manifeste liber opțiunile profesionale și civice și să se dedice binelui public, așa cum a făcut-o cel care ne-a părăsit doar fizic. Moștenirea de creație și de suflet pe care ne-a lăsat-o face parte din tezaurul profesional și etic al tuturor economiștilor români și al colegilor noștri de peste hotare. Este o moștenire care poartă pecetea unității unei profesii de seamă, a conștiinței datoriei împlinite, a umanității în expresia ei cea mai înaltă.

Fie-i memoria ocrotită și perpetuată pe măsura faptelor sale memorabile! Dumnezeu să-l odihnească în pace!

In memoriam Ion Gh. Roșca

Gânduri despre un OM

Conf. univ. dr. Raluca Ignat
Academia de Studii Economice din București

Mai 2004, Cabinetul Rectorului Ion Gh. Roșca, Clădirea Ion N. Angelescu, Piața Romană

- *Bună ziua, domnișoară. V-am chemat ca să vă spun că vă dau afară.*
- *Domnule Rector, nu aveți cum să faceți acest lucru. Nu am făcut nimic și nu este legal să faceți asta. Dimineața doar mi-am susținut punctul de vedere.*
- *Ba da, și am să o fac. Am să vă dau afară din biroul în care lucrați și am să vă invit să lucrați cu mine la Cabinetul Rectorului.*

Așa a început perioada mea de ucenicie în „managementul academic”, după cum îi plăcea profesorului să spună. Și da, rectorului Roșca i-am spus mereu „domnule profesor”. Căci profesor mi-a fost opt ani în care am fost Șeful Cabinetului Rectorului și în care am acumulat enorm de la dumnealui. Recunoștința mea pentru încrederea pe care mi-a dat-o la numai 24 de ani ai mei, pentru tot ce mi-a transmis întru devenirea mea profesională este dincolo de cuvinte.

De altfel, scriu aceste rânduri și mă gândesc că mă privește și mustăcește în felul dumnealui unic, așa, puțin ironic, puțin timid, puțin acid, cu certitudine jucăuș și ar dori să-mi spună ceva, dar se reprimă. Nu i-ar fi plăcut să scriu despre dumnealui. Ar fi dorit să rămână ale noastre. Pentru că era modest. Profund filantrop.

Și tocmai de aceea le scriu. Pentru că, mai presus de toate, rectorul, profesorul, omul Roșca m-a învățat să-mi susțin punctul de vedere prin simplul fapt pentru că mă întreba mereu care este punctul meu de vedere. Să scriu astăzi despre dumnealui este o mare împlinire. Și le mulțumesc frumos domnului rector Nicolae Istudor și domnului rector Ioan Talpoș pentru această posibilitate.

Așa că voi încerca să scriu, gândindu-mă cât de frumos, de curat și de bine scria dumnealui. Și, ca de obicei când lucrăm împreună, mă gândesc, că sper să fi scris bine! Căci tare pretențios era cu ceea ce lucrăm!

Bărbat puternic, intimidant pe alocuri, mereu elegant, manierat, de o inteligență ascuțită, fulgerătoare, neastâmpărat ca orice minte ageră, la ședința Biroului Senatului bătea cu picioarele în podea fără să se audă când mintea îi alerga după o soluție, de o intelectualitate aproape palpabilă, începea un material și îl completa natural, fără să vezi sau să simți efortul vreunui cuvânt gândit și așternut, iar soluțiile problemelor veneau încă înainte de a se finaliza expunerea, de o inteligență emoțională aparte, cu o capacitate de autocontrol pe care și astăzi o invidiez, domnul profesor avea o iubire de oameni incomensurabilă și o putere de muncă ce m-a fascinat mereu. Omul Roșca m-a marcat, m-a copleșit astfel încât să nici nu știu ce calitate a dumnealui ar fi mai importantă pentru a o lăsa aici pentru istorie. Istoria Academiei de Studii Economice din București, iubirea dumnealui atât de sinceră și francă.

Îmi rămâne în memorie așa, pășind apăsător pe culoarele școlii, salutându-i pe toți cei pe care îi întâlnea, plecând în robă către Aula Magna cu umerii lași, puternici, ce cărau responsabilitatea reprezentării ASE în momentele importante ce urmau, cu un ușor balans al corpului în timpul unui discurs profund trăit, aplecat deasupra tastaturii și privind rândurile pe ecran cum cresc și, mai ales, stând pe scaun, cu degetele la tâmplă, scormonind mereu către o rezolvare, cu privirea focusată a unei înțețite căutări.

Domnul Profesor avea o inteligență vie, o simțeați îndată ce începeai să vorbești cu dumnealui. Problemele cu care s-a confruntat de-a lungul vieții profesionale au fost foarte diverse, dar soluțiile pe care le-a găsit erau mereu ceva ce astăzi ar fi studii de caz la disciplina de Management. Logica aceea simplă, directă, ideile ce veneau cu celeritate și o claritate extraordinară, păreau că au fost acolo mereu și că dumnealui doar le-a rostit. La decernarea titlului de Doctor Honoris Causa al ASE unui mare specialist în marketing, diploma laureatului, într-o formă nouă, tocmai reinventată pentru marele eveniment, nu mai sosea. Tremuram toată, îl sunam pe furnizor la fiecare zece minute, dar acesta tot nu venea, iar festivitatea trebuia să înceapă. Atunci, profesorul, văzându-mă preocupată, m-a întrebat care este problema și când a aflat, m-a întrebat de ce mai stau. Eu am crezut că mă concediază, dar dumnealui, râzând, m-a trimis în Tipografie și m-a obligat să fac una identică, dar tipărită în ASE, mi-a găsit o mapă impecabilă de piele și mi-a organizat, dumnealui mie, o diplomă impecabilă. Am avut noroc. Diploma originală a ajuns la timp. Dar așa am învățat prima lecție importantă: caută soluția. Orice problemă are o soluție.

Domnul Profesor era un strateg formidabil. Vizionar. Modalitatea prin care a realizat trecerea la sistemul Bologna într-o vreme în care universitățile aveau mare nevoie de finanțare, modul în care i-a implicat pe toți colegii din școală la luarea deciziei și i-a adus pe rectorii din țară și pe decanii facultăților de economie la masa discuțiilor din Aula Magna rămâne, peste vremuri, un model de cooperare. Așa apare o a doua lecție: În competiție internă, dar uniți în AFER suntem mai puternici și mai abili în negocierile interinstituționale.

Domnul Profesor a fost constructor de școală nouă și modernă. În activitatea dumnealui administrativă a dezvoltat departamente, a implementat proiecte de cercetare, a dezvoltat parteneriate strategice și oare câte altele. A construit echipe. Avea capacitatea de a construi relații, acolo unde credeai că s-au frânt definitiv. Cum ar fi după alegerile universitare. Aloca timp și multă energie acestor construcții

de echipe. Susținea oamenii cu orice cerere aveau. Se mai și supăra de unele dintre aceste solicitări, atunci când erau nefondate, dar își explica mereu decizia.

Domnul Profesor avea o cultură a calității. Responsabil și minuțios, după ora prânzului pleca pe șantierele universității și verifica fiecare lucrare realizată, urmărea cu atenție mersul lucrurilor. Impunea calitatea lucrului în orice echipă acționa. Conversațiile erau constructive și deschise, discursurile erau riguros scrise, precum articolele științifice, cu resursele bibliografice pe birou. Acțiunile pe care le organiza ASE erau monitorizate în cele mai mici detalii chiar de către dumnealui. În anul 2004 exista un singur document în baza legislativă a ASE. Împreună cu colegii din Biroul Senatului, profesorii Nicolae Dardac, Nicolae Istudor, Viorel Lefter, Dumitru Miron, Pavel Năstase, Viorel Petrescu, Ion Plumb, Ion Stancu, Dorin Zaharie, Constantin Antonescu, Răzvan Zaharie, directorul Doina Crișan, profesor Roxana Sârbu, profesor Ionela Costică, profesor Miruna Mazurencu, secretara Adina Dragomir, juristul Simona Pleșea, secretara Dorina Tudor, consilierul Valentin Burcea, studenți (le cer iertare pentru că nu am cum să-i nominalizez pe toți deoarece mulți au mai fost) am elaborat multe regulamente, metodologii, proceduri. Atunci au fost puse bazele Colecțiilor legislative ale universității, modele de bune practici academice pe care mai toate universitățile din România le-au asimilat.

Domnul Profesor era responsabil cu oamenii universității și față de ei. Printre primele analize pe care le-a cerut în calitate de rector au fost: câștigul mediu salarial în ASE, topul ultimelor zece salarii ale cadrelor didactice și topul ultimelor zece salarii ale personalului administrativ. Și așa a început, împreună cu membrii Biroului Senatului, o politică de creștere salarială constantă a salariilor personalului ASE. Nu putea accepta salariul mic al unui preparator. Își dorea ca preparatorul să fie atent doar la a se pregăti pentru ore și nu la a fi preocupat de lipsurile materiale pe care l-ar putea avea. Și tot pentru acest preparator și asistent și tânăr angajat și-a imaginat o grădiniță pentru copiii școlii noastre. O instituție serioasă și

distinsă în care dimineața angajatul să își lase cu încredere copilul, ca apoi să se ducă liniștit la locul de muncă din proximitate. O cultură organizațională specială, în care problemele membrilor comunității sunt conștientizate și rezolvate de instituție, pentru a se asigura bunăstarea noastră. În plus, domnul profesor își respecta colegii și vechimea acestora la catedra era un motiv de prețuire. Tuturor li se adresa cu *profesore*. Acesta era maximul respectului și considerației pe care le avea față de această profesie.

Domnul Profesor cerceta. Îi plăcea. Era un cercetător veritabil. Ingenios, scormonitor, curios. Scria. Pagină cu pagină. Își începea lucrul de la câteva idei. Le scria pe foi mai mici, ca să le poate cuprinde dintr-o privire pe toate. Le completa, apoi, pe fiecare în parte. Lăsa timpul să treacă și le mai completa puțin. Le testa. Articole, cărți, manuale, pentru orice găsea soluții ca să le poată valida. Ne-a învățat pe mulți așa, să scriem. Și să fim pretențioși cu ceea ce emitem. Mereu responsabili. Îi aprecia enorm pe cercetători. Dacă puteam să îl întrerup din orice activitate făcea fără să simt că îl deranjez, aceea era cercetarea. Puteam să îl rog, în orice moment, să semneze documente pentru cercetare. Era mereu prezent pentru cercetare. De altfel, a și introdus premiarea pentru cercetarea înaltă și evaluarea periodică a cadrelor didactice. Pentru că era pentru meritocrație.

Domnul Profesor era un pedagog riguros. Înainte de începerea semestrului avea întâlnire cu echipa de cadre didactice de la disciplinele predate, pregătea conținutul cursului, seminarelor. În fiecare săptămâna avea timp alocat pregătirii prelegerilor pe care le ținea. La întâlnirea semestrială pe care o avea cu noii preparatori și asistenți, le spunea despre faptul că nu au voie să intre la un seminar de două ore într-o săptămână, dacă nu s-au pregătit cel puțin patru ore înainte pentru predare. De altfel, din respect față de profesie, a instituit o regulă pe care conducerea ASE o practică foarte frumos: cadrele didactice nou venite și cele care promovează să fie felicitate de către rector.

Domnul Profesor își respecta studenții. Ajungea întotdeauna la sală înainte de a începe cursul. Activitățile didactice erau sfinte. Îmi amintesc cu câtă seninătate a răspuns unui prorector ce a venit să stabilească ziua primirii unei personalități marcante: să vină oricând până la orele 13.30, căci de la 13.30 este la cursuri. Avea un cult al activităților didactice. La pregătirea unei festivități grandioase în Aulă, atunci când l-am asigurat că mă voi ocupa personal de tot și că îmi voi reprograma seminarele, mi-a spus: „Tu trebuie să te duci la ore. Sunt cele mai importante. Iar aici, tu trebuie să te asiguri că toate vor decurge atât de bine, încât să nu conteze că nu vei fi de față.” O altă lecție: respectul față de meseria nobilă aleasă.

În fapt, domnul Profesor iubea studenții. Împreună cu prorectorul Nicolae Istudor a modernizat complet activitatea de cazare a acestora, precum și pe cea de la cantină. Prima universitate din România care a dat o clădirea întreagă, modernizată și dotată, studenților și asociațiilor studențești a fost ASE. Pentru ei, pentru devenirea lor completă de intelectuali, au fost refăcute sălile de lectură, căminele, expozițiile de artă, au fost modernizate laboratoarele și editura, și încă multe altele pe care, cel mai probabil, colegii mei coautori ai acestei cărți le-au scris deja.

Pornea întotdeauna de la credința că oamenii sunt buni și bine intenționați. Credea în ei. Atât de mult, încât mi-a propus să lucrez la Cabinet, deși nu mă cunoștea foarte bine. M-a urmărit atent în câteva acțiuni pe care le-am organizat acolo, m-a testat solicitându-mi să lucrez cu dumnealui în alte acțiuni și apoi m-a angajat. În ziua în care domnul rector Ioan Talpoș a venit pentru prima dată la noi, la Cabinet, m-a prezentat dumnealui și i-a spus: „Privește, profesore! Așa un colaborator tânăr să ai la cabinet. Rolul ei este să îmi spună punctul de vedere al tânărului, al asistentului, căci, la vârsta mea, nu îl mai simt și la vârsta lor nu au curaj să mi-l prezinte.” Sincer, abia atunci am aflat că făceam acest lucru.

Domnul Profesor practica un stil de management al ușilor deschise. La propriu. Înghețam în birou câteodată, dar ușa aceea trebuia să fie

deschisă pentru toți, iar noi să fim mereu prezenți ca să răspundem solicitărilor. Și se răspundea. Oricine avea acces la o audiență, doar că trebuia să fie respectate treptele ierarhiei organizaționale. Și asta doar din considerație față de echipa dumnealui și din eficiență. Cineva ar fi putut să rezolve mai repede problema.

Ca în orice instituție care se respectă și se dezvoltă, se muncea mult și atunci. Și la Cabinet se muncea plăcut. Foarte plăcut. Căci se râdea intens. Nu cred că doar pentru că așa ne era firea. Sau poate tinerețea.

Domnul Profesor avea un simț al umorului deosebit. Pus pe șotii, atunci când timpul ne permitea, ne făcea câte o farsă sau ne spunea câte o glumă, ne dădea câte o replică pe care să o ții minte toată viața. În altă carte, cu altă ocazie, am să le povestesc. Așa, ca *În istoria Palatului ASE și a oamenilor săi*, cartea sa de suflet a rectorului Roșca. În Cabinetul Rectorului, la ora amiezii, când soarele se lăsa peste ferestrele mari din Piața Romană, se începea lucrul la cele grele. Diminețile erau pentru oameni, pentru problemele curente, iar amiezile pentru documentele strategice, pentru lucrul intens, pentru brainstormingul ideilor îndrăznețe: expozițiile de artă, Centrul Covasna, Clubul Pensionarilor ASE, Caietul portarului din admiterea la licență, discuțiile despre Fericire din Sala Madgearu, concertele din Aula Magna și câte altele. Pentru că avea respect pentru programul de lucru, pentru proiectele materializate, pentru cheltuirea banilor publici. Bine plasați.

Domnul Profesor era un cavaler. La alegerile universitare din 2004, atunci când a fost ales rector al ASE, a oferit un buchet de flori și i-a mulțumit domnului rector Paul Bran. Un cârcotaș ar spune că a fost un gest politic, dar eu, care l-am cunoscut, știu că a fost un gest sincer al unui domn educat, erudit. Al unui om ce a știut să se poarte cu demnitate și atunci când a câștigat și atunci când a pierdut. Exact cum salutar și cavaleresc este acest gest, al actualului rector, ce omagiază istoria și memoria unui înaintaș. Îți trebuie multă forță și

inteligentă pentru acest gest. Este liniștitor să le simți din partea managerului. Mulțumesc!

Domnul Profesor era generos. O, și cât de generos. Problemele financiare ale studenților ce nu își puteau achita taxele de școlarizare se rezolvau discret cu o donație din partea domnului profesor. În dulapul din Cabinet avea un plic pe care îl alimenta constant pentru astfel de situații. De toate se ocupa Dorina, niciodată dumnealui. Nu dorea să îi stânjenească pe copii.

Evident, Domnul Profesor era milos. Era un orfan de la orfelinat ce venea la dumnealui ca să îi ceară bani pentru diverse. Într-un an, a aflat că este ziua acestui copil. Ne-a trimis să îi luăm un tort și să i-l oferim. Dumnealui nu a stat cu noi. Îl durea suferința copilului fără părinți. Și a copilului care nu are.

Pentru Domnul Profesor părinții săi au fost foarte importanți. Ne-a spus: „*Știți de ce este Gh. în numele meu? Pentru că Gheorghe era TATA!*” Familia era una dintre valorile sale. Când vorbea despre cei doi fii ai dumnealui, fața i se însenina și vorba i se făcea moale, blândă. Era foarte mândru de ei. Avea de ce! Într-o zi, m-a abordat: „Care este cea mai mare frică a ta? Cea mai mare frică a ta să fie aceea de a nu deveni mamă! Tu să fii mamă! Abia atunci vei fi împlinită! Ești asistent și copiii tăi sunt mici, vei fi lector și ei îți vor ajunge la umeri, vei fi conferențiar și copiii tăi te vor depăși.” Da, acum mă uit în sus la copiii mei.

Domnul Profesor era mândru de originile sale oltenești. Mereu îmi spunea despre acestea. De acolo avea sarcasmul, pragmatismul, puterea de muncă. Atunci când revenea la școală dintr-un weekend de vizitare a locurilor natale, era împlinit. Se simțea în aer.

Domnul Profesor era atent. Atent la nevoile celorlalți. Există o înțelegere nevorbită: dacă vreun coleg avea nevoie de ceva, o rezolvare a unei situații, o problemă profesională sau personală mai greu de gestionat, noi îi spuneam domnului profesor, care mereu găsea o soluție. Aveai senzația că nu te vede. Că este preocupat de

ceea ce trebuie să parcurgem la rectorat și, deodată, te întreba de ce ești trist sau ce se întâmplă cu tine. Vorbea cu noi de parcă ne consilia, ne impunea un anumit standard de viață, de rigoare în relațiile de familie, dar și de toleranță față de ceilalți. Din această rigoare aș putea spune că era, însă, selectiv. Selectiv, ca orice om inteligent, cu activitățile sale, cu implicările sale, cu oamenii cu care lucra, cu cărțile pe care le citea. Căci, da, domnului profesor îi plăcea să citească. Și nu doar studii sau informatică. Ci beletristică. Caragiale, de exemplu. Spunea: „În seara astă mă întâlnesc cu Trahanache.” Cred că se regăsea în acel tip de umor.

Domnul Profesor era atent și la curățenie. Îi plăcea. De fapt, nu suporta lipsa curățeniei. Avea biroul dezordonat al omului deștept, dar mintea clară a unei mari rațiuni. Era pretențios cu această curățenie. O impunea. Și îi plăceau florile. Mult. De altfel, a și amenajat culoarele ASE cu flori în zilele de sărbătoare.

Pentru că Domnului Profesor îi plăceau sărbătorile și serbările. Ziua ASE este ideea dumnealui. Au apărut așa balurile ASE, concertele, festivitățile, zilele studentești, cuvântările personalităților din Aula Magna. Pline de oameni și de omenie. Era bucuros când se participa și trist când lumea nu era interesată.

Domnului Profesor îi plăcea să mâncăm împreună. La prânz mâncam împreună toți. Și când spun toți, toți cei care se nimereau pe acolo la ora la care mâncam. Era un moment frumos, uman, natural.

Domnul Profesor avea suferințe, dar și le purta prin birou cu tăcere și le plimba prin camerele Rectoratului muncind și construind. Noi tăceam, simțindu-le, dar nu le abordam. Era suferința educată a unui om profund, ce nu o vorbește. O poartă, o simte, îl macină, dar nu o verbalizează.

Căci domnul profesor muncea mult. Intens. Total. Ziua începea la 7.15-7.20 cu semnarea documentelor de la mapă și se termina târziu, după 18.00. Avea o mare capacitate de materializare a ceea ce făcea. Lucra, și documentele erau cumva gata toate înainte de termen.

Oricum, avea un reminder în memorie. Știa mereu care sunt deadline-urile, deși nu le scria pe vreo agendă. Dar folosea agenda.

Evident, o agendă cu ASE. Întotdeauna ASE. Căci ASE a fost iubirea dumnealui. A iubit școala aceasta. Nu, nu exagerez. A iubit școala la un nivel înalt. A considerat-o, a construit-o în clădiri și în programe și, mai ales, prin oameni. Căci pe mulți dintre noi, cei de azi, ne-a maturizat. A iubit-o până la cei 100 de ani ai ASE. Dar o vedea tânără, plină de putere și creație. Credea în ea. A iubit-o până la final, când i-a dăruit ultimele dumnealui idei și cuvinte în trei cărți pe care nu le-a mai scris efectiv dumnealui, cu stiloul pe jumătăți de foi A4, așa cum obișnuia să scrie. Ci i le-a dictat fiului său, ca acesta să le poată redacta. Și au fost gata la zi de mare sărbătoare pentru ASE. Și zi de omagiere a dumnealui. Cum altfel?

Aprilie 2013, București

- *Domnule Profesor, cum vedeți dumneavoastră ASE peste ani? Ce le-ați spune dumneavoastră celor din viitor?*
- *ȘCOALA MEA VA FI BINE!*

Cândva între 2010-2012

- *Măi, știți ce aș vrea să scrie pe crucea mea? Aș vrea să scrie: Ion Gh. Roșca. A fost un OM.*

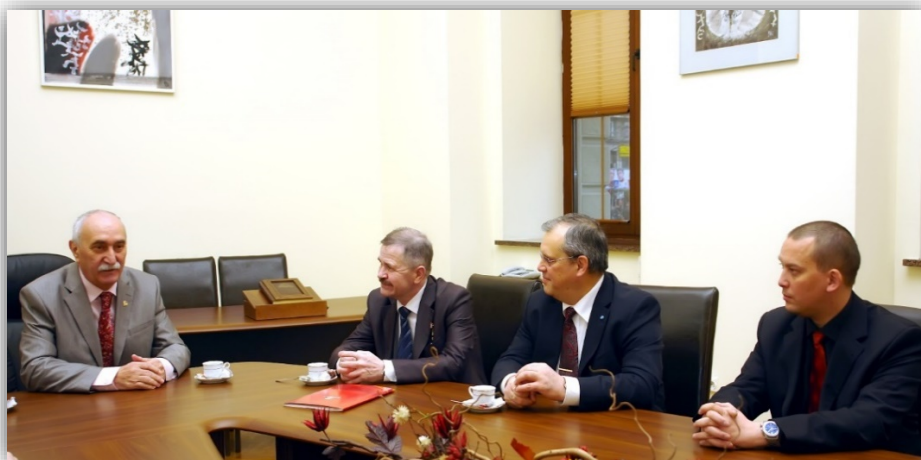
Cu recunoștință,

Raluca

Am scris aceste rânduri știind că vorbesc pentru o echipă împreună cu care am lucrat la Cabinetul Rectorului în perioada 2004-2012: Miruna Mazurencu-Marinescu Pele și Valentin Burcea, consilieri ai Rectorului; Dorina Tudor, secretara Rectorului și Raluca Ignat, șeful Cabinetului Rectorului.

Intelectual prețuit

Cuvânt de amintire a 10 ani de la trecerea în Împărăția Cerurilor...

Prof. univ. dr. Mihai Daniel Roman
Academia de Studii Economice din București

Profesorul universitar doctor Ion Gh. Roșca a fost unul dintre cei mai apreciați profesori din Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică, atât de către studenți, cât și de către colegi, fiind dedicat trup și suflet Academiei de Studii Economice din București.

Privindu-l cu ochii de student din anul 1 (în anul de grație 1987), am fost fascinat de prezența intelectuală și fizică, de claritatea expunerii, de atitudinea în fața studenților și de imparțialitatea evaluărilor efectuate.

În calitate de subordonat, am apreciat obiectivitatea deciziilor, puterea de muncă și abilitățile organizatorice deosebite. Acestea l-au ridicat treptat în toate demnitățile academice posibile, de la primul șef al Catedrei de Informatică Economică (1990-1996) la cea de șef al Departamentului de Cercetări Economice din ASE (1996-1999), prorector (1999-2004), rector al ASE (2004-2012) și vicepreședinte al Consiliului Național al Rectorilor (2004-2012), primul președinte al Asociației Facultăților de Economie din România (2005-2012).

A fost unul dintre cei mai apreciați cercetători științifici în domeniul informaticii, fiind autor a peste 60 de cărți, manuale, cursuri universitare și culegeri de aplicații și a peste 150 de articole publicate în reviste de prestigiu internațional sau prezentate la conferințe interne și internaționale.

Dintre premiile cu care i-a fost recompensată activitatea de cercetare științifică și publicistică, pot fi amintite: Premiul Academiei Române (1987) pentru cartea *Informatica*; Premiul Asociației Generale a Economiștilor din România (2004) „Cel mai bun manual în domeniul științelor economice aplicative” pentru lucrarea *Comerț electronic. Concepte, tehnologii și aplicații*, Editura Economică, 2004; Premiul I pentru cercetare social-economică la Competiția Națională a Proiectelor de Cercetare-Dezvoltare Complexe CEEEX, acordat de Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică și Ministerul Educației și Cercetării Tehnologice, 2007.

A fost un spirit vizionar prin demersurile întreprinse pentru includerea domeniului Informatică economică în calitate de domeniu distinct în cadrul studiilor de licență/masterat/doctorat, într-o perioadă în care informatica nu era la nivelul de dezvoltare și percepție din prezent.

Chiar și în cazul unor păreri divergente, știa să asculte opiniile contrare, iar deciziile pe care le lua erau bazate, în primul rând, pe rațiune și pe apărarea intereselor instituției pe care a iubit-o și a apărât-o.

În funcția de președinte al Asociației Facultăților de Economie din România (AFER), înființată în anul 2005 cu aportul său decisiv, a reușit să unească spiritul economistului în România prin impunerea, la nivelul tuturor facultăților de economie din cadrul ASE și din toate celelalte universități de stat, a unui pachet comun de discipline și prin elaborarea unei curricule universitare adaptată celor trei cicluri de învățământ universitar, cu ciclurile de licență, masterat și doctorat având cu durate de 3-2-3 ani, potrivit principiilor Procesului Bologna.

Prietenii, dar și adversarii, au apreciat capacitatea de muncă, spiritul organizatoric și abilitatea de a coagula prietenii și echipe în vederea atingerii scopurilor înalte propuse pentru Academia de Studii Economice din București.

Personal, în calitate de fost student, coleg, subordonat și prieten, am apreciat în mod deosebit colaborarea cu Profesorul, Rectorul, Președintele și Omul Ion Gh. Roșca, în multe situații acesta fiind un model demn de urmat în activitatea academică, de management și umană.

Un mănunchi de lalele roșii

Dr. Simona Bușoi
Academia de Studii Economice din București

„Facultățile se prezintă complet independent, fiecare în felul său, și vor fi greu de omogenizat.

Deși știu că voi știți, încerc să pun câteva probleme legate de greșeli: să nu se folosească cuvântul locație; curriculum este singular, curricula este plural, în niciun caz să nu apară curricula sau alte derivate românești ale celor două cuvinte; programul este de masterat, diploma este de master.”

Așa mi-a scris Domnul Profesor Ion Gh. Roșca și am purces împreună la treabă ca să apară la timp și în bune condiții volumul dedicat Centenarului ASE.

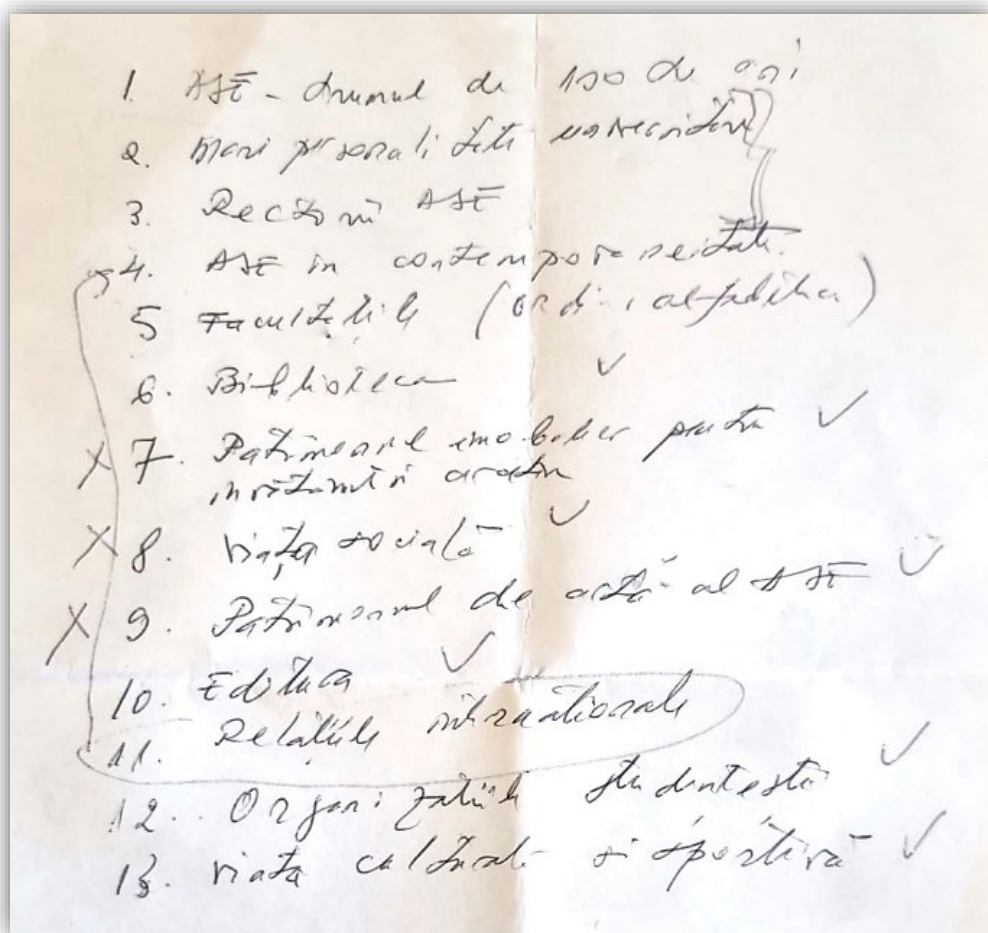
Dumnealui omogeniza textele, mai cerea informații de la facultăți, de la departamente, lua legătura cu profesori despre care știa că au trăit istoria sau că au fost interesați și o cunosc, negocia pe marginea prezentărilor, iar în ultima etapă chiar implora să primească materialele. După ce le aducea la o formă apropiată de ceea ce își dorea, le trimitea domnului Rector Pavel Năstase, se consultau. Nimic nu era prea mult, prea greu, discuta cu oamenii cu delicatețe, cu diplomație, cu inteligența strălucitoare pe care o cunoșteam atât de bine. Fără orgolii, fără limite, cu un singur țel: să sărbătorim Centenarul ASE așa cum se cuvine!

Nu se simțea bine, în unele zile se simțea foarte rău, doctorii îi interziceau să lucreze, îi interziceau să vorbească la telefon. Și totuși muncea în fiecare moment pe care-l găsea disponibil cu o cerbicie, cu

un devotament, cu o forță titanică și o putere de sacrificiu cum n-am mai întânit până la dânsul și nici după aceea.

Îmi trimitea dimineața, la ora 5, pe e-mail, setul de corecturi, observații, modificări pentru ziua respectivă. Îmi scria ce urma să facă în continuare, care era programul. Venea de la spital după transfuzii, citea, corecta, vorbea iar cu oamenii, dimineața primeam din nou mesajul cu ceea ce aveam de făcut în acea zi.

Noi, la Editură, lucram cu sufletul strâns, cu inima mică, cât de bine puteam.

Primul cuprins al cărții Academia de Studii Economice din București. Un secol de existență, redactat de Domnul Profesor Ion Gh. Roșca. Facsimil

Mi-a rămas întipărit în minte ceva ce-mi spusese Raluca Ignat într-o altă conjunctură, normală și fericită: „Domnul Profesor nu se supără, dar este uneori dezamăgit...” Iar noi nu voiam să-l supărăm în vreun fel, nu suportam gândul că am putea să-l dezamăgim. Mai cu seamă acum, când îi simțeam tot efortul eroic pe care un om obișnuit nu l-ar fi depus nici în ruptul capului.

Îl iubeam și ne iubea, așa cum a făcut-o tot timpul, era o afecțiune caldă care ne făcea să ne simțim mândri și care se înfiripase de când ne fusese prorector, ne păstorise și se îngrijise să creștem, să avem mereu calculatoare noi și performante, softuri și tehnologie modernă în Tipografie. Ne iubea ca un părinte, era atent la noi, la realizările noastre, exigent, dar și generos cu fapta și cu vorba: „Uite, au venit premianții!!!” – ne întâmpina când ne întorceam de la târgurile de carte cu vreun premiu. Și zâmbea însorit, căci unii oameni au puterea de a lumina sufletele celor din jur cu zâmbetul lor.

Ne atrăgea atenția cu delicatețe când greșeam, departe de urechile altora, având grijă să nu ne simțim cumva umiliți, să nu ne facă de rușine.

„Mâine ajunge Domnul Rector!” Ne străduiam să-l primim frumos la târgurile de carte la care venea des, inclusiv la cele din țară. Noi oricum făceam ceea ce trebuia, nu eram mânați în luptă de ochiul șefului, căci eram atunci, așa cum suntem și acum, conștienți că reprezentăm instituția. Dar când știam că vine, îl așteptam cu bucurie, cu sfială, cu dorința de a-l vedea mulțumit de noi.

Ne spunea adesea că ne prețuiește și acest lucru era mai mult decât suficient, nu ne mai trebuia nicio altă răsplată.

Într-un an a venit după noi în Caravana Gaudeamus la Cluj-Napoca. A sosit împreună cu doamna Ana Roșca și cu domnul Nicu Gheorghe, șoferul cu care călătorea de obicei. Pesemne că ne cam sclipeau ochii de foame – a rugat-o pe doamna să cumpere de-ale gurii și ne-au invitat în camera dumnealor la picnic și la un pahar de vorbă. Au întins

bunătățile pe pat și împreună ne-am ospătat, am vorbit, am povestit, am glumit. O după-amiază ca o clipă.

Dacă am învățat ceva în viața asta, atât pot spune: cu cât un om este mai mare, mai valoros, mai stăpân pe sine, cu atât este mai firesc, mai apropiat, mai deschis în relațiile cu cei din jur – comunică cu aceeași ușurință și seninătate și cu mai marii lumii, și cu cei simpli, opincarii de la firul ierbii, care n-au altă avere decât mândria / stima de sine și munca lor cea de toate zilele. Acești oameni nu trebuie să își arate smerenia față de cei mari, nici puterea față de cei mici, căci nu au nimic de demonstrat nimănui. Iar față de aceștia din urmă simt, cred eu, pe lângă respect, și un fel aparte de duioșie. Fără superioritate, ci, cumva, dimpotrivă.

De unde legătura aceasta a Domnului Profesor Ion Gh. Roșca cu Editura? Iubea cărțile. Iubea din toată inima și universitatea. A fost fericit să-i descopere trecutul, să-i înțeleagă și să-i admire pe marii rectori. Și ne-a învățat și pe noi *nevoia de istorie*¹ și devotamentul față de ASE. Nu ne-a ținut neapărat o prelegere despre asta – deși vorbea foarte frumos și mi se întâmplă și acum, când îi citesc câte un text, să îl aud, cu urechile inimii, parcă rostindu-l cu vocea lui caldă și rotundă. Ne-a învățat prin puterea exemplului, insuflându-ne aceste valori, vrăjindu-ne, molipsindu-ne iremediabil de ele.

Pregătise pentru Centenar mai multe cărți ce urmau să apară la Editura ASE: *Rectorii Academiei de Studii Economice din București*, împreună cu domnul profesor Liviu Bogdan Vlad, *Istoria Palatului Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale și oamenii ei*, ediția a doua, și *ASE 100. Aventura programelor de studii*, ultimele două fiind cărți de autor. Noi, colectivul Editurii ASE, am fost privilegiați să îl avem aproape, să lucrăm împreună. Ni se adresa prietenos, cald într-unul dintre mesajele matinale: „Alinarea mea stă în aceste cărți pe care le fac cu suflet, ÎMPREUNĂ CU VOI. Vă rog să fiți sănătoase și vesele! Cu toată dragostea, prof. dr. Ion Gh. Roșca.”

¹ Sintagma „nevoia de istorie” îi aparține Domnului Profesor Ion Gh. Roșca.

Păstrez și acum în calculator prima variantă a cărții dedicate Palatului ASE². Odată cu minunata renovare pe care a făcut-o, ocazie cu care și-a propus și a reușit să aducă clădirea la structura sa inițială, a studiat tot felul de documente vechi de prin arhive și astfel a pătruns în universul rectorilor Angelescu și Răducanu, a retrăit emoțiile și eforturile lor și acești rectori au devenit pentru dânsul, cel puțin așa cred eu, modele demne de urmat.

A denumit fișierul acestei prime forme a cărții *Truda de vacanță*, o trudă pe care a depus-o cu pasiune și bucurie, o trudă din care a rezultat o lucrare-document.

Mi-a dăruit un exemplar cartonat, iar în dedicație mi-a mulțumit că am avut curajul de a prelua frâiele Editurii ASE.

O altă carte importantă pentru dânsul și, desigur, și pentru noi, pentru că este extrem de bogată în informații și de frumoasă, a fost *ASE 100. Aventura programelor de studii*, pe care a împodobit-o atât pe copertă, cât și în interior cu cele mai dragi picturi dintre cele pe care reușise să le adune în colecția ASE, embrionul unei pinacoteci pe care ar fi făcut-o dacă ar fi avut răgazul necesar. „Știți cum vreau coperta? Să punem pe ea o pictură foarte frumoasă, numită *Flori în șantier*, de Nicolae Popa-Iași. Aparține ASE.” Această carte nu a fost inclusă, din păcate, în programul lansărilor prilejuite de Centenar. Și tot dânsul mă încuraja: „Lasă c-o să fie bine! O s-o lansăm noi, stai liniștită! O să mai scriem cărți și o să mai facem o mulțime de lansări! Avem timp!”

Când întâmpinam vreo dificultate mai mare legată de Editură, mă îțeam la Rectorat. „Nu acum, că am treabă! Vino mâine dimineață la 7.30. Sau vino mai încolo, pe la 5, și stăm de vorbă.” Și, după ce vorbeam, plecam întotdeauna senină – cu problema rezolvată sau cu dilema clarificată.

Un ajutor major pe care ni l-a acordat: la scurt timp după ce am devenit șeful Editurii ASE, m-a auzit la o lansare de carte raportându-mă la

² Prima ediția a cărții a apărut la Editura ASE în anul 2010.

data recunoașterii editurii noastre de către Ministerul Culturii, în anul 1997, ca fiind un moment de debut. „Nu se poate! Istoria Editurii ASE este mult, mult mai îndelungată! Du-te și caută în Bibliotecă!” Ceea ce am și făcut. Mai precis, am vorbit cu domnul Vladimir Iovanov, memoria vie a Bibliotecii ASE, care, într-adevăr, mi-a dezvăluit o comoară: primul număr al *Revistei Cursurilor Academiei de Înalte Studii Comerciale și Industriale*, apărut marți, 19 noiembrie 1913 sub patronajul Rectorului Anton Davidoglu! Un certificat de naștere al Editurii ASE cum nu se poate mai potrivit! Am reușit astfel să identific, la îndemnul Domnului Rector Ion Gh. Roșca, momentul de debut al activității editoriale în ASE, germenele Editurii ASE de astăzi. Și suntem recunoscători.

Suntem recunoscători pentru întregul sprijin și pentru grija pe care a purtat-o permanent Editurii ASE. Sprijin și grijă care ne-au făcut, așa cum spunea chiar dânsul, să devenim o editură modernă, cu nimic diferită față de editurile comerciale. Spirit vizionar, înțelese că editarea revistelor științifice va avea o creștere exponențială în următoarea perioadă și că are caracteristici și nevoi aparte față de simpla editare de carte și crease în cadrul Editurii două birouri dedicate celor două activități: *Carte academică* și *Reviste științifice*, oferindu-ne astfel premisele unei dezvoltări în pas cu cerințele și evoluțiile editoriale internaționale.

În ultimele zile de mandat, de Dragobete, am trecut de dimineață prin Piața Matache și i-am luat de la o bătrânică un mănunchi de lalele roșii. Fără șnururi, fără celofan, fără sclipici. Adevărate, proaspete, boboci înflăcărați, dar atât de primăvăratoci, mirosind a pământ reavăn și cald.

Acum, privind în urmă, văd cumva identitatea dintre lalelele roșii de la țară, strălucind în soare, și ouăle roșii purtate în coșuri, sub ștergare, de măicuțe îmbrobodite, în drum spre Biserică. Și parcă îl aud pe Domnul Roșca invitându-ne în Săptămâna Mare la Capela de la etajul IV și urându-ne „Paște luminat!” Căci s-a simțit aproape de Dumnezeu și ne-a făcut și pe noi să ne simțim mai aproape de El.

Atunci însă i-am dăruit mănunchiul de lalele roșii pur și simplu, cu mult drag! „Cine primește flori de Dragobete va fi iubit tot anul!”, ne-a spus Domnul Rector mie, Dorinei și Ralucăi. Și a râs.

Tot anul, Domnule Rector, și de atunci dragostea, respectul, admirația și recunoștința mea... fără sfârșit...

Cinste și onoare la zece ani de la înălțarea prea devreme la Ceruri

Prof. univ. dr. Mihaela Muntean
Universitatea de Vest din Timișoara

Profesorul universitar doctor Ion Gh. Roșca, prin prodigioasa sa activitate științifică și managerială pusă în slujba „cetății” și cu loialitatea unui adevărat apărător al templului cunoașterii, a înnobilat arealul științelor economice, transformându-l într-un pol strategic al învățământului superior românesc.

Prezența rectorului Ion Gh. Roșca drept factor coagulant al elitelor academice, precum și demersurile inițiate de către Domnia Sa în spiritul „renașterii naționale de consens pentru dezvoltare”, au condus la recunoșterea Profesorului universitar doctor Ion Gh. Roșca ca și figură marcantă a României contemporane.

Un bilanț al operei omnia a Profesorului universitar doctor Ion Gh. Roșca ar însuma idei, concepte, abordări pragmatice ale realității socio-economice, puternic influențată de sisteme și tehnologii informaționale, exprimate cu grijă într-un număr impresionant de lucrări științifice publicate în reviste recunoscute în mediul academic și proceeding-uri ale unor conferințe științifice de prestigiu.

Comunitatea Informaticii economice a avut în profesorul Ion Gh. Roșca de la Academia de Studii Economice din București un ilustru reprezentant, care a încurajat și susținut dezvoltarea colectivelor de Informatică economică în universitățile din România.

In memoriam: Despre marile întâlniri ale vieții

Prof. univ. dr. Doina Dănăiață
Universitatea de Vest din Timișoara

Într-o viață de om, marile întâlniri nu sunt întâmplătoare. Esențiale pentru o latură sau alta a existenței noastre, ele se petrec indiscutabil sub protecția divinității. Așa a fost și întâlnirea mea cu distinsul și mult regretatul profesor universitar Ion Gh. Roșca. O întâlnire providențială care m-a marcat cu adevărat ca dascăl și ca om.

În toamna lui 1997 aveam onoarea de a beneficia de evaluarea Domniei Sale ca membru în comisia mea de doctorat. Nu știu cum ar fi fost susținerea tezei dacă nu l-aș fi întâlnit cu o seară înainte și n-aș fi beneficiat de sfaturi prețioase, oferite cu multă dăruire. Mi-a cerut să renunț la modestie și să am mai mare încredere în rezultatele cercetării mele. M-a „amenințat” cu critici severe dacă nu mă va auzi la susținere că îmi pun în valoare realizările personale. Îmi amintesc cum îmi tremura indicatorul în mână și cum căutam privirea dânsului în timpul expunerii.

Atunci, la Universitatea din Craiova, a fost prima mea întâlnire cu PROFESORUL și îi rămân profund recunoscătoare pentru sfaturile și aprecierile aduse într-un moment unic al vieții mele.

Mi-a fost dat să mai am parte de susținerea Domniei Sale și cu prilejul dobândirii titlului de profesor universitar la Universitatea de Vest din Timișoara, în primăvara anului 2002. Am primit un referat de apreciere la care nu visam, cele 10 puncte de la concluzii pentru mine au echivalat cu un 10 primit de la specialistul de marcă în Informatica

economică, care, de data aceasta, îmi făcuse onoarea de a fi membru al comisiei.

A treia întâlnire miraculoasă, la 15 ani distanță de prima, tot într-o zi de toamnă, dar de data aceasta la sediul Academiei de Studii Economice din București, a fost poate cea mai emoționantă. Deși aflasem că profesorul era bolnav, nu puteam să-mi imaginez că avea să fie ultima dată când mă voi afla în preajma reputatului conducător de doctorat în Informatică economică, fiind martoră la încheierea unui lung șir de doctori ce poartă cu mândrie prețioasa marcă „Ion Gh. Roșca”. M-am simțit extrem de onorată că a ales să mă invite să-i stau alături ca membru specialist la ultimele sale două teze de doctorat. Aveam să-l aud pentru ultima dată într-un discurs memorabil pentru mine și cred că pentru toți cei de față. Parcă a știut că e nevoie să le explice tinerilor din sală lungul drum al consacării unei specializări în care Domnia Sa a crezut cu tărie și pe care a susținut-o cu multă forță și tenacitate. INFORMATICA ECONOMICĂ „este astăzi o specializare extrem de atractivă, absolut necesară unor vremuri în care ubicuitatea și evoluția exponențială a tehnologiilor informaționale și de comunicații marchează viitorul planetei inteligente Pământ”, spunea, între altele, profesorul în discursul Domniei Sale. Toți cei care predăm la această specializare îi recunoaștem meritul pionieratului ca fondator de școală și rolul de guru în domeniu.

„Profesorii sunt mesagerii lui Dumnezeu pe pământ” ... le spunea părintește profesorul elevilor de la liceul din comuna Osica de Sus, care îi va purta numele peste veacuri. Într-adevăr, așa a fost OMUL Ion Gh. Roșca, înzestrat de la Dumnezeu cu mult har pedagogic. El a plecat dintre noi mult prea repede, dar cu sufletul împăcat că și-a îndeplinit nobila misiune pe acest pământ. Ne zâmbeste de acolo de sus tuturor aceluia care am avut șansa de a-l întâlni în vremelnica existență pământeană.

Odihnească-se în pace!

Omagiu rectorului Ion Gh. Roșca la 10 ani de la înălțarea sa la Ceruri

Prof. univ. dr. habil. Alina Bădulescu
Universitatea din Oradea

Este o mare onoare pentru mine să am ocazia de a scrie câteva rânduri despre o mare personalitate academică, științifică și managerială, respectiv despre profesorul Ion Gh. Roșca. Fost rector al Academiei de Studii Economice din București, Ion Gh. Roșca a fost un rector ziditor, atât la propriu, cât și la figurat, înscriindu-se în galeria marilor rectori și conducători ai citadelei învățământului superior economic din România.

Mai mult decât atât, Profesorul Ion Gh. Roșca a construit și un edificiu de mare deschidere și for de dezbateri și decizii la nivelul învățământului superior economic din România – Asociația Facultăților de Economie din România.

Expresie a deschiderii și cooperării, Asociația s-a înscris încă de la crearea sa, și continuă să reprezinte și astăzi, un for de dezbateri, un loc al consultărilor și schimbului de experiență, prilej de deschidere și oportunitate de colaborare între facultățile economice din țară.

Acum, la comemorarea personalității deosebite a Profesorului Ion Gh. Roșca – trecut în veșnicie, poate nu întâmplător, tocmai în „ziua de naștere” a Academiei de Studii Economice din București în urmă cu 100 de ani, transmit o pioasă aducere aminte și un omagiu plin de recunoștință pentru ceea ce a lăsat în urma sa.

Îndrăgostit de Viață!

Conf. univ. dr. Florina Mohanu
Academia de Studii Economice din București

Zece ani de când „Pasărea măiastră” și-a înghețat aripile, de când foșnetul zborului ei neostenit, de cele mai multe ori lin, uneori însă și zbuciumat, nu se mai aude prin Palatul Universității, de când lumina focului ei roșu s-a retras înapoi în lucrarea lui Viorel Mărginean, pe care o iubea și a dorit-o pentru universitate, pe care o avea în birou, alături de un tablou al lui Vasile Grigore și alte câteva de suflet. Îi plăcea semnificația zborului; am discutat împreună, când am ales această lucrare, în urma uneia dintre expozițiile marelui artist al penelului, inițiate de Dânsul în ASE. Zborul Măiaștrei îl ajuta să-și viseze cât mai sus visele, acolo, deasupra lumii; vise uneori aparent fără nicio legătură cu managerul unei școli economice, cu prioritățile ei oficiale, „la vedere”, sau cu profilul clasic al economistului, al oamenilor ei. Despre zbor a vorbit, cu pasiunea omului de știință, de

data aceea, atunci când în ASE am sărbătorit cosmonauți care au scris istorie pentru noi, românii, dar și pentru omenire.

Dânsul era ieșit din tipare; era *altfel*. Modul în care vibra la orice îi plăcea, îl stârnea sau îl provoca era contagios. Te trezeai inclus în planurile sale, știa să nu renunțe și să pună oamenii în valoare, după ce îi descifra. Îi păsa. Asta m-a atras și am prețuit la Dânsul. Asta m-a făcut să rămân în ASE, într-o perioadă în care sufletește și profesional nu mă regăseam deloc acolo, când totul părea plictisitor, anodin și pe planuri paralele cu valorile și nevoile sufletului meu; m-a atras în echipa Dânsului, până la capăt. Mi-a dăruit un drum unic în care am regăsit, aduse prin Dânsul în ASE, în rândul valorilor care contau și se vedeau, literatura, muzica, obsesia pentru exprimarea corectă, DEX-ul ca instrument permanent de lucru pe biroul său, comunicarea fermă și dreaptă, încrederea în opinia altuia, pasiunea pentru artă, prima galerie de artă din vreo universitate românească, vernisaje făcute de noi ca la carte, adevărate evenimente cu artiști valoroși, retrospective ale unor maeștri, spectacole ale unor interpreți iubiți ai vremurilor, în Aulă, balul angajaților de Ziua ASE chiar acolo, în holul Rectoratului, unde era loc pentru oricine dorea să vină să cânte sau să danseze, indiferent de „rangul” său, pentru că toți aveau dreptul la bucuria de a fi împreună, în comunitate, la starea aceea de duminică în fața porții, pe băncuță, la țară.

Am descoperit în Dânsul, dincolo de un economist, informatician, cercetător sau manager, asupra cărora alții se vor pronunța mai bine, un lider total atipic, îndrăgostit pasional, care vibra la frumos, sensibil, curajos și care știa să-și asume privirile, uneori a neînțelegere suspicioasă, din partea celor apăsați și cantonați în cenușiul cotidian. Un bărbat care nu pierdea timpul atunci când îl aprindea vreo idee, pe care o dorea degrabă realizată aieva. Prima expoziție de artă în ASE am făcut-o împreună, a venit cu ochii plini de lumină, într-o zi din 2009, de la Academia Militară și mi-a spus, de parcă vorbeam de o rutină: „Vom face o expoziție de artă în ASE. Cu Valentin Tănase, cel mai bun pictor de portrete de figuri istorice din România.” Nici nu aveai timp să ți se facă frică să începi ceva ce nu ai mai făcut, pentru că

optimismul său era garantul faptului că totul va fi bine. Habar nu aveam niciunul cum e să organizezi o expoziție de artă, un vernisaj, să ai simeze, șevalet și miros de pânze proaspăt vernisate în universitate. Nu îmi imaginam vreodată că vom face chetă cu salariații ASE pentru a achiziționa, în 2010, pentru Muzeul nostru, portretul Regelui Carol I sau al lui Mihai Viteazul, pictate de Valentin Tănase. Sau că, prin aceeași metodă a unor bani adunați timp de câteva luni Dânsul știe cum, mă va trimite la Galeria Orizont să negociez o lucrare superbă cu flori a maestrei picturii românești Micaela Eleutheriade, sau tot cu „sărut-mâna” să scoatem un preț pe care să ni-l permitem pentru o la fel de rară și valoroasă explozie de culoare și lumină a lui Vasile Grigore. Tremura de nerăbdare să le vadă în universitate, cu pasiunea colecționarului. Am fost împreună prin ateliere ale pictorilor, bunăoară la Dan Cristian Popescu, într-o sâmbătă, pentru a achiziționa la preț de atelier lucrări care mângâie astăzi, și o vor face și mâine, privirile celor norocoși să le aibă acum în birouri sau în bibliotecă. Mă întreb de unde această poftă de Frumos la acest Om.

Ne-a rupt picioarele la Ermitaj distinsei sale Doamne Ana, lui Vlad, încă student atunci, și mie, parcurgând în goană sute de metri în căutarea impresioniștilor francezi și, în cu totul alt loc al imensului muzeu, a maștrilor Secolului de aur al picturii olandeze. Visa acolo la Pinacoteca ASE, care a devenit o realitate tot mai prezentă în diverse locuri din Palatul nostru. Și-a asumat riscul de a înnobilă pereții sălii centrale de lectură a Bibliotecii cu cele două acum cunoscute, laudate și apreciate fresce ale lui Sabin Bălașa, pe care l-am avut acolo preț de multe luni, printre noi, împreună cu Tudor, fiul său, amândoi la lucru. Motorul acestui demers a fost Domnul Roșca. Și-a asumat invidia, ignoranța, agresivitatea incuților care nu fac diferența dintre o zugrăveală cu bidineaua și o frescă, a bădăranilor; am dat numeroase declarații de presă, împreună și separat, pentru a lămuri din ce bani și de ce lăsăm o frescă Sabin Bălașa într-o universitate. Nu era greu de înțeles că ea este, dincolo de o lecție de Frumos într-o mare și superbă clădire de universitate, o investiție a cărei valoare s-a triplat imediat ce Sabin Bălașa a murit și de atunci a crescut exponențial. Am avut zeci

de expoziții în acei ani și am înființat ceea ce Dânsul a numit Galeria „Cecilia Cuțescu-Storck”, acum o prezență obișnuită în domeniul expozițiilor, mulțumită deschiderii celor care au preluat acest proiect de cultură, necesară devenirii unor tineri. La Cecilia Cuțescu-Storck acasă, la Câineni, în Vâlcea, unde s-a născut, am fost să lăsăm Timpului o placă memorială, desigur la inițiativa Dânsului. A fost un moment de convenită prețuire. Ne-a mulțumit, la întoarcerea de la ceremonia de acolo, printr-o vizită la Mănăstirile Frăsinei și Turnu, de care habar nu aveam mulți, desigur nici eu, și prin niște papanași delicioși, oferiți nouă tuturor de distinsa Doamna Ana și de Dânsul, la un loc de popas drag familiei Roșca.

Îmi amintesc uneori figura Dânsului, singur, față în față cu lucrările unei proaspăt amenajate expoziții, încercând să le simtă, să le prindă sensibilitatea, mesajul, să intre în atmosferă. Nu a fost vernisaj de la care să lipsească sau să nu vorbească, sigur că nu formal, nu prea era priceput la asta, ci cu simțirea. Îi plăcea Viața. Merita văzut cum fredona în Aulă, la concerte, melodiile lui Tudor Gheorghe, sau „Zece” a lui Florin Chilian, sau ritmurile unice ale lui Johnny Răducanu, într-o mare formă în Amfiteatrul I. Cu câtă bucurie îl asculta, împreună cu noi toți, pe Dan Bittman la Clubul Diplomaților, pe gazon, la „ASE la 95 de ani!” Dar și la spectacolul elevat de la Opereta Română, cu aceeași aniversare. Dânsul a dorit și a făcut ca în Aulă să avem pianină.

Nu... Sigur, nu o să-i înalț un pedestal. Nu l-am bănuț niciodată că i-ar gădila orgoliul statutul de „monument”, nemișcat, copleșit de importanța sa rece, sterilă, formală. Da, îi plăceau statuile, doar l-am surprins nu o dată admirând frumusețea unei sculpturi din granit, a îngerilor Silviei Radu, dar și a unui crucifix, sau a unei mâini încleștate în lemn, a neputință, realizată de Liviu Brezeanu, sculptorul popular de la Pucioasa. Da, i-a aparținut ideea busturilor lui Virgil Madgearu și Ion Răducanu, realizate din marmură de Rușchița de către Adrian Pârnu; cei doi corifei ai universității veghează, de atunci, tot ce se întâmplă în și din Aula Magna, invitând la respect față de înaintași și la onorarea așteptărilor acestora.

Nici nu-i voi compune un imn de slavă. Ar fi răs copios să vadă că-i fac așa ceva. Și, oricum, nu m-ar fi crezut. Și nici nu ni s-ar fi potrivit. În cei peste 10 ani cât l-am studiat îndeaproape, cât am comunicat constant, cât am petrecut zilele de miercuri în sala de consiliu de la rectorat, în ședințele Biroului Senatului, cât am urmărit și simțit ritmul dânsului de a conduce universitatea, am avut bucuria de a-i simți energia, pofta de viață, dorința aproape de copil mare de a încerca mereu ceva nou, de a-și asuma riscul unui drum necunoscut, dar frumos. Trebuia să îl vedeți cu câtă bucurie și ce aer proaspăt aducea cu sine la ora 4 dimineața în Piața Romană sau la intrarea din Bastiliei, atunci când ne începeau zilele de lucru în timpul Admiterii. Ce zâmbet optimist a lăsat în interviurile pe care i le-am luat în perioada aceea.

Nu l-am simțit vreodată dornic să fie tratat ca un zeu. Sau ca un VIP. Nu îi plăcea să fie lingușit, să intri în biroul său cu spatele înclinat și privirea ușor plecată, nici să te extaziezi la fiecare vorbă sau idee a sa. Nu îi plăcea să inspire frică sau să fie scorțos și umflat în pene de preaplinul importanței sale și de umerii săi cocoșați de soarta omenirii și a ASE-ului. Avea un firesc extraordinar și un simț al prieteniei cum numai unii bărbați știu. Era fair-play. Mi-a oferit cel mai frumos moment de recunoștință pentru munca mea, pe care l-am avut vreodată, atunci când a trecut pe la fiecare dintre colectivele angajaților direcțiilor administrative, deci și la Direcția de Relații Publice și comunicare, pe care am condus-o, și și-a luat „la revedere” de la noi în calitate de cel de-al 24-lea Rector al Academiei de Studii Economice din București.

Era un cavalier cum nu oricine reușește. Și, nu știu de unde, avea un stil rar și absolut natural, de nobil, de a se bucura de un spectacol la un teatru de renume, de o cupă de șampanie și de a purta papion și eșarfă de mătase vișinie.

A fost creatorul și dirijorul destinului meu atipic în ASE, care mi-a adus împlinirea profesională, atipică și ea, un Om în fața căruia mă înclin, având în urechi vocea sa tot mai slăbită, de pe patul spitalului,

când încă discutam despre cărți și momente legate de Centenarul universității sale dragi, deși mai erau numai câteva zile până când aripile Măiastrei aveau să înhete și focul zborului să urce în Neant.

„Cine crede-n zbor e stăpân peste zare.”
(Lucian Blaga)

Iubitor de carte, de artă, de frumos

Împreună cu Liviu Bogdan Vlad, colaboratorul său de suflet
și coautor al multor lucrări despre ASE

Alături de Editura ASE – imagini de la târguri de carte

Prorectorul Ion Gh. Roșca împreună cu prof. univ. dr. Paul Bran, rectorul ASE

Cu Silvia Radu, prietena ASE, și cu prof. univ. dr. Vasile Macoviciuc
la vernisajul expoziției artistei

Alături de Simona Bușoi în Aula Magna,
cu ocazia Zilei Editurii ASE, decembrie 2011

Lansarea cărții *Eminescu. Ultima zi la Timpul (Dosar de presă). Cartea argumentelor*, autor Nicolae Georgescu, Colecția „Migrene”, Editura ASE, 2011, Aula Magna

Consemnări în timp
Selecție din revista Liceului
Teoretic „Ion Gh. Roșca”
din Osica de Sus, județul Olt
(noiembrie 2015)

ediție specială
noiembrie 2015

in memoriam Ion Gh. Roșca 1949 - 2013

Rădăcini

Revistă de istorie, cultură și tradiție locală
editată de Asociația PRO MEMORIA.
Scrisă de osiceni, despre osiceni, pentru osiceni

Ion Gheorghe Roșca
12 aprilie 1949 – 06 aprilie 2013

Ion Gh. Roșca s-a născut în 1949 la Râmnicu Vâlcea. A absolvit, în anul 1972, Secția Mecanizarea și automatizarea calculului economic a Facultății de Calcul Economic și Cibernetică Economică din ASE. A fost: asistent (1972-1979), lector (1979-1990), conferențiar (1990-1994) și profesor (din 1994) la Catedra de Informatică economică. Domeniile sale de competență sunt: programarea calculatoarelor, analiza și proiectarea sistemelor informatice, modelarea sistemelor, problematica societății informaționale și a celei bazate pe cunoștințe. Este doctor în științe din 1982, specializarea Calcul economic și cibernetică economică.

A fost șef al Catedrei de Informatică economică (1990-1996), Director al Centrului de Calcul al ASE (1994-1998) și al Departamentului de Cercetări Economice al ASE (1996-1999), Prorector al ASE (2000-2004). Între anii 2004-2012 a fost Rectorul Academiei de Studii Economice din București. A semnat, în calitate de autor sau coautor, numeroase tratate, cărți de specialitate, articole și comunicări științifice. A coordonat mai multe proiecte de cercetare științifică naționale și internaționale, de modernizare și dotare a învățământului.

A obținut Premiul „Petre S. Aurelian” al Academiei Române pentru lucrarea realizată în colaborare, *Informatica. Societatea informațională. E-serviciile*, Editura Economica, 2006, acordat la 18 decembrie 2008. A fost responsabil al unui grup de lucru pentru proiectul național *Registrul Matricol Unic din Romania*.

A fost Prim-vicepreședinte al Asociației Generale a Economistilor din România și Președinte de onoare al Asociației Facultăților de Economie din România. Este Doctor Honoris Causa al următoarelor universități: Universitatea de Vest Timișoara, Universitatea „Eftimie Murgu” Reșița, Universitatea „1 Decembrie 1918” Alba Iulia, Universitatea de Economie și Finanțe Sankt-Petersburg, Universitatea „Aurel Vlaicu” Arad, Academia de Studii Economice a Republicii Moldova.

Pentru activitatea sa științifică și managerială a obținut o serie de premii și distincții, dintre care: Ordinul „Meritul Cultural” în grad de Cavaler - categoria Cercetare științifică, conferit de Președintele României în 2008; Medalia „Pentru promovarea cercetării științifice”, acordată de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS), 2007; Premiul III național pentru proiecte de cercetare-dezvoltare complexe, aria tematică Tehnologii informaționale și de comunicații, acordat de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Agenda Națională pentru Cercetare Științifică, 2007; Diploma de Excelență pentru activitatea de creare a unei Mărci Românești de succes - Excelență în educație economică, acordată de publicația *Săptămâna financiară*, 2006; numeroase premii AGER sau AFER etc.

A fost Director al revistei *Informatica Economică* și membru în colectivele de redacție sau consiliile științifice ale unor reviste recunoscute în domeniu. A fost coordonator al colecțiilor *Societatea informațională* și *Societatea cunoașterii* ale Editurii Economice.

A fost Expert evaluator al Programelor naționale CALIST, INFOSOC, RELANSIN, al Consiliului Național al Cercetării științifice din Învățământul Superior, Ministerului Educației și Cercetării, Agenției Naționale pentru Știință, Tehnologie și Inovare, al Biroului de Coordonare pentru Cercetare Economică în Europa de Est, Berlin. A fost Directorul Centrului de cercetare ECO-INFOSOC, cotel în 2005 de către CNCSIS ca centru de excelență. A fost membru al unor organizații sau asociații profesionale.

A fost Președinte al Asociației pentru Promovarea Învățământului de Informatică Economică - INFOREC. A participat la realizarea Strategiei creșterii competitivității și productivității întreprinderilor, a menținerii unui sector viabil și stabil în industria de pielărie, încălțăminte și marochinărie din România, 2011-2014, Strategiei de Cercetare-Dezvoltare-Inovare din România, 2007-2013, Programelor naționale INFOSOC, Calitate și Standardizare - CALIST, Tehnologii pentru societatea informațională, Informatizare a societății românești, „Orizont 2000”, secțiunea Comunicații, Informatică și Microelectronica etc. A făcut diverse specializări în Italia (2002), Spania (2000), Grecia (2000), Olanda (1999), Suedia (1994), Franța (1992, 1993-1994). A condus prima școală de cercetare postuniversitară din ASE, *Performanța și excelența. În cercetarea postdoctorală în domeniul științelor economice din România*, în perioada 2000-2013.

*text preluat din volumul aniversar „Academia de Studii Economice din București – un secol de existență”

Trandafiri (detaliu)
tablou de Didi Roșca

Vreți să fiți mai aproape de Dumnezeu? Duceți-vă la carte!

*Discurs rostit de Prof. dr. Ion Gh. Roșca la 12 septembrie 2011,
cu ocazia deschiderii anului școlar
la Liceul Teoretic din Osica de Sus,
care din acel moment îi poartă numele*

„Evident că, de ce mi-a fost frică, nu am scăpat. Trebuie să iau cuvântul și să vă spun că sunt extrem de onorat că ați acceptat ca numele meu să fie pe firma școlii voastre. Astăzi este ziua florilor. Mi-aduc aminte că și eu, când am mers pentru prima dată la școală, a trebuit să duc un buchet de flori, pentru că am crezut că cel care mă va întâmpina va fi o femeie, dar am avut un învățător excepțional. Eu sunt aici și am devenit ceea ce sunt datorită învățătorului meu. El, de fapt, era profesor de matematică și, fără să discriminez materiile, mi-aș permite să vă spun că voi trebuie să începeți școala cu matematica. De la matematică pleacă totul. Dacă voi veți înțelege matematica, cu certitudine veți ști să învățați și gramatica, veți ști să interpretați și poezia lui Eminescu și povestea lui Creangă. Dar, pentru asta, trebuie efort. Matematica este foarte frumoasă. Până la urmă, dacă stați să vă gândiți, matematica are doar zece cifre. Cu aceste zece cifre, voi puteți să răsturnați lumea.

Dacă vreți să fiți fericiți, puteți să faceți câteva lucruri sfinte: să iubiți cu patimă pe Dumnezeu, să vă iubiți cu patimă școala. Școala este singura biserică din civilizația modernă care nu poartă cruce, dar ea este o biserică. Când vă duceți la școală, duceți-vă cu încăpăâănarea de a o iubi. Iubiți-vă profesorii. Profesorii sunt, după părerea mea, mesagerii lui Dumnezeu pe pământ. Ei sunt sfinții din viața voastră. Nu cred că este un profesor care merge la clasă doar ca să fie prezent acolo. Cred că profesorii se detașează de restul lumii, prin sufletul lor. Eu cred că profesorii vă iubesc pe voi, pentru că dacă nu ar face-o, nu ar scoate nimic din ceea ce vreți voi să iubiți. Iubiți cartea. Unii spun: ce vrei, să înveți sau să

muncești? Cea mai grea trudă, după părerea mea, este învățătura. Este foarte ușor să dai cu sapa. E adevărat că obosești mai repede, dar este un lucru simplu. Știe toată lumea să facă acest lucru. Dar a trudi lângă carte este chiar un fenomen rar, pe care numai voi îl puteți face. Dar știți cum? Nelipsindu-vă cartea niciodată din viața voastră. Iubiți-vă părinții. Părinții sunt singurii voștri prieteni neinteresati, ei vă iubesc, pur și simplu. Vecinul, prietenul are el un interes, iubește dintr-un anumit interes. Singurii care vă iubesc fără interes sunt părinții voștri.

Dar nu e suficient să iubiți și să fiți fericiți. Trebuie să și urâți. Dacă vreți să fiți cu adevărat fericiți, trebuie să și urâți. Și vă spun ce trebuie să urâți. Urâți băutura, drogurile, tutunul. Și dacă veți urî aceste lucruri, veți fi mai fericiți. Aș încheia prin a spune că puteți să iubiți cu moderație două lucruri. Iubiți cu moderație calculatorul. Eu chiar sunt profesor de programare a calculatoarelor. Sunt foarte apropiat și știu ce spun. Calculatorul poate să fie prietenul vostru până la un anumit moment. Dincolo de momentul acela, devine dușmanul vieții voastre. Iubiți cu moderație televizorul. Dacă vreți să fiți fericiți cu adevărat, nu uitați, întoarceți-vă întotdeauna la carte. Voi când veți fi nefericiți, întoarceți-vă la carte, una de lectură, de poezie. Voi să nu învățați pentru note. Ele vin de la sine. Notele sunt, până la urmă, un predicat în viața voastră. El vine doar pentru că profesorul trebuie să-și încheie semestrul cu o medie. Dar nu pentru asta trebuie să învățați. Învățați pentru că, în lume, cu cât știi mai multe, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu. Vreți să fiți mai aproape de Dumnezeu? Duceți-vă la carte”.

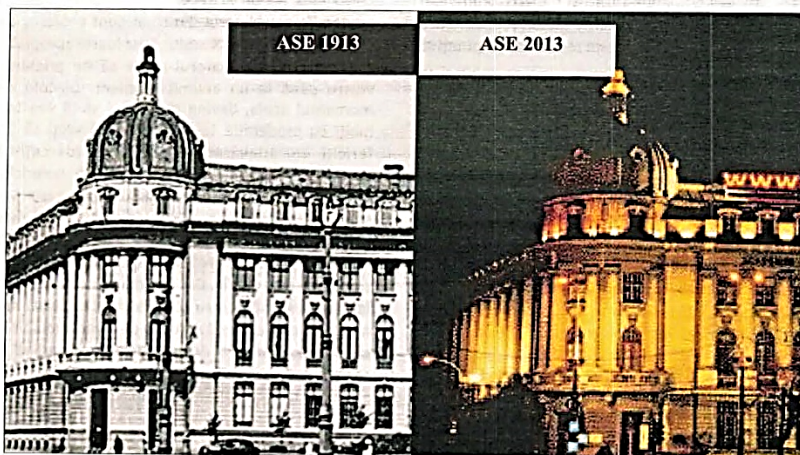

Academia de Studii Economice la 100 de ani

Ultimul articol scris de Prof. dr. Ion Gh. Roșca, publicat în Formula AS (5 aprilie 2013)

Înființată prin Decret Regal, la 6 aprilie 1913, sub denumirea inițială de Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale (AISCI), Academia de Studii Economice din București împlinește anul acesta un secol de existență. Necesitatea înființării învățământului superior economic în România a fost susținută încă de domnitorul Alexandru Ioan Cuza care, în mesajul adresat Camerei, în decembrie 1859, arăta: "Starea de azi a României și viitorul ei cer numaidecât o facultate de știință economică și administrativă, precum și o facultate de știință agronomică, industrială și comercială". Din păcate, avea să mai treacă mult timp până când îndemnul marelui Cuza avea să fie împlinit. Până în 1913, pregătirea economică se realiza în școli medii și superioare de comerț și în cadrul facultăților de Drept. Mai mulți tineri care studiaseră sau făcuseră doctoratul în universități din străinătate, în special în Germania și Franța, reîntorși în țară, sperau în înființarea unei facultăți de economie în România. Însă abia în octombrie 1912 s-a constituit o comisie, condusă de Nicolae D. Xenopol (fratele istoricului A. D. Xenopol), Ministrul Industriei și Comerțului, care să pregătească Proiectul de lege pentru înființarea unei Academii Comerciale în România. Titulatura noii instituții urma să corespundă cu cea a unora din Occident: Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale. Izbânda poartă amprenta autorității politice a Primului-Ministru, Titu Maiorescu, și a perseverenței lui Nicolae D. Xenopol.

Inaugurarea cursurilor s-a făcut la 1 noiembrie 1913. Primul Rector al ASE a fost Anton Davidoglu, mare matematician. Între anii 1913 și 1926, ASE a funcționat într-un spațiu închiriat, aflat pe Calea Victoriei nr. 102, în apropierea Bibliotecii Centrale Universitare. Din păcate, clădirea nu mai există, în locul ei fiind astăzi parcare de la Ateneul Român.

Palatul, construit între anii 1924-1926 (Corpul 1), a fost proiectat de arhitectul profesor Grigore Cerchez ("un bătrân profesor de arhitectură, decan al arhitecților"), ajutat de arhitectul Edmond Van Saanen-Algi și de arhitectul de control A. Culina. Termenul de finalizare a lucrării a fost fixat pentru 30 noiembrie 1924, cu o penalitate de 5000 lei pe zi de întârziere. Până la urmă, termenul de finalizare nu a fost respectat (era imposibil) și nu s-au perceput nici penalizări.

"Pe lângă plopii fără soț"

Este posibil ca, pe locul pe care s-a construit Palatul ASE, să fi fost grădina cu "plopii fără soț" ai marelui poet Mihai Eminescu. Într-una din casele demolate de pe strada Cometa, pentru a face loc palatului, locuia Cleopatra Poenaru-Lecca, fiica pictorului Lecca și nepoata lui Caragiale, de care poetul era îndrăgostit. Într-o scrisoare datată 22 septembrie 1880, Titu Maiorescu notează în treacăt: "Eminescu, amoretat de D-na Poenaru-Lecca, găsește în această doamnă, cam corpulentă, multă inspirație". În adevăr, la data menționată, marele poet "se îndrăgostise moral", cum opinează caustic Călinescu, de această femeie.

Modernitate și respect pentru tradiție

De Palatul ASE se leagă multe povești și statistici interesante. Spre exemplu, la 16 iunie 1926, s-a încheiat un contract cu tinichigul Iorgu, pentru confecționarea din tablă a ornamentului din vârful cupolei, existent și în prezent. Instalațiile de încălzire, canalizare, electrice și de telefonie au respectat cele mai moderne tendințe ale vremii. Instalația de încălzire și ventilație era, la momentul realizării, cea mai modernă din țară. Instalația de apă avea trei rețele, iar instalația de canalizare avea două componente: pentru preluarea apei menajere și pentru preluarea apei de ploaie. La rândul lor, instalațiile electrice erau de două categorii: de forță și de iluminat. Ele au fost realizate sub supravegherea "distinsului specialist ing. Leonida". Instalația electrică a fost făcută conform ultimelor norme ale Uniunii Electricienilor Germani, și instalația de telefon, bazată pe tehnologia fabricii americane Ericson, se încadra în cele mai moderne standarde ale epocii: era automată (atât pentru interior, cât și pentru exterior). În fine, instalația de sonerie avea două componente: pentru clase și pentru chemarea oamenilor de serviciu, fiind produsă de fabrica Kabefabrik und Draht- industrie din Viena. De notat că primele modernizări ale Palatului ASE au fost făcute de regretatul rector Paul Bran. În perioada 2004-2008, s-a realizat cel mai important proiect de consolidare și modernizare a Palatului, în ansamblul său. Conceptul de modernizare, inițiat de rectorul Ion Gh. Roșca, a fost al integralității: se reface totul, de la acoperișuri, până la subsoluri. Se demolează toate improvizările din interiorul clădirii și Palatul se aduce, pe cât posibil, la configurația inițială, așa cum poate fi văzut în prezent.

300.000 de absolvenți într-un secol

Integrate în Palat sunt două obiective care merită o deosebită atenție: Aula Magna și Sala de lectură "Victor Slăvescu". Aula adăpostește celebra frescă a Ceciliei Cuțescu-Storck, numită "Istoria negoțului românesc", realizată între anii 1932-1933. Pictura are 100 m², este executată în ulei, pe glet de ipsos. Istoria negoțului "se citește" pe o spirală, de sus în jos. Este cea mai mare frescă din România, ca desen unic. Cu o arhitectură monumentală, largă deschidere spațială și bine iluminată, sala de lectură "Victor Slăvescu" a reprezentat, și ea, un pol de interes general. În anul 2005, a fost modernizată și s-a hotărât pictarea celor doi pereți din fundal. S-au ales lucrările "Geneză" și "Feerie" de Sabin Bălașa – ultimele fresce de mare anvergură ale artistului (decedat la 1.04.2008).

Pe lângă transformările instituționale, universitatea noastră a cunoscut un proces permanent de regenerare a corpului profesoral, acesta fiind îmbogățit cu dascăli de mare valoare, dintre care o mare parte au studiat și au obținut diplome de masterat sau doctorat la universități de prestigiu din întreaga lume. Am avut și avem, de asemenea, studenți și cursanți eminenți, care s-au remarcat, după absolvire, ca profesioniști de excepție în toate domeniile vieții economice și sociale, atât în România, cât și în străinătate. Astăzi, în băncile ASE studiază și cercetează 22.684 de studenți, la toate nivelurile, începând cu licența și continuând cu masteratul, doctoratul, cursurile postuniversitare sau cele postdoctorale. În istoria sa centenară, ASE a contribuit la șlefuirea destinelor a peste 300.000 de tineri, care se mândresc cu universitatea pe care au absolvit-o. ASE este astăzi o universitate de educație și cercetare avansată, acreditată instituțional de către ARACIS cu "grad de încredere ridicat", având programele de studii universitare ierarhizate în prima categorie.

S-a împlinit veacul cu viața sa!

*Prof. univ. dr. Marin Dinu
Directorul Departamentului de Economie și Politici Economice
al Academiei de Studii Economice din București*

Între oameni și instituții, ca și între oameni și locuri se produce adeseori o legătură descrisă de cartea sfântă prin formula „după chipul și asemănarea sa”. Oamenii ajung, spunea Jung, să poarte pecetea sufletului locului, după cum pământul câștigă amprenta sufletului oamenilor care îl locuiesc.

Nu diferită este legătura dintre Academia de Studii Economice și viața și activitatea profesorului Ion Gh. Roșca. El dovedește că în lungul șir al întemeietorilor a adăugat la zestrea ASE chipul proiecțiilor sale despre instituție ca lăcaș al spiritului și a clădit asemănarea imaginii publice cu așteptările timpului pentru performanță și cu inițiativele culturale insuflate de el cu neobosită stăruință. ASE arată astăzi, proaspăt intrată în al doilea veac de funcționare, mai strălucitoare prin reamenajarea palatului său istoric și mai puternică prin deschiderea programelor sale de studiu spre provocările globalizării.

Inițiator într-o continuitate a unui prestigiu consolidat peste veac, rectorul Ion Gh. Roșca a adus pe frontispiciul ASE figurile emblematice ale facerii învățământului economic din România, cinstindu-le memoria și consolidând legătura noastră cu istoria în care ei au reușit să ne lase moștenire un mare fapt de cultură.

Trebuie să spun că rectorul Ion Gh. Roșca a avut binecuvântata pornire de a fi altfel decât un simplu manager de universitate. Închizând un cerc al veacului de existență a ASE pe care sunt înșirate momentele devenirii sale, a pus în valoare măreția faptelor

întemeietorilor pentru a sublinia obligațiile contemporanilor de a trasa începutul celui de-al doilea cerc, pe care el îl vede la fel de glorios marcat cu fapte memorabile.

Optimismul a fost forța propulsoare a gândirii și acțiunii rectorului Ion Gh. Roșca, energia care l-a ținut mereu în tensiunea creației și inițiativei manageriale. În mare măsură, optimismul s-a alimentat din omnia rectorului Ion Gh. Roșca, din imensa sa rezervă de răbdare în bătălia pentru a înfrânge încăpățănarea oamenilor de a face la momentul potrivit lucrul necesar câștigului pentru instituție.

Din optimismul lui natural și din încrederea că omul sfințește locul a declanșat proiecte îndrăznețe, multe dintre ele anticipând cu mult timp înainte prevederi legale, al cărui beneficiu s-a dovedit extrem de bine venit pentru cariera cadrelor didactice. Ion Gh. Roșca și-a asumat el însuși riscul încăpățănării, dar mizând pe intuițiile omului hârșit în modul de înlănțuire a schimbărilor într-o societate

bântuită de experimente a reușit de fiecare dată să nu greșească sau să provoace pierderi altora.

A fost un vizionar temperat de înțelepciunea implicării în prima linie a răspunderilor publice de la o vârstă la care mulți încă își trăiesc reveria adolescenței. Ion Gh. Roșca s-a poziționat de fiecare dată de partea adevărului, dreptății și valorii reale. El păstra prietenia altora dacă aceste ținte erau permanente în vizorul conștiinței lor. El se dedica total prietenilor pe baze morale, după cum era puternic atașat proiectelor nobile inițiate de alții, cărora le acorda sprijinul necondiționat.

Școala reprezenta pentru el investiția cea mai

îndreptățită. Atașamentul de școală l-a determinat să fie implicat cu toată dăruirea lui materială și de idei în susținerea liceului, ce-i poartă drept recunoștință numele, din localitatea natală a părinților lui.

Noblețea vieții lui Ion Gh. Roșca are fundamentele veșniciei în faptele destinate binelui tinerilor, construirii reperelor formării lor pentru viață.

Marele merit al profesorului Ion Gh. Roșca

este că a urmat pilda întemeietorilor de școală. El a repus în lumină figurile luminoase ale celor care ne-au dat școala de economie, generând totodată lumină pentru faptele lui de întemeietor. Nu este doar o întâmplare oarecare că viața sa s-a împlinit odată cu veacul școlii superioare economice.

Pilda de întemeietor stă aprinsă ca o făclie în negura uitării.

Lucrare realizată sub coordonarea profesorilor Pavel Năstase și Ion Gh. Roșca, cu prilejul aniversării unui secol de existență a Academiei de Studii Economice. Frescă realizată de Cecilia Cuțescu - Storck: „Istoria negoțului românesc”.

Fals jurnal de ieri și de azi: Un Om intrat, prea curând, în rândul celor „cari au fost”

Dinu Săraru

A trecut în neființă un Bărbat al timpului nostru, un Om de seamă, în chiar ziua când altarul pe care-l slujise superlativ împlinea 100 de ani de existență, în timp ce El, peste câteva zile numai, ar fi trebuit să împlinească 64 de ani

Omul și Profesorul Ion Gh. Roșca a fost - și mi se pare atât de greu să scriu a fost - unul dintre cei mai longevivi rectori ai Academiei de Studii Economice - A.S.E.-ul - un bărbat cu adevărat falnic, născut în capitala de suflet a Olteniei de sub munte, în Râmnicu Vâlcea - și a fost și unul dintre străluciții fii al acestui oraș al cărții și deopotrivă vatră a imnului nostru național. Înaintea lui, Râmnicul a mai dat un om de seamă al vremii de la sfârșitul veacului al XIX-lea și începutul veacului al XX-lea, Valerian Urșianu, universitarul strălucit, parlamentarul elogiât de George Panu cel din cerul „Junimii”, într-un portret admirabil - om de știință al dreptului internațional, primul specialist român în această disciplină, recunoscut european prin lucrarea sa în domeniul Dreptului națiunilor, înaintaș și inspirator al lui Titulescu. Dar despre acesta, din păcate, nu se mai știe azi aproape nimic într-o țară în care valorile apun trist în fața strălucirii Nicoletei Luciu.

Asemenea lui Valerian Urșianu, Profesorul Ion Gh. Roșca - iarăși acest nefericit a fost pentru cineva care clocotea de viață, care era devorat de lăcomia vieții, de patima oltenească a ctitoriei - s-a impus ca om al științelor economice și pornind de la temeinicia studiilor și specializării în spațiul Calculului economic și Ciberneticii economice, al Mecanizării și Automatizării calculului economic, până la Informatica economică, premiat de Academia Română pentru această „Informatică”, s-a exercitat, repet, superlativ în pledoaria sa profesional - universitară.

Rectoratul l-a impus în conștiința tuturor confrăților și a generațiilor de studenți dincolo de virtuțile profesorului și drept un manager de elită, un conducător inspirat și devotat al Complexului Universitar Economic din Bucureștii ultimilor decenii. Vocația lui de ctitor, de care pomeneam înainte, s-a confirmat în întreaga înfățișare nouă, englezească, îi spuneam eu, a interioarelor ansamblului arhitectural cunoscut, din Piața Romană, care te cucerește, odată intrat în cuprinsul lui, prin atmosfera clasică, elegantă, trimițând la universitățile englezești, nu mai vorbesc de chipul nou al Bibliotecii și de întinerirea Aulei Magna, poate cel mai frumos amfiteatru universitar din lumea universitară bucureșteană.

Să amintim patima marelui profesor pentru pictură, de expozițiile de plastică organizate aici, de atât de bogata galerie proprie a acestei academii, (vezi și albumul „Artă și artiști în Academia de Studii Economice din București”), de noua clădire a A.S.E.-ului ridicată sub ochii lui, cea dintâi la zidirea căreia s-a apelat în București și în țară la cuceririle ultime ale științei construcției și rezistenței, cu ajutorul unor la fel

Vază cu trandafiri, D. Roșca

de mari, ca și Profesorul Roșca, oameni de știință ai României.

Să amintim de asemenea, spre a-i desena și mai fidel portretul, patima lui pentru arta arhitecturii și a picturii murale a Tămâioarelor – bisericuțele țărănești din Oltenia toată, dar mai ales de sub munte, cu ecoul acestei patimi într-o expoziție itinerantă, cuceritoare, al cărei debut sau vernisaj prim s-a petrecut chiar în Piața Romană, direct pe broderia forțată a gardului împrejmuitor al Academiei, expoziție în fața căreia s-au oprit uimiți mii de oameni și care va fi cuprinsă curând și într-un album antologic.

Să amintim apoi de tipăriturile academiei, lucrări de știință economică și financiară recunoscute academic, de cercetările profesorilor de specialitate ai Academiei, cercetări inspirate, încurajate și editate de Profesorul Roșca neconținut preocupat, agitat să descopere noi spații ale comunicării Academiei cu un public cât mai larg și mai ales cu studenții pentru care Ion Gh. Roșca nutrea un cult al tinereții. Era, într-adevăr, el însuși un bărbat foarte tânăr, neconținut curajos și optimist până la convingerea că va reuși să învingă și nemiloasa și neîndurătoarea boală care l-a secerat în câteva luni și pe care, mândru, o sfida cu siguranța învingătorului dintotdeauna.

Să spunem apoi, că el a gândit și văzut înfrigorat sărbătoarea aniversării Centenarului Academiei și el, cel dintâi, cu câteva zile numai înaintea deneînăturatului seceriș, ne-a invitat pe toți la Concertul aniversar de la Ateneul Român.

Rar am văzut un bărbat despre care să se poată spune cu tot temeiul că e falnic, un fag frumos din pădurile Capelei tutelare a Râmnicului, rar am întâlnit pe cineva atât de străin de ideea cumplitudinii seceriș dacă, așa cum mai ziceam, se gândea să ne întâlnim sub cupola Ateneului la concertul pe care și l-a visat cu bucuria iubitorului de artă, iubitorului de frumos, a iubitorului de viață.

Eu însumi, când m-a invitat, e drept cu un glas ce părea străin, venind de departe, obosit, voalat, păstrând însă în inflexiunile lui sentimentul că e sigur că va fi de față și ne va saluta, întâmpinându-ne, eu însumi eram convins că-l voi întâlni acolo.

Mai erau până atunci câteva zile doar și patru până la împlinirea de către el a celor 64 de ani, câți i-au fost dați cu atâta nefericită și nedreaptă și înșelătoare zgârcenie!

Articol preluat din „Adevărul”, cu acceptul autorului

Ion Gh. Roșca – pământean cu har dumnezeiesc

Prof. univ. dr. Constantin Roșca, Director executiv al AFER

După ce a strălucit cu intensitate fascinantă între două primăveri situate la distanța a 64 de ani ușor neîmpliniți (12 aprilie 1949 – 6 aprilie 2013), steaua profesorului Ion Gh. Roșca s-a stins pe neașteptate, lăsând în urma sa un gol imens și o nemărginită durere sufletească familiei, rudelor, apropiaților și tuturor celor care l-au cunoscut, respectat și iubit: studenți și absolvenți de la Academia de Studii Economice din București, comunități universitare, colaboratori din mediul științific, social și economic din țară și din străinătate.

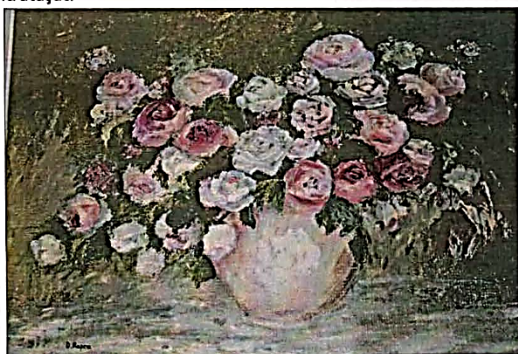
Șef al promoției 1972 de la Facultatea de Calcul Economic și Cibernetică Economică din cadrul ASE București, Ion Gh. Roșca a avut o binecuvântată carieră universitară, parcurgând toate treptele ierarhiei academice de la asistent, în 1972, până la profesor, în 1994. Ca unul dintre cei mai autorizați specialiști români în informatică economică, cu bogata sa experiență didactică, profesorul Ion Gh. Roșca și-a pus în valoare calitățile de lider autentic prin funcțiile manageriale pe care le-a îndeplinit cu talent și abnegație, precum: șef de catedră (1990-1996); director al Centrului de calcul (1994-1998); director al Departamentului de cercetări economice (1996-1999); prorector (2000-2004); rector (2004-2012); director al școlii postdoctorale (2012-2013).

Profesionist de excepție, cu o remarcabilă ținută academică și o conduită morală ireproșabilă însoțită de o uluitoare decență specifică intelectualului de clasă, manager competent, drept și profund uman, cu o putere de muncă greu de egalat, profesorul Ion Gh. Roșca, prin tot ceea ce a făcut în prolifera sa carieră, s-a manifestat ca un adevărat mentor și luptător veșnic tânăr, dornic să schimbe lumea în mai bine. Și, pronia cerească l-a ajutat să modeleze lumea lui universitară în multe privințe. Dintre multe altele, un singur exemplu, pe care am să-l invoc, este suficient de edificator.

Neobosit om de acțiune, mereu preocupat de soarta învățământului superior economic din țara noastră în noua configurație a bătrânului continent, cu convingerea fermă despre rolul pe care asociațiile îl au în statul de drept prin promovarea intereselor lor profesionale, managerul universitar patriot Ion Gh. Roșca a fost promotorul și fondatorul Asociației Facultăților de Economie din România – AFER, asociație care, constituită în anii 2004-2005, urmărește consecvent îmbunătățirea calitativă a procesului didactic și de cercetare în contextul integrării învățământului universitar din țara noastră în spațiul european al învățământului și cercetării.

Personalitate marcantă a învățământului și științei economice românești, profesorul Ion Gh. Roșca a fost legat sufletește de originile sale de osicean, ajutându-și comuna și pe consătenii săi cu sfatul înțelept și forța generoasă care l-au caracterizat în tot ceea ce a întreprins cu atașament filial pentru mai binele obștei pe care a îndrăgit-o fără limite, din adâncul ființei sale. Recunoscătoare, comunitatea l-a înnoobilat cu distincția de "Cetățean de onoare al comunei Osica de Sus" (2009), iar numele său patronează spirital, încă tânărul Liceu teoretic din comună.

Până în ultimele clipe ale vieții sale și-a sfidat boala, fiind un optimist incurabil. Pe pat de spital, cu numai o lună de zile înainte de sfârșitul tragic, în preajma Centenarului ASE (6 aprilie), făceam împreună planuri de viitor: Nelu Roșca, eu și bunul nostru prieten și colaborator Ioan Talpoș- profesor universitar doctor, ex-rector al Universității de Vest din Timișoara, președintele în exercițiu al AFER. El, Nelu, ne povestea, cu lux de amănunte și cu mulțumirea autorului care se bucura firesc pentru opera sa la care lucrase până la epuizare, cum terminase Monografia ASE 100 și alte două lucrări cărora, abia ieșite de sub tipar, li se pregătea lansarea publică cu prilejul marelui eveniment jubiliar. Ne-a cerut să-l informăm asupra stadiului celor două lucrări pe care noi, cei trei împreună cu echipe de colaboratori din toate facultățile economice din țară le aveam pe masa de lucru: "Monografia – 170 de ani de învățământ superior economic în România" și "Comportamentul managerial în organizațiile din România", al căror termen scadent "bate la ușă". Am stabilit detalii pe etape, ne-a încurajat și sfătuit cum să trecem peste unele dificultăți inerente în cazul lucrărilor de anvergură, așa cum sunt și cele două lucrări mai sus menționate. Fără el, dar în memoria lui și cu ajutorul Celui care l-a chemat în sălășuri cerești, vom reuși, asemenea lui, să finalizăm cu bine aceste demersuri științifice de care a fost profund atașat.

Flori, Didi Roșca

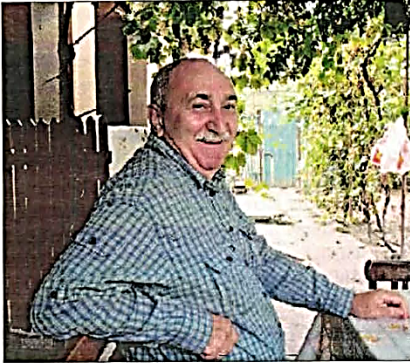
Ca oameni, în diferite contexte și împrejurări ale existenței noastre, evităm, sau nu știm întotdeauna să avem tăria de a ne lupta cu vicisitudinile vieții; evităm să fim puternici.

Cerebral prin definiție, în ciuda faptului că boala necruțătoare l-a învins, profesorul Ion Gh. Roșca, prin gândul și faptele sale s-a exprimat ca un om puternic și drept, învățându-și discipolii și încurajându-și colaboratorii să găsească în ei puterea de a fi învingători.

Înzestrat cu harul dumnezeiesc de a fi puternic și bun, crescut și educat în spiritul învățturii creștinești, managerul Ion Gh. Roșca și-a folosit cu discernământ puterea cu care a fost investit, pentru a face bine celorlalți. Chiar și atunci când a fost lovit, el a avut puterea de a ierta, iar atunci când i s-a făcut mult rău, el a avut puterea de a face mult bine.

Profesorul Ion Gh. Roșca va rămâne veșnic în amintirea generațiilor ca model de trăire creștinească: prieten devotat și neprețuit colaborator, dăruindu-se cu toată ființa lui pentru binele aproapelui.

Dumnezeu să-l odihnească în rândul dreptilor!

Cu gândul și cu inima la Osica

Mihai (Titu) Vărzaru

Multă lume se poate întreba de unde a apărut și ce a făcut să dăinuie această legătură specială pe care domnul rector Roșca a avut-o întotdeauna cu frumoasele noastre meleaguri. Am anticipat o astfel de întrebare firească și am căutat să ofer câteva răspunsuri apropiate, sper, de cele pe care le-ar fi oferit el însuși.

Mă gândesc, în primul rând, la relația cu totul specială pe care „Nelu” a avut-o cu tatăl său, Gheorghe (Gică) Roșca, născut, alături de alți patru frați, Nicolița, Alexandru, Natalia și Ilie, la Bobu sau Dăcindea, cum i se mai spunea până în urmă cu ceva timp. Atunci când vorbea de familia de la Vâlcea, cu patru fete și doi băieți, locul în care s-a născut ca penultimul dintre frați, Nelu nu conținea să amintească bunătața, calmitatea, caracterul și tactul cu care tatăl său a știut să-și îndrume familia și să o treacă prin toate greutățile acelor vremuri.

Plecat la Vâlcea încă din perioada interbelică, Gică Roșca s-a căsătorit aici cu o fată cu o situație materială destul de bună, ai cărei părinți dețineau, între altele, o mică fabrică, dar și alte proprietăți destul de importante. Odată cu naționalizarea, familia, deși a rămas cu o casă frumoasă, s-a trezit dintr-o dată într-o situație materială destul de dificilă. Cu toate aceste dificultăți, în anul 1949 casa Roșca s-a mai îmbogățit cu un băiat (Nelu), iar în 1952 cu o fată (Lia). Această stare a lucrurilor a continuat o lungă perioadă de timp, iar viața nu a fost deloc ușoară pentru copii. „Nici nu mai știu câte plase cu iarbă am adunat eu de pe calea ferată pentru animale”, ni se destăinua el odată la Osica.

Imediat ce Nelu s-a făcut mai mare, Nea Gică l-a adus în vacanțele de vară la Bobu, la casa părintească, în care a rămas, potrivit unor tradiții nescrise ale satelor noastre oltenești, Ilie Roșca, băiatul cel mai mic din vechea generație a Roșculeștilor. Toți ceilalți frați s-au căsătorit și și-au construit case în Osica de Sus. Această întoarcere la casa părintească pare firească (în fond, aici se simt cel mai bine copiii, indiferent de vârsta lor), iar Ilie Roșca semăna și se înțelegea foarte bine cu Nea Gică. În plus, îl avea pe Titel, băiatul său cel mic, cam de aceeași vârstă cu Nelu, și Oltețul aproape. Așa că atât tatăl, dar mai ales fiul, se simțeau foarte bine la Bobu. Cei doi aveau și o amintire mai puțin plăcută de atunci când veneau aici, pentru că de la halta din Fălcoiu mergeau adesea pe jos cu bagajele, pe o căldură năucitoare.

În ceea ce mă privește, eu, ca mulți alții de vârsta mea, trăiam într-o lume în care trei ani diferență însemnau, totuși, un zid clar între generațiile școlare. Nu te „puneai” cu cei cu o clasă mai mari, cu atât mai mult cu cei cu trei sau patru ani mai mari. Nelu era un baiat care moștenește toate calitățile lui Nea Gică, dar venea mai rar pe la Osica și nu am fi avut prea multe în comun datorită acestor ani diferență.

În cursul anului 1964, Titel a avut un grav accident de tractor și Dumnezeu l-a chemat prea repede la el. Așa a dispărut unul din cei mai buni prieteni de-ai săi de joacă.

De cele mai multe ori, când venea la Osica, Nelu mergea în vizită la Bobu, ca să revadă casa și locurile prin care își perindase pașii până pe la 14-15 ani. Întreba întotdeauna și de vecinii săi, de copiii lor, dar majoritatea nu mai locuiau acolo. Lăsa cadouri la toate neamurile și era bucuros să le vadă. Când am trecut, acum doi ani, prin dreptul cimitirului din Bobu, a exclamat trist: ... „Aici sunt toți prietenii mei”...

Perioada liceului este pentru tineri o primă etapă de emancipare, iar pentru părinții lor una de pierdere de autoritate mai mult sau mai puțin binevenită. Familiile de la Bobu și din Osica începuseră să îmbătrânească, așa că vizitele la Bobu au început treptat, treptat să se rărească și să devină tot mai scurte. Liceul „Nicolae Bălcescu”, astăzi revenit la vechea lui denumire, „Alexandru Lahovary”, este situat în apropierea centrului orașului Rîmnicu-Vâlcea, pe drumul național care duce spre Sibiu, și se remarcă, între altele, și prin clădirea sa frumoasă, placată cu piatră până la acoperiș. Aici a absolvit Nelu cele patru clase de liceu la secția reală, cu rezultate foarte bune. Au urmat, firesc, cei cinci ani la facultatea de cibernetică de la ASE, absolviți ca șef de promoție, și selectarea lui ca asistent.

Vizitele sale prin Osica și prin Bobu aveau loc vara, iar într-o zi, rareori două, trecea pe la toate neamurile. Situația sa în cadrul familiilor rudelor sale era una obișnuită la țară, unde distanța dintre mulții copii era uneori și de douăzeci de ani. Așa că el era mult mai tânăr decât toți verii săi, și destul de apropiat ca vîrstă de nepoți, categorie din care fac și eu parte. Ori o astfel de situație are unele consecințe asupra relațiilor de prietenie față de veri și de nepoți. În cazul său, relațiile erau totuși directe și lipsite de stângăcii, dar mai târziu, când a ocupat funcții din ce în ce mai mari, ele provocau o oarecare reținere de cealaltă parte. Atunci când trecea pe la neamuri glumea, spunând că este osicean și pentru că pământul lui este pe aici, dar nu știe exact cine îl are și pe cel care i se cuvenea lui Nea Gică.

În perioada studenției sale eu eram la liceu, pregătindu-mă și năzuind să fac și eu același pas. I-am luat adresa de la cămin și am început să ne scriem ceea ce ne frământa pe fiecare. Mare lucru nu îmi mai aduc aminte, însă, între altele, discutam și despre fotbalul anilor 68-71 de la noi. I-am scris că sunt un fan al echipei Dinamo, la care evoluau, între alții, Dumitrache, Lucescu, Coman, Dinu, Varga... și el avea aceleași preferințe, și mi-a scris că era prieten cu Cheran, care era și el vâlcean.

A urmat o perioadă destul de lungă în care drumurile și întâlnirile noastre, puține totuși, dar explicabile pentru acea vreme, au devenit și mai sporadice. În toamna anului 1977, asistent universitar fiind, s-a despărțit definitiv de tatăl său, pe care îl diviniza, iar eu am început serviciul la Craiova. Plecarea lui Nea Gică l-a marcat destul de mult, pentru că ori de câte ori avea prilejul îi evoca memoria prietenilor și cunoșcuților săi. În rest, a urmat, în ceea ce mă privește, o perioadă în care nu ne-am mai scris și nu ne-am văzut decât sporadic, pe la Osica, la nunțile verilor sau nepoților, iar veștile reciproce le aflam mai mult indirect, prin rudele noastre.

După anul 1990 preocupările noastre au cunoscut o întorsură favorabilă apropierii dintre noi, odată cu transferul meu la Universitate. Relațiile noastre cu ASE-ul erau foarte strânse, iar eu aveam nevoie de o bibliografie mai bogată și de experiență pentru realizarea doctoratului. Vizitele reciproce erau o sarcină de serviciu, așa că mergând la București l-am căutat și pe Nelu, care era atunci conferențiar la facultatea de cibernetică. De fapt, eu colaboram cu facultatea de management, dar cum ASE-ul avea, cu mici excepții, toate facultățile în aceeași clădire, era ușor de cunoscut și stabilit relații cu oricine.

Cum Craiova și Bucureștiul erau orașe din care toată lumea dorea să evadeze la sfârșit de săptămână sau în vacanțe, iar cele mai multe neamuri erau la Osica, întâlnirile noastre de aici au devenit o obișnuință și erau așteptate cu drag și cu emoție. „Auzi Titi, Vlad al meu (băiatul cel mic, de 3-4 ani atunci) nu a văzut o găină, o găscă sau o rață, un animal de curte decât la televizor, nu a mers niciodată desculț prin țărână...”. Dar și pentru el satul a rămas un tărâm al copilăriei, de care nu voia să se despartă și care îl încălca fizic și emoțional.

Vacanțele de iarnă, de primăvară și mai ales de vară ne-au oferit prilejul a multe întâlniri, plimbări cu căruța bunului meu vecin, Nea Mitică Țițilescu, prin padurea Bercica, partide de pescuit fără niciun pește, cules de ciuperci sau de bureți până astă toamnă. Acasă rămăneau „doamnele”, care pregăteau mai multe feluri sănătoase și bune de mâncare. Tot aici a apărut ideea colaborării dintre ASE-ul, la care devenise proaspăt rector, și Primăria din Osica. Am vorbit cu Nelu Ciocan, i-am pus în legătură, iar în rest nu a mai fost nevoie de nimic altceva. Relațiile „oficiale” erau parafate.

Pe parcursul celor peste douăzeci de ani de „Osica” a urcat constant în ierarhia ASE-ului, devenind profesor și ocupând pe rând funcții din ce în ce mai importante: șef de catedră, director de cercetare, prorector și două mandate de rector, adică atât cât prevedea și legea. A făcut nenumărate vizite de serviciu în universități din țările occidentale, Statele Unite, Japonia, Rusia și a primit mai multe titluri de „doctor honoris causa” din partea acestora.

Dar viața profesională cerea foarte multe sacrificii, legate în primul rând de munca asiduă de câte 12 ore zilnic și de problemele dificile ale conducerii, care aduceau un stres căruia puținii i-ar fi făcut față. Evenimente mai puțin plăcute și în familie, care până la urmă s-au rezolvat, au lăsat și ele urme adânci. De câte ori era întrebat ce mai face, ce mai fac ai lui, avea un răspuns invariabil, „Bine...”, deși se vedea din tonalitate că lucrurile nu stau chiar așa. O singură dată l-am văzut într-o postură mai puțin obișnuită, întrebându-se retoric cu ce a greșit el față de Dumnezeu, dacă în viață a întâmpinat multe probleme și a trecut prin multe încercări dificile. Altădată, într-o discuție de acum doi ani, în care ne refeream la eventuale proiecte ale unui viitor nu prea îndepărtat, a murmurat trist și mai mult ca pentru sine... „Cine o mai fi p-atunci I...”. Presimțea el, oare, ceva?

Anul trecut, în februarie, văzând ce s-a întâmplat cu Emil Hossu, unul din cunoscuții săi, și citind despre simptomele bolii sale, a realizat că nici cu el lucrurile nu sunt chiar în regulă, și și-a făcut analizele. Avea, într-adevăr, probleme, dar a primit asigurări că totul se poate rezolva prin tratament. Pe tot parcursul acestuia a suportat cu stoicism durerile și transformările pe care boala i le provoca și era convins că într-un an de zile va fi din nou sănătos.

A revenit în Osica în mai, apoi în septembrie, cu ocazia deschiderii anului școlar la liceul care îi poartă numele. Legat de liceu, acum doi ani voia să aflu părerea mea despre inițiativa cu numele său și i-am spus că acest „botez” înseamnă o identitate binemeritată și benefică pentru istoria școlii din Osica.

La lansarea primului număr al revistei Rădăcini, 13 mai 2012

L-am întâlnit ultima dată la ASE, pe 29 noiembrie, la cabinetul său de cercetare. Nu arăta deloc rău, urma a doua mare serie de tratamente și era la fel de optimist în privința sănătății sale.

Am discutat mai multe probleme profesionale, iar la un final obișnuit pentru astfel de întâlniri mi-a cerut ca, în eventualitatea în care voi întâmpina în mod tradițional Crăciunul, să nu-l uit cu o porție de șoric. Nu l-am uitat și mi-a mulțumit la telefon.

După intrarea în noul an, boala a început să se complice, iar familia a ales să păstreze o discreție pe care am respectat-o. A plecat la spital și, pentru siguranța tratamentului, a rămas acolo pentru o mai lungă perioadă. A lucrat și aici tot timpul, implicându-se, alături de conducerea ASE-ului, la organizarea festivităților de împlinire a 100 de ani de la înființarea acestuia, dintre 2 și 6 aprilie. A așteptat să se încheie acest eveniment și a plecat și el, discret și pe neașteptate. Peste alte 6 zile ar fi împlinit 64 de ani.

Craiova, 17 aprilie, 2013

Deschiderea anului școlar 2011 - 2012

IN MEMORIAM: Întâlnirea mea cu un mesager al divinității

*Prof. univ. dr. Doina Dănăiață - Departamentul de Sisteme Informaționale pentru Afaceri
Facultatea de Economie și de Administrare a Afacerilor, Universitatea de Vest din Timișoara*

Într-o viață de om marile întâlniri nu sunt întâmplătoare. Esențiale pentru o latură sau alta a existenței noastre, ele se petrec indiscutabil sub protecția divinității. Așa a fost și . întâlnirea mea cu distinsul și mult regretatul profesor universitar Ion Gh. Roșca. O întâlnire providențială care m-a marcat cu adevărat ca dascăl și ca om.

În toamna lui 1997 aveam onoarea de a beneficia de evaluarea domniei sale ca membru în comisia mea de doctorat. Nu știu cum ar fi fost susținerea tezei dacă nu l-aș fi întâlnit cu o seară înainte și n-aș fi beneficiat de sfaturi prețioase oferite cu multă dăruire. Mi-a cerut să renunț la modestie și să am mai mare încredere în rezultatele cercetării mele. M-a „amenințat” cu critici severe dacă nu mă va auzi la susținere că îmi pun în valoare realizările personale. Îmi amintesc cum îmi tremura indicatorul în mână și cum căutam privirea dânsului în timpul expunerii. Atunci, la Universitatea din Craiova, a fost prima mea întâlnire cu PROFESORUL și îi rămân profund recunoscătoare pentru sfaturile și aprecierile aduse într-un moment unic al vieții mele.

Mi-a fost dat să mai am parte de susținerea domniei sale și cu prilejul dobândirii titlului de profesor universitar la Universitatea de Vest din Timișoara, în primăvara anului 2002. Am primit un referat de apreciere la care nu visam, cu 10 puncte la concluzii, care pentru mine au echivalat cu un 10 primit de la specialistul de marcă în Informatica Economică, care, de data aceasta, îmi făcuse onoarea de a fi membru al comisiei.

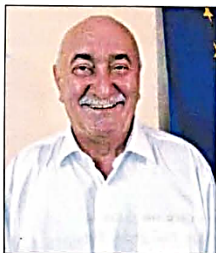
A treia întâlnire miraculoasă, la 15 ani distanță de prima, tot într-o zi de toamnă dar de data aceasta la sediul Academiei de Studii Economice din București, a fost poate cea mai emoționantă. Deși aflasem că profesorul era bolnav, nu puteam să-mi imaginez că avea să fie ultima dată când mă voi afla în preajma reputatului conducător de doctorat în Informatică economică, fiind martoră la încheierea unui lung șir de doctori ce poartă cu mândrie prețioasa marcă Ion Gh. Roșca. M-am simțit extrem de onorată că a ales să mă invite să-i stau alături ca membru specialist la ultimele sale două teze de

doctorat. Aveam să-l aud pentru ultima dată într-un discurs memorabil pentru mine și cred că pentru toți cei de față. Parcă a știut că e nevoie să le explice tinerilor din sală lungul drum al consacrării unei specializări în care domnia sa a crezut cu tărie și pe care a susținut-o cu multă forță și tenacitate. "INFORMATICA ECONOMICĂ este astăzi o specializare extrem de atractivă, absolut necesară unor vremuri în care ubicuitatea și evoluția exponențială a tehnologiilor informaționale și de comunicații marchează viitorul planetei inteligente Pământ", spunea, între altele, profesorul în discursul domniei sale. Toți cei care predăm la această specializare îi recunoaștem meritul pionieratului - ca fondator de școală și rolul de guru în domeniu.

„Profesorii sunt mesagerii lui Dumnezeu pe pământ” ...le spunea părintește profesorul, elevilor de la liceul din comuna Osica de Sus, care îi va purta numele peste veacuri. Într-adevăr așa a fost, OMUL Ion Gh. Roșca, înzestrat de la Dumnezeu cu mult har pedagogic. El a plecat dintre noi, mult prea repede, dar cu sufletul împăcat că și-a îndeplinit nobila misiune pe acest pământ. Ne zămbește de acolo de sus tuturor aceluia care am avut șansa de a-l întâlni în vremelnica existență pământească.

Odihnească-se în pace!

Prof. univ. dr. Ion Gh. Roșca, simbol al credinței în unitatea învățământului superior economic

Prof. univ. dr. Ioan Talpoș, Președinte AFER

Trecerea la cele veșnice a Prof. univ. dr. ION GH. ROȘCA, un Om respectat de comunitatea academică și de absolvenți, de învățământul din România și de colaboratorii externi, de mediul economic, social și științific, ne-a provocat o nemărginită și profundă durere sufletească.

Prin toată ființa sa, Ion Gh. Roșca a exprimat convingerea că în democrațiile autentice, în statul de drept, oamenii și entitățile instituționale - profesionale, științifice, sociale - trebuie să se asocieze, să-și spună „pășurile” (opinii, necazuri, dorințe, interese) într-un cadru organizat, iar „asociația” - prin reprezentanții aleși în mod democratic - le susține, le promovează acolo unde este necesar (în fața celor care decid rezolvarea) și monitorizează soluțiile adoptate.

Fidel idealurilor sale, Prof. univ. dr. ION GH. ROȘCA a fost promotorul și fondatorul Asociației Facultăților de Economie din România (2004), Președintele Asociației (2005-2012) și Președintele de Onoare al AFER (2012-2013).

Cu profesionalismul ce l-a caracterizat, evoluând constant, surmontând uneori dificultățile inerente, dar și asumându-și noi responsabilități statutare, Prof. univ. dr. ION GH. ROȘCA a făcut din AFER un reper al mediului universitar economic românesc, promovând interesele profesionale, științifice și sociale ale comunității academice din acest domeniu.

A stabilit strategia și politicile AFER menite să atingă obiectivul fundamental de integrare a învățământului superior economic din țara noastră în spațiul european al învățământului și cercetării, prin implementarea în cadrul Asociației a stilului de lucru prin consultare și colaborare colegială, prin cooperare constructivă, ceea ce a permis ca, prin consens, să se realizeze: definirea domeniilor de specializare în vederea implementării reformei paneuropene inițiate de „procesul Bologna”; definirea competențelor profesionale pe domenii de specializare (contabilitate, finanțe, management, cibernetică, statistică și informatică economică etc.) și pe niveluri de pregătire universitară (licență, master, doctorat); definirea structurii curriculei universitare cu disciplinele care să asigure formarea competențelor definite; organizarea studiilor de master și a celor de pregătire doctorală ș.a.

AFER, prin îndrumarea sa nemijlocită, prin activitatea coordonată a facultăților membre a realizat o reală reconfigurare a rolului și importanței studiilor și științelor economice pentru competență și performanță universitară și a operat deschiderea necesară asigurării unui cadru informal de consolidare a legăturilor dintre cadrele didactice și studenți prin: organizarea competiției științifice studențești „Olimpiada Națională a Studenților Economiști”; reuniunile de lucru, conferințele, workshop-urile, dezbaterile pe probleme profesional-științifice ale cadrelor didactice din învățământul superior economic, împreună cu parteneri din străinătate și cu mediul economic, social, științific din țară; recunoașterea valorii prin instituționalizarea unui sistem de evaluare și acordare de distincții celor mai meritoase personalități din viața universitară economică din țara noastră.

Înaltele calități de manager universitar, om de știință și cetățean responsabil ale Prof. univ. dr. ION GH. ROȘCA au făcut din AFER o asociație atentă la necesitățile în schimbare ale culturii și cercetării europene, promovând strânse legături de colaborare cu mediul științific, economic și social, cu alte asociații similare din țară și străinătate.

Marele nostru Coleg și Prieten, Prof. univ. dr. ION GH. ROȘCA „ziditorul” AFER și Președinte de Onoare al AFER, rămâne simbolul credinței în unitatea învățământului superior economic din România.

Să facem fapte bune pentru pomenirea sa!

(Text preluat cu acordul autorului de pe site-ul AFER)

Trăiri mai vechi, trăiri mai noi (II)

Mihai Vărzaru

Rădăcinile ne ajută să ne păstrăm identitatea, să evadăm dintr-un cotidian care ne pune la încercare răbdarea și existența, să ne alinăm sufletele ori de câte ori trecem prin clipe mai grele. Ele înseamnă străbunici, bunici și părinți, frați și rude, un loc al copilăriei, prieteni, obiceiuri și tradiții, întâmplări care se culbăresc în sufletul fiecăruia și care revin cu insistență de-a lungul existenței noastre. Unii dintre noi încercăm să mai prindem rădăcini și în altă parte, fără să le uităm pe primele, dar cele noi se adănesc cu adevărat pe parcursul a mai multor generații. În zilele noastre rădăcinile par tot mai greu de prins și de păstrat... Despre câteva dintre aceste rădăcini și despre o generație de tineri ai anilor '60-'70 am să amintesc câte ceva în rândurile care urmează.

Schimbarea învățătorilor cu mai mulți profesori, a școlii din Deal cu școala din Vale, dar și plusul de ani și de cunoaștere ne-a făcut pe mulți dintre noi să continuăm, fiecare după puterile și convingerile sale, să continuăm lupta cu cartea și cu viața care ne fusese hărăzită. În jurul nostru părinții se treziseră și ei într-o cu totul altă lume, fără pământ, dar cu o muncă zilnică grea, în șase sau șapte brigăzi, conduse de consăteni, mulți dintre ei „ca lumea”, dar aleși pe alte criterii decât spiritul de bun gospodar al obștei.

Primăria se schimbase mai demult, dar deposedarea de pământ a fost adevărata lovitură pentru cei mai mulți osiceni. Rămăseseră dintr-o dată fără ceea ce îi definea cel mai mult și în jurul căruia se desfășura dealtfel întreaga lor viață: pământul moștenit de la moși și strămoși. Iar alături de acest pământ s-a atentat la obiceiuri, la tradiții și la religie. Părinții și bunicii noștri aveau o teamă continuă față de marele vecin din est, iar în discuțiile lor din anii 1958-1960 își făceau unul altuia curaj... „Nu se face colectiv la noi!...” Bălciul nostru a fost mutat la 23 august (se face?... nu se mai face?...), horile și prinsul în horă l-am mai văzut până prin 1964-1965, călușul adevărat la fel, iar la biserică și se spunea că nu trebuie să mai mergi de Paște, adică la focul pe care abia așteptam să-l vedem cu ocazia Învierii.

Cooperativizarea în sine nu era deloc rea, pentru că ea este mai rentabilă decât gospodăria individuală, și uneori singura posibilă în multe circumstanțe, pe care le trăim și astăzi, drept pentru care funcționează și se menține foarte bine și de mult timp în Europa de Vest. Numai că principiile după care ea funcționează sunt cu totul altele. Proprietarul rămânea cu adevărat proprietar și acționar, alegând dacă muncește sau nu muncește efectiv în cooperativă, primind o rentă și un salariu sau numai o rentă, după caz. De intrat în cooperativă, intra numai dacă lua el decizia să intre și cu suprafața pe care o dorea. Diferențele sunt uriașe: în gospodăriile noastre colective a fost obligată să intre toată lumea, nu conta cu ce intrai și primeai o recompensă numai dacă munceai efectiv în ele.

Manevrate de către stat, care nu aveau legal dreptul să intervină direct în activitatea lor, ele i-au vândut tot timpul ieftin și au cumpărat de la acesta scump, sărăcind încontinuu și plătind mai nimic țăranilor. Bătrânii colectivizați în acea perioadă erau liberi ...să se descurce cum pot, pentru că nu mai aveau mare lucru și nici nu mai puteau să muncească.

Lumea se schimba destul de repede, iar cei care nu avuseseră pământ, dar munceau la colectiv, se puteau descurca mai bine. A fost o amăgire și pentru ei, pentru că aptitudinile de gospodar se moștenesc pe o cale sau alta și se dobândesc și exersează în mediul familial. Puțini dintre cei fără pământ au devenit cu adevărat gospodari. Românul nostru a fost clădit și i se potrivește proprietatea individuală și respectarea acesteia. Tot ceea ce este comun nu-l prea interesează, ori colectivul a adâncit și mai mult această trăsătură, care nu reprezintă deloc un avantaj față de alte neamuri. Dipariția ei și înlocuirea cu un surrogat nociv i-au distrus rădăcinile și demnitatea, iar acestea se reclădesc astăzi, dacă încearcă cineva, greu și într-o perioadă mai mare decât a fost realizată schimbarea lor.

Imi amintesc că, în clasa a șasea fiind, am auzit chiar la școală vestea morții lui Gheorghiu-Dej și am început și noi să comentăm acest trist eveniment și ceea ce va urma după el, iar Aurică Oprescu știa deja și înlocuitorul: Nicolae Ceaușescu din Scornicești. În scurt timp am simțit o oarecare destindere și la școală și în comună. În ceea ce ne privea, de la șapte clase obligatorii s-a trecut la opt, au apărut județele, iar industria a început să-și facă apariția și pe lângă noi, la Balș, Caracal și Slatina. Cinematograful improvizat ajunsese și la noi, grație Lui Nea Paul Mierlăcioiu. De la filmele rusești s-a trecut rapid la cele europene cu capă și spadă, la cele de aventuri cu indieni americani, pentru a ne opri la „Z”-ul lui Costa Gavras sau la „Vă place Brahms?”-ul cu Ingrid Bergman.

Cu mici excepții, profesorii se perindau des pe la școală, ceea ce era în dezavantajul nostru, al elevilor. Dar treptat au apărut profesori noi, tineri și recent școlțiți, care pentru noi erau mai interesanți și mai moderni. Așa au apărut Maria (Mia) Ene, Marin Sulger, Munteanu Iosif, Raicea Puiu, Costea Haralambie, Viorica Florea. Au apărut în manuale și în afara acestora scriitorii interziși (Arghezi ceva mai devreme, Blaga, Călinescu, Eugen Ionescu, Mircea Eliade, Vasile Voiculescu etc.)

În clasa a VII-a am primit vestea că în comuna noastră se va înființa un liceu, iar acest lucru a fost mai mult o ușurare pentru părinții noștri și pentru cei mai nevoiași dintre noi, adică aproape toți. Prima promoție a liceului (Hristache Iorga, Miti Lungan, Cezar Țițu, Andrian Popa, Nicu Delcea, Lucia Truică și alții) a rămas în școala din Vale în clasa a IX-a, deoarece clădirea liceului nu era gata, iar noi, elevii, părinții și zidarii din comună ne rânduiam să-l terminăm. Trebuie să amintesc aici efortul și entuziasmul pe care domnul profesor Ionescu Pavel le-a depus pentru înființarea și terminarea clădirii liceului nostru. În vara anului 1967 am trecut prin emoțiile primului examen mai serios din viața noastră. La Școala din Vale ne-am reîntâlnit marea majoritate a elevilor din Osica, dar și elevi buni și foarte buni din comunele învecinate. Deși eram destui candidați, iar prima medie de intrare a fost 9,17, locurile nu s-au completat, pentru că examenul a fost dificil. Cele câteva locuri rămase au fost disputate în sesiunea din toamnă, iar în septembrie am fost prima promoție care a înurgat noua clădire a liceului.

Mulți colegi cunoscuți și alții nou veniți (Victoria Drăgan, Elena Boangiu, Nelu Ciocan, Ștefan Miercan, Elena Dănănau, Cornelia Văduva, Silvia Marcu, Maria Ciobanu, Mihai Cristescu, Ștefan Voinea, Theodor Mandă, Dumitru Pîinicică, Nicolae Surdu, Marin-Miu Aldea, Marinică Toma, Mihalache Iacob, Cornel Liță, Marin Crețan, Marin Măriuș, Emilian Filișan, Gligora Stancu etc) ne-am bucurat de prezența unor cadre didactice care și-au pus amprenta asupra personalității și drumului nostru în viață. Mai vechilor Haralambie Costea și Puiu Raicea li s-au alăturat Angela și Ovidiu Dina, Ion Cănavoiu, Ilie Amzu, Marin Oprițescu, Teofil Vanda, Nicolae Bărbulescu, Ion Nicolau, Vasile Mierlăcioiu, Elena Badea, Elena Cazacu. Despre mulți dintre aceștia am aflat, mai devreme sau mai târziu, că nu mai sunt, iar unii dintre ei au plecat prea tineri, cum ar fi Teofil Vanda, Vasile Mierlăcioiu, Ion Cănavoiu, Elena Cazacu, Ovidiu Dina sau Ilie Amzu. Tuturor le păstrez o duioasă amintire.

Trecuserăm la un nou și frumos stadiu al vieții noastre de elev. Terenurile de sport erau întotdeauna ocupate, iar timidele noastre reuniuni se dovedeau deseori încercări oarecum chinuitoare pentru cei care sufereau în tăcere pentru că nu știau să danseze. Aflăm multe lucruri „de la sursă”, pentru că profesorii noștri de română îi cunoșteau direct pe Nichita Stănescu, pe Marin Sorescu, pe profesorul lor, George Călinescu, pe Alexandru Piru sau Nicolae Manolescu, dar și pe alte mari personalități ale literaturii române. La fel cei de la științele exacte, care legau mult mai bine teoria de practică și erau apropiați de vârsta noastră. Tinerii fiind, toți erau trup și suflet alături de noi, dornici să ne împărtășească din multele lor cunoștințe, dar fiecare cu harul lui pedagogic, ceea ce îi făcea mai mult sau mai puțin accesibili nouă, elevilor, la acea oră.

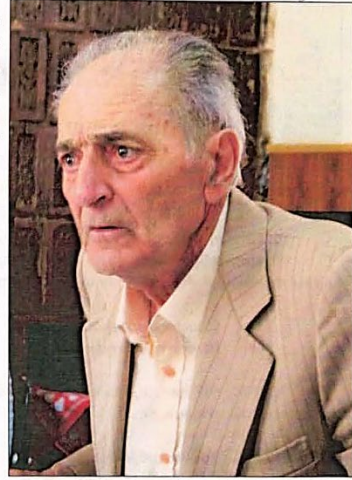
După o perioadă de așezări și de reevaluări, judecățile noastre se pot schimba. Despre profesorul Cănavoiu am amintiri mai mult din afara clasei, de la partidele haotice și arhaice de pescuit, pe care le făceam de multe ori împreună. Eram elevul care l-a stărnit spre această pasiune, inclusiv cu unelte. După activitatea de la clasă era imposibil să-mi fac o părere despre dânsul, pentru că la clasa noastră se ocupa de limba rusă, care îi plăcea la fel cum ne plăcea și nouă. Am aflat că scrisese deja poezie și că era considerat un autor talentat printre colegii săi de facultate. Personal, am rămas impresionat de soții Dina pentru eleganța, prestația și exemplul lor de comportament în cadrul liceului, la care, din păcate, au rămas numai cîțiva ani. Am aflat ulterior că la un an după seria noastră au plecat în București.

Cu toate schimbările care avuseseră loc în viața economică a județului nostru și a unei anumite destinderi politice, locurile de muncă și banii erau puțini. Vacanța însemna pentru noi acasă, uneori scurte călătorii în orașele din jurul comunei. La acest capitol, eu am fost ceva mai privilegiat, pentru că având rude în Sibiu și Brașov și veri de vârstă apropiată, am petrecut unele vacanțe pe acolo și am văzut ceva mai multe lucruri față de alți colegi ai mei. Am fost selectat, de asemenea, să merg și într-o frumoasă tabără de elevi, la Păușa, împreună cu Miti Lungan. Aceste mici evadări mi-au permis să iau pulsul elevilor din alte licee, să cunosc „vedetele” de la Slatina și Caracal, să comunic mai bine și să mă „compar” cu ele.

Trebuie să menționez, de asemenea, inițiativele profesorului Nicolau, care mergeau pînă acolo la a face intervenții personale la părinții noștri, pentru ne susține financiar în excursii la mare, în deltă, la Curtea de Argeș, Herculane, Orșova veche și Ada-Kaleh etc. La această minunată insulă am traversat Dunărea cu bărcile unor tineri turci, locuitori ai insulei, înaintea ultimului ei cântec de lebedă. La Băile Herculane, care arătau ca-n poveste față de imaginea lor de astăzi, am auzit la difuzoarele din parc pe Domenico Modugno, cu o melodie care se îmbina fericit cu peisajul și cu starea noastră emoțională...

Anii de liceu au creat prietenii care au rezistat timpului, atât între elevi, dar și între elevi și profesori. Dar, ca întotdeauna, au fost puțini, cu toate incomoditățile și grijile care îi însoțeau. În cursul anului 1971 ne-am despărțit prin mai multe și frumoase serbări, ca și când am fi știut că altele nu mai urmează.

Și, într-adevăr, altele n-au mai fost. Am plecat cu toții în lumi diferite, iar despre unii dintre colegii noștri n-am mai aflat mare lucru nici până astăzi. Pentru toți au apărut mai multe sau mai puține provocări, cărora fiecare le-a răspuns după puterile și după aspirațiile sale. Unii sunt în București, alții în Pitești, Ploiești, Craiova, Slatina sau mai aproape de casa copilăriei și a adolescenței. Cei care au plecat mai aproape sau care s-au despărțit doar cu așezământul de Osica, se revăd mai des.

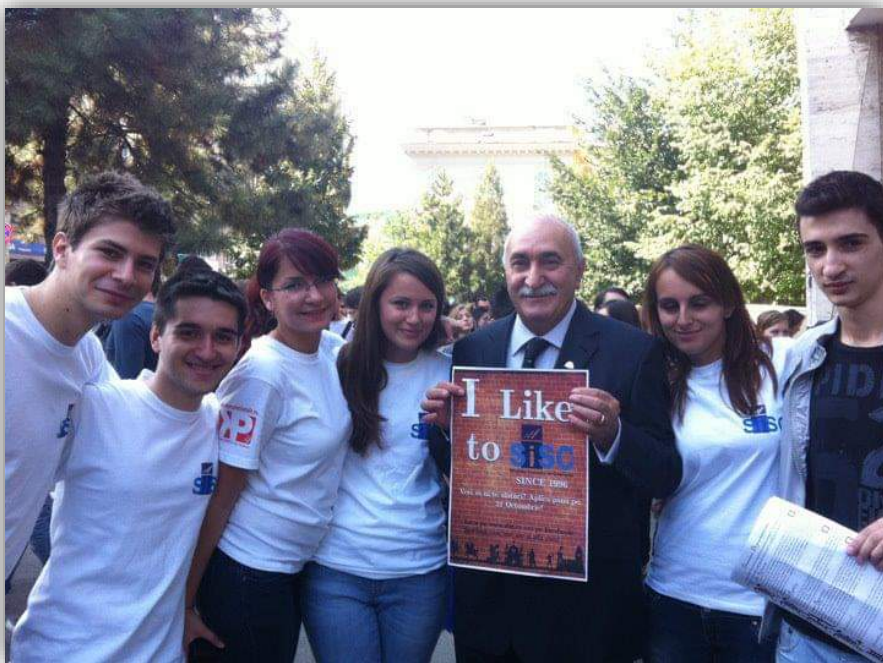
Profesorul Ioan Jan Nicolau, mai 2012

Craiova, 19 aprilie, 2013

Osica primăvara

Galerie foto

Iubiți-vă profesorii! Profesorii sunt, după părerea mea, mesagerii lui Dumnezeu pe pământ. Ei sunt sfinții din viața voastră. Nu cred că este un profesor care merge la clasă doar ca să fie prezent acolo. Cred că profesorii se detașează de restul lumii prin sufletul lor. Eu cred că profesorii vă iubesc pe voi, pentru că, dacă nu ar face-o, nu ar scoate nimic din ceea ce vreți voi să iubiți.

Ion Gh. Roșca

ISBN 978-606-34-0452-8

